

ХА.РОН ХАБЪРД

Мисия Земя

10

Обречена планета

Л. РОН ХАБЪРД
ОБРЕЧЕНА ПЛАНЕТА

Превод: Мария Думбалакова

chitanka.info

РАЗТЪРСВАЩА НЕРВИТЕ КУЛМИНАЦИЯ

на най-великият многотомен научнофантастичен роман написан някога.

Докато могъщата Волтарианска Конфедерация се руши от неспирни битки, въстания и граждански войни, Джетеро Хелър и красивата графиня Крек се борят отчаяно, за да я спасят от пълна разруха.

Но ако Волтар оцелее, Земята ще трябва да загине, а с нея ще загинат и всички приятели на Хелър. Примката от политически интриги се затяга все по-здраво докато Хелър се надпреварва с времето, за да успее да спаси двете култури от унищожение. Как и какво става ще разберете от великолепия заключителен роман на поредицата „Мисия Земя“ на Рон Хъбард — „Обречена планета“.

Десети том от най-голямата научнофантастична декалогия, писана някога!

ПРИКЛЮЧЕНИЯ... „Онези читатели, които обичат приключенията, нестихващите действия и въобще грабващото четиво, ще открият, че в този роман Рон Хабърд, един от най-известните и уважавани автори, е дал най-доброто от себе си.“

„Кливланд Адвокейт“

БОГАТО ВЪОБРАЖЕНИЕ... „Завладяването на планетата Земя е замислено с изключителна точност и въображение.“

„Савана Нюз Прес“

ИЗКЛЮЧИТЕЛНО... „Мисия Земя“ е разтърсваща космическа опера, направо изключителна. Достоен приемник на предхождащия бестселър на Хабърд „Бойно поле Земя“.

„Чикаго Трибюн“

ЖИЗНЕНОСТ... „Направо съм поразен и силно повлиян от неговата жизненост.“

Артър Кларк

ХУМОРИСТИЧНО... „Чудесен дълъг разказ за междузвездни интриги издържан в класически хумористичен стил. Прочетох го с удоволствие.“

Роджър Зелазни

РАЗТЪРСВАЩО И НЕСТАНДАРТНО... „Този опитен майстор създаде нов литературен жанр с разтърсващо въздействие. Той прекрачи всички установени правила и направи от научната фантастика един нов развлекателен жанр.“

Еверет Хералд

САТИРИЧНО... „Сатиричният нюанс на приключенията придават невероятна виталност на произведението.“

„Пюблишърс Уикли“

ВЕЛИКОЛЕПНО... „Великолепно сатирично произведение от един майстор на приключенията.“

Ан Мъкафрей

РАСТЯЩО НАПРЕЖЕНИЕ... „Със сатиричен размах и наситеност на действието, Хабърд изгражда едно развлекателно произведение, което държи в непрестанно напрежение.“

„Рипортър Нюз“

*На ВАС,
милионите почитатели на научната
фантастика и всички читатели,
които толкова топло ме приехте
отново в света на литературата,
а също и на критиците,
които сърдечно приветстваха
„Бойно поле Земя“.
Огромно удоволствие е да работя за вас!*

Уули Мъдри

ПРЕДГОВОР НА ПРЕВОДАЧА ОТ ВОЛТАРИАНСКИ

Аз съм роботомозък в преводафона почти от шестстотин години. През това време съм превел повече книги, вестници, писма, речи, песни, решения, списания и т.н, отколкото въобще бих могъл да преброя.

НИЩО обаче не може да се сравни с тази творба, която НАЙ-СЕТНЕ завърших.

Трудното не беше в превода. О, разбира се, че е предизвикателство да я прехвърлиш на езика на планета, която не съществува. Онова, което накара мрежата ми да запуши, бе ЗЕМЯТА!

През мене минаха пирати, политици, музиканти, Богове, хора без благородна кръв, крадци и дори императори. Видях как се издигат и срутват цели цивилизации. Занимавах се с най-напредналите умове, както и с такива, чиято интелигентност едва надвишава тази на изтривалка.

Появяваха се пред очите ми във всички възможни форми, размери и съставки.

Така че като казвам, че НИКОГА не съм попадал на нещо подобно на ЗЕМЯТА, знам какво приказвам.

Ако и за миг се съмнявате, просто продължавайте да четете!

Когато разберете защо другите казват, че не съществувате, тогава ще разберете, че зависи от вас.

Разделям се с вас, като ви оставям ключа към тази последна книга.

Успех. Оттук нататък всичко зависи от вас.

Искрено ваш, Чарли Найн 54
Роботомозък в преводафона

КЛЮЧ КЪМ „ОБРЕЧЕНАТА ПЛАНЕТА“

Абсорбираща наметка — облекло, което поглъща светлинните вълни и по този начин прави обекта буквално невидим и неоткриваем. Обикновено се използва в космическите кораби.

Агнес, мис — лична помощница на Роксентър.

Апарат, Координиран информационен — тайната полиция на Волтар, оглавявана от Ломбар Хист, а персоналът ѝ е от престъпници. Символът им е обърната бухалка, която по този начин прилича на бутилка и е спечелила на членовете прозвището „пияниците“.

Агаланта — родна провинция на Джетеро Хелър и графиня Крек на планетата Манко.

Афийон — град в Турция, където Апаратът има тайна планинска база.

Бейб Корлеоне — високата шест фута и шест инча вдовица, която е водач на шайката Корлеоне и която с осиновила Джетеро Хелър в нейното мафиотско „семейство“.

Бум-бум — бивш морски експерт по срутванията и член на шайката на Бейб Корлеоне.

Боч — главният счетоводител на Грис на Волтар.

Бис — офицер — разузнавач от Флага, приятел на Джетеро Хелър.

Битълстифендър, Прахд — волтариански целолог, когото Солтан Грис е довел на Земята, за да ръководи една болница в Афийон.

Блито-3 — волтарнанското название на планета, която е известна на местните под името Земя. Тя е третата планета (3) от звезда жълто джудже, която се нарича Блито.

Блуфлаш — ярка синя светкавица, която се използва за предизвикване на безсъзнание. Обикновено я прилагат волтарианските кораби, преди да се приземят в зона, която по всяка вероятност е населена.

Берн — най-мощният адвокат на Роксентър. Любимото му занимание в свободното време е да храни змии с бели мишки.

„Бъдеще-минало“ — страховит времеви двигател, който позволява на Джетеро Хелър да вземе разстоянието от двайсет и две и половина светлинни години между Земята и Волтар за малко повече от три дни.

Вантаджо — управител на публичния дом „Грейшъс Палмс“.

Великият Съвет — управляващият орган на Волтар, който е наредил осъществяването на мисия, целяща предпазването на Земята от саморазрушение, за да може да бъде завладяна по плана на Графика за нахлуване.

Влекач Едно — космически кораб, носещ името „Принц Кавкалсия“, снабден със страховити времеви двигатели и използван от Джетеро Хелър, за да изминава разстоянието от двайсет и две и половина светлинни години между Земята и Волтар.

Волтар — родна планета и седалище на 110 — планетната Конфедерация, която е основана преди повече от 125 000 години. Волтар се управлява от император посредством Върховния Съвет и в зависимост от Графика за нахлуване.

Възмездие — командният кораб на принц Мортиай.

Външен отдел — онази част от правителството, която се знае, че е включвала Апарата.

Гениалното хлапе — прякор, даден на Джетеро Хелър от Дж. Уолтър Мадисън.

Главотръс — популярна волтарианска напитка.

График за нахлуване — план за завладяване на галактиката. Плановете и бюджетът на всеки отдел на волтарианското правителство трябва да се придържат към него. Наследен от предците на Волтар преди стотици хиляди години, той е ненарушим и свещен и е водещата догма в Конфедерацията.

Грейшъс Палмс — изискан публичен дом, където е отседнал Джетеро Хелър при първото си посещение в Ню Йорк. Намира се срещу Обединените нации и се управлява от фамилията Корлеоне.

Грис, Солтан — офицер от Апарата, който отговаря за Блито-3 (Земята), враг на Джетеро Хелър.

Джой, мис — виж Графиня Крек.

Дявол от Манко — митологичен дух, обитаващ Манко.

Епщайн, Изи — финансов експерт и анархист, нает от Джетеро Хелър да създаде и ръководи няколко корпорации.

Калабар — планета в Конфедерация Волтар, където принц Мортиай предвожда въстание.

Кавкалсия, принц — според една народна легенда е избягал от Манко по време на Великото Въстание и е създал колония на Блито-3, която става известна под името Атлантис.

Конфедерация — виж Волтар.

Координиран информационен апарат — виж Апарат.

Корлеоне — мафиотска фамилия, оглавявана от Бейб, бивша хористка и вдовица на „Светия Джо“.

Корса, лейди — огромна, мъжествена жена, тържествено обещана за съпруга на Монте Пенуел. Тя е наследница на повече от половината от провинциалната планета Модон.

Крек, Графиня — прокълнатата убийца, бивша затворничка на Спитиос, несъществуваща личност и любима на Джетеро Хелър. На Земята е известна като Хевънли Джой Крекъл или „Мис Джой“.

Кроуб, доктор — целолог от Апарата, който е работил в Спитиос; най-голямо удоволствие му доставя да създава хора-изроди.

Кун — лакейка на Флик, който пък е шофьор на Мадисън.

Лепъртидж — голямо животно, подобно на котка, но с човешки ръст.

Лисъс Моъм — дъщеря на граф Крек от планетата Манко. Принудена от един помощник-лорд по образованието на Манко да учи децата да крадат и след като е задържана от Апарата заради уменията си да обучава, става известна под името графиня Крек.

Мадисън, Дж. Уолтър — уволнен от една фирма за връзки с обществеността, когато с типичния си стил на работа довежда президента на Патагония до самоубийство. След това го наема Бери, за да обезсмърти Джетеро Хелър чрез медиите. Известен е и под името Дж. Чуруликащото Куку.

Манко — родна планета на Джетеро Хелър и графиня Крек.

Мийли — бивша хазяйка на Солтан Грис.

Мистър Калико — котка калико, която с обучена от графиня Крек.

Мортиай, принц — водач на бунтовническа група на планетата Калабар и син на император Клинг Надменни.

Нарушение на Кодекса — нарушаване на Космическия Кодекс, който забранява да разкриваш, че си инопланетянин. Наказанието е

смърт както за нарушителите, така и за всеки туземец, който е разбрал това.

Отдел 451 — отдел от Апарата на Волтар, който отговаря за Блито-3 и се оглавява от Солтан Грис.

Пенуел, Монте — неиздаван автор, който е намерил признанията на Грис.

Пийс, мис — секретарка на Делбърт Джон Роксентър.

Пияниците — виж Апарат.

Роксентър, Делбърт Джон — Земен жител, който е контролирал горивото, финансите, правителствата и наркотиците на планетата.

Роук, Тарс — астрограф на императора на Волтар Клинг Надменни и близък приятел на Джетеро Хелър. Хелър е бил изпратен на мисия Земя точно заради неговия доклад.

„Светият Джо“ Корлеоне — глава на фамилията Корлеоне, докато не го убиват; не работил по пропагандата на наркотици, откъдето идва и името.

Симънс, мис — антиядрена фанатичка.

Сини бутилки — прякор на вътрешната полиция на Волтар.

Ске — бивш шофьор на Солтан Грис.

Снелц — командващ взвод на Спитиос, който е подпомагал Джетеро Хелър и графиня Крек, когато те са били затворници там.

Спитиос — секретна крепост — затвор на Апарата на Волтар.

Спред, Мейзи — за нея Дж. Уолтър Мадисън твърди в Земните вестници и телевизията, че е забременяла от Джетеро Хелър, известен като Гениалното хлапе.

Стафи, благородникът Артрит — издател на „Дейли спийкър“, един от главните вестници на Волтар.

Суич, Туутс — за нея Дж. Уолтър Мадисън твърди в Земните вестници и по телевизията, че е била бигамно омъжена за Джетеро Хелър, известен като Гениалното хлапе.

Тап — алкохолна напитка на Волтар.

Тейл, вдовицата Прация — нимфоманиачка на Волтар.

Търн, лорд — съдията на кралския затвор, на когото е предаден Солтан Грис.

Туа — жена — бодигард на Флик.

Туоуи — прякор, даден на Делбърт Джон Роксентър II.

Уип, генерал — най-известният генерал от волтарианската армия. Дж. Уолтър Мадисън инсценира смъртта му, за да въведе дисциплина и да направи сензационни заглавия.

Уистър, Джером Терънс — името, което Джетеро Хелър е използвал на Земята.

Утанч — танцорка на кючек, закупена от Грис да му бъде наложница-робиня.

Фахт бей — турското име на командващия секретната база на Апарата в Афион, Турция.

Флот — елитната космическа армия на Волтар, към която принадлежи Хелър и която е презирана от Апарата.

Флик — шофьор на Дж. Уолтър Мадисън от Апарата.

Флип — бивше момиче от цирка, което става член на бандата на Дж. Уолтър Мадисън.

Флистен — една от завладените планети в Конфедерация Волтар. Хуманоидните ѝ обитатели са с дълги нокти и жълта кожа. Когато е била завладявана, кралицата им е била изпратена на заточение на Волтар като заложница.

Хелър, Хаити — най-красивата и известна шоу-дама в Конфедерация Волтар. Освен това е сестра на Джетеро.

Хелър, Джетеро — Кралски военен инженер от Флота, който е изпратен заедно с Грис за Мисия Земя, където действа под името Джеръм Терънс Уистър.

Хист, Ломбар — шеф на Апарата; планът му да събори от власт Конфедерация Волтар го е накарал да изпрати Солтан Грис да саботира мисията на Джетеро Хелър.

Хуудуърд, Боб — известен репортер — следовател за Земния вестник „Уошингтън Роуст“ който е свалил един президент и други фигури от мафията.

Хаунд — камериер на Монте Пенуел.

Хопър, Тийни — много разюздана Земна тийнейджърка, назначена за кралица — заложница на Флистен. Известна е и под името кралица Тийни.

Целология — раздел от волтарианската медицина, чрез който тялото може да бъде преправяно посредством клетъчно производство на тъкани, включително и цели части от тялото.

Шафтър — шофьор на Монте Пенуел.

ЧАСТ ОСЕМДЕСЕТ И ВТОРА

До: Байографикс Паблшинг Кампъни
Търговско градче
Планета Волтар
ГОСПОДА!

Ръкописът ми е завършен!

Няма да се наложи голямо редактиране, но очаквам с нетърпение да си го получа обратно от вас.

Онова, което преживях и научих междуременно може да бъде описано в цяла отделна книга, но по този въпрос можем да се споразумеем по-късно.

Голяма част от онова, за което пиша, бе отразено от новинарските издания и „Вътрешен обзор“, но аз бях този, който откри ИСТИНСКАТА и ЗАВЪРШЕНА история. За да се добера до нея, използвах най-добрите техники на журналистическото разследване. Шпионирах и печелех доверието на ключови фигури с лъжи, за да разкрия най-голямата конспирация в цялата 125-хилядна история на Конфедерацията.

Извинявам се за това, че ми отне толкова дълго време да завърша тези последни страници, но се надявам да се съгласите, че си е струвало усилията.

Нека ви припомня какво се случи, за да можете да оцените останалата част от книгата ми.

Ломбар Хист беше пристрастил към наркотици до един всички лордове от Великия Съвет. Императорът — Клинг Надменни — беше с единия крак в гроба, когато го отвлече Хелър. Ломбар Хист се беше самообявил за Диктатор и милиони хора се бунтуваха по улиците. Тийни Хопър превръщаше в катамити синовете на всички Лордове.

На всичкото отгоре съществуваше и този свещен образец на връзките с обществеността Дж. Уолтър Мадисън, който моделираше „имиджа“ на Ломбар.

След като Ломбар не успя да накара Армията да тръгне по петите на Хелър, Мадисън проучи кой е най-обичаният генерал и направи така, че той да отиде в кабинета на Ломбар. Понеже генерал Уип отказа да започне да преследва Хелър и си тръгна, Мадисън накара Ломбар да подпише заповед, в която пишеше:

ГЕНЕРАЛ УИП НЕ СЕ ПОДЧИНИ НА ЗАПОВЕДТА ДА НАМЕРИ ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР. ДОНЕСЕТЕ МИ ГЛАВАТА НА ГЕНЕРАЛА.

Като „израз на сила“ екипът на Мадисън разигра драма, в която главата на генерал Уип се донася на поднос на фона на пищящи и припадащи жени. Цялото шоу беше заснето за „Вътрешен обзор“.

След това Мадисън накара Ломбар да подпише друга заповед:

ДО ВСИЧКИ ОФИЦЕРИ ОТ АРМИЯТА И ФЛОТА: ВЕДНАГА ТРЪГВАТЕ ДА ПРЕСЛЕДВАТЕ И ДА НАМЕРИТЕ ПРОСЛОВУТИЯ ПРЕСТЪПНИК ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР.

Мечтата на Мадисън се беше осъществила!

Хелър беше обявен за престъпник!

Преследването му беше започнало!

А сега, драги издателю, редакторе и читателю, пред теб е окончателният, достоверен разказ за онова, което **ДЕЙСТВИТЕЛНО** се случи!

ГЛАВА ПЪРВА

Дж. Уолтър Мадисън беше на път за Кралския съд и затвора в своя Модел 99. Тъкмо се беше зазорило и той искаше да пристигне преди тълпата: трябваше да си кажат две приказки с лорд Търн.

Въпреки ранния час, движението между Джой сити и Правителственото градче беше доста натоварено. Във всички посоки профучаваха еърбуси и пътната полиция отчаяно се опитваше да ги набута във въздушните ленти. Мадисън не обръщаше внимание на това, докато в един момент не започнаха да кръжат на едно място. Тогава попита шофьора си Флик:

— Какво ни задържа?

— Проклетата Армия — отвърна Флик. — Отклоних се, за да заобиколя базата на Флота, защото са поставили предупредителни знаци „Не приближавай“. Така пък се оказахме до границите на базата на Армията, а тия бибици са задръстили пътя със заминаващи превозни средства. Виж ги ония боклукчийски коли! Там сигурно са се наредили хиляди кораби, които чакат да получат посока за отлитане.

Флик включи приемника на една от военните честоти, при което се чу дрезгав Армейски глас да изкрещява някакви цифри.

— Гръм да ме удари — каза Флик, — ако тия координати, дето ги ръмжи, не са за старата ми родна планета Калабар. Представяш ли си! Та те ще разширят обсега на войната!

Мадисън се изсмя. Като знаеше направлението на всички тези транспортни средства, той можеше да се погрижи за останалото. Каква печеливша карта беше изтеглил току-що с помощта на Армията!

Мадисън и бандата му се бяха оказали много по-хитри от това да се опитват да проникнат в генералния щаб на дивизиите на Армията. Те просто бяха измайсторили едно копие на главата на генерал Уип от маджун, изкуствена коса и театрална кръв и го бяха показали пред камерите. Генерал Уип беше загинал чрез връзките с обществеността. Мадисън не беше успял да сдържи смеха си, когато си беше представил изражението на генерал Уип, виждайки по „Вътрешен обзор“, че са го ексукутирали. Сигурно се беше покрил някъде. А сега

Мадисън виждаше и положителните резултати: Армията се разпръскваше отчаяно във всички посоки, за да подкрепи Апарата и вероятно да започне издирването на Хелър като част от сделката. Нищо чудно, че хиляди транспортни средства тръгнаха нанякъде!

Кън посочи една свободна въздушна лента и Флик се спусна по нея като летеше много ниско.

Мадисън погледна надолу към улиците на Правителственото градче. Беше му много забавно. Виждаха се петна от тълпи навсякъде: имаше счупени прозорци, а полицейските отряди хвърчаха насам-натам. От ден на ден Волтар все повече заприличваше на Земята. Мадисън усети прилив на гордост: картината показваше на какво е способна една висша технология. Волтар беше широко отворен за връзки с обществеността от Земен тип, а Мадисън беше специалист в прилагането им. Старите майстори в занаята му биха били горди с него.

Склоновете към кулата на Кралския съд и затвора бяха покрити от хора. Явно някои от тези зрители сега бяха пренесли домовете си там, защото той видя стъкмени за приготвяне на храна огньовете сред тълпите. Да, а до портите имаше и някакви демонстранти с плакати — също като на Земята! Това накара Мадисън да се почувства съвсем като у дома си.

— Предупреждават ни да не приближаваме до крепостта — каза Флик.

Мадисън му подаде личната си пластинка.

— Приземи се в двора. Ще ме пуснат да вляза, защото имам информация за един определен човек.

За голяма изненада на Флик от крепостта незабавно му дадоха разрешителен сигнал за влизане.

— Мили Боже, шефе. Даже ако беше извършил някое престъпление, нямаше да можеш да влезеш толкова бързо.

Мадисън се чувстваше превъзходно. Не можа да се въздържи:

— Просто убих един генерал.

— Шегувате се — каза Кън.

— Ни най-малко — отвърна Мадисън. — Държах сабята в собствените си ръце, когато му отрязвахме главата.

И той се разсмя високо, когато двамата го погледнаха със страхопочитание. Това нямаше да е единственото му убийство този

ден. Щеше да сложи край на събитията около Грис и да даде на Тийни възможността за отмъщение. Щеше да убие съдебния процес като унищожи статута на Хелър. И тогава наистина можеше да пусне кучетата по петите му.

ГЛАВА ВТОРА

В едно много разстроено и объркано състояние лорд Търн седеше в покоите си въпросната сутрин и очакваше да започне още един от отвратителните дни на този процес.

Заглавията, които беше прочел във вестниците, го бяха докарали до състояние, в което не знаеше какво да мисли. Макар и да нямаше намерение да се остави да бъде повлиян от онова, което публикуваше пресата, то все пак засилваше затруднението му. Ден след ден побърканите адвокати на Грис го караха да признава и най-проклетите престъпления, за които някой някога беше чувал. От своя страна Грис приемаше обвиненията, но в същото време продължаваше да твърди, че Хелър го е принуждавал да ги извършва. А пък адвокатите заявяваха, че ще обяснят как е станало това, само след като чуят всички свидетели и доказателства. Лорд Търн не можеше въобще да разбере как и защо Джетеро Хелър беше принудил Грис да извърши всичко това както се твърдеше. Всичко беше толкова нечовешко! Направо чудовищно!

А и самият лорд Търн беше страдал. Първоначално хората го бяха обвинили, че защитава Грис, при което най-близките му роднини бяха спрели да му говорят. Сега пък тия пълчища го обвиняваха, че задържа процеса и отказва да заеме категорична позиция, отново, за да защити Грис.

На лорда му се щеше никога да не беше чувал за Грис. А и да си кажем направо, докато си седеше и се потеше, той не мислеше, че репутацията му на съдия ще бъде възстановена след този процес. Та нали той вече не можеше да въдвори ред в съдебната зала, макар че беше в състояние да свика там, когато си поиска, дори и тъмничарите. Присъстващите в залата с виковете си на ужас при всяко ново престъпление на Грис и с шушуканията си всеки път, когато той заемеше подсъдимата скамейка, не обръщаха никакво внимание на изискванията, които лорд Търн имаше към тях. Той изпитваше смътен страх, че тълпите отвън и присъстващите в залата могат да вземат закона в свои ръце и да съсипят затвора.

Капитанът от охраната влезе и лордът стреснато вдигна поглед като се изплаши, че своеволията вече са започнали.

— Ваше Светейшество — каза капитанът, — преди време издадохте заповед, някакъв човек на име Мадисън да ви докладва, ако има сведения за някой си Джетеро Хелър. Мадисън е тук.

— Ох, добре — възкликна лорд Търн с внезапна нотка на надежда. — Може би той ще успее да хвърли някаква светлина върху процеса, което ще помогне да го приключим. Покани го да влезе!

Зализан и изтупан Мадисън влезе с най-честната и почтена усмивка на устните си.

— Имате някакви вести за Джетеро! — каза лорд Търн нетърпеливо. — Сядайте, сядайте и разказвайте!

Мадисън направи нисък поклон и се настани.

— Джетеро Хелър е на Калабар, Ваша Светлост.

— Много добре, много добре — каза Търн. — Четох нещо за цялата тази работа на Хироу Плаца. Има ли намерение да дойде тук, за да ми каже какво да правя със зложника му Грис?

— Не съм сигурен, че може да го направи, Ваша Светлост. Трябва да ви кажа още нещо. Видях със собствените си очи унищожаването на статута му на кралски офицер, Джетеро Хелър вече е обявен за престъпник.

— КАКВО?

— Да, и сега, след като той вече не е кралски офицер, вие не сте длъжен да задържате зложника му Грис. Когато приключите с този процес за двуженство, а е сигурно, че той е виновен...

— Вижте какво, млади човече, този процес още не е приключил. Не са представени всички доказателства.

Мадисън се усмихна. Със Земята съдебна система той правеше следното: всички обвинения и присъди се уреждат в покоите на съдиите. Съдебните процеси се правят само за пред обществеността. Конкретният случай се решава от самото начало до края си от това кой нарежда на съдията на четири очи какво да прави и от това каква тайна сделка се сключва. Мадисън беше убеден, че ще успее да проведе тази политика и на Волтар.

— На целия този парад на свидетели и доказателства — каза той — може да се сложи край веднага. Грис се признава за виновен по всяко обвинение. Голямата опасност е, че вашата репутация ще

пострада от целия шум около Грис. Имиджът ви на съдия вече пострада.

— Няма никакво съмнение в това! — съгласи се Търн. — Безумна афера!

— Така, струва ми се, че няма да успеете да издадете достатъчно строга присъда, която да задоволи тълпите — каза Мадисън.

— Мога да заповядам да го екзекутират! — изпухтя Търн.

— О, това няма да задоволи тълпите.

— Законите не предписват инквизиция в случаите на двуженство — отвърна Търн. — Единственото, което указват, е екзекуция.

— Да, но тълпата не се интересува от това — каза Мадисън. — Когато се направи сбор от всички жертви, които Грис е умъртвил — а тълпата ще направи точно това, почти няма да се намери начин на екзекутиране, който да ги компенсира. Мисля, че си спомняте Нейно Височество, кралица Тийни...

— Тази, която насочи вниманието ми към двуженството му.

— Да. Та, нещата стоят така, че Грис има неизпълнена присъда и при нея. Присъдата беше „квалифицирана инквизиция до края на живота му, прилагана от експерт“. Тъй като вече не е необходимо да го задържате заради Хелър, бих ви препоръчал да предадете Грис под опеката на кралица Тийни, която да изпълни предишната му присъда. Тълпите ще бъдат доволни, а вие вече няма да сте между чука и наковалнята. Даже бихме могли да пускаме на тълпите виковете му на запис. Добра публичност за всички наоколо.

Търн погледна замислено Мадисън.

— Ами, щом Джетеро вече не е кралски офицер, значи Грис е вече обикновен престъпник. Мога да го дам под опеката, на когото си пожелае. Наистина ли мислите, че „квалифицирана инквизиция до края на живота му, прилагана от експерт“ може да поправи това... как му викахте? Имидж?

— Това ще възстанови напълно доверието на обществеността във вас — отвърна Мадисън. — Ще ви възхвалят до небесата.

— Хм — възкликна лорд Търн. — Ако го признае за виновен, трябва да получи много тежка присъда. Двуженството обикновено изисква големи наказания.

— О, вие ще го признаете за виновен така или иначе — каза Мадисън, — защото той си е. Сам си го признава.

— Делото още не е приключило — прекъсна го Търн.

— Не трябва да насилваме юриспруденцията.

Мадисън стана, направи поклон и се оттегли. Той се хилеше доволно, докато си проправяше път между множествата по коридорите, за да стигне до еърбуса.

Позвъни на Тийни. Тя го очакваше на остров Рилакс, — Ваше височество — каза Мадисън, — вече работата ти е в кърпа вързана, сладурче. Започвай да остриш шилата и да нажежаваш клещите. Грис ще е в ръцете ти, преди да си се усетила.

— Препоръчвам ти да не блъфираш — отвърна Тийни. — След всички услуги, които съм ти направила, ако нещо се провалиш, най-големите клещи ще са за бибипаните ти нокти на краката. Тъй че гледай да си сигурен.

— Сигурен съм — отвърна Мадисън със самоуверена усмивка. — Аз винаги си изпълнявам задачите.

— О, така ли? — възкликна Тийни и затвори.

Това ни най-малко не помрачи радостта на Мадисън. Закарването на Грис в ръцете ѝ беше само един страничен продукт.

Статутът на Хелър като кралски офицер можеше да бъде премахнат само с Императорски печат и то в резултат от военен съд. Мадисън не можеше да постигне това. Обаче точно както беше намалил косвено репутацията на Хелър пред съда, щеше по същия начин и да провокира съмнение в статута му на кралски офицер.

Вече беше сигурен, че лорд Търн ще прибави едно изречение към присъдата на Грис, което щеше да гласи: „Като се вземе предвид фактът, че статутът на Хелър като кралски офицер е унищожен, връщам арестувания...“. И Мадисън щеше да пусне по медиите това по такъв начин, че целият свят да го приеме за даденост. В края на краищата, кой имаше достъп до истината?

Това беше завършващият майсторски ход на един специалист по връзките с обществеността. Флота, Армията, а вече и вътрешната полиция щяха до един да хукнат по петите на Хелър. Генералната заповед за арестуването му щеше да влезе в сила. Той наистина щеше да бъде обявен за престъпник!

Това беше подготовката за финалното му действие. Още обаче не беше настъпил моментът за него.

О, какви заглавия само бяха в процес на подготовка!

ГЛАВА ТРЕТА

Огромната съдебна зала беше една лудница от звуци и придвижващи се тела. Утринното слънце влизаше през високите прозорци и се стелеше надолу на кални талази от вековен прах. Уличните търговци търгуваха със стоките си, стражите прекратяваха боеве за места и се опитваха да въведат някакъв ред сред публиката.

Мадисън си проправи път до една пейка точно зад адвокатите на Грис. Тримата бяха склонили посивелите си глави един към друг и въобще не забелязваха Мадисън. Това го раздразни: в края на краищата той им беше намерил работа.

Мадисън мушна с пръст рамото на бившия екзекутор.

— Ще бъдете ли така любезни, вие тримата, да ме удостоите с вниманието си?

Мъжът не можа да чуе думите му сред цялата врява и Мадисън се приближи, след което повтори молбата си.

Някак раздразнено тримата наклониха главите си към неговата. Мадисън им каза:

— Приключвайте. Пледирайте да бъде признат за виновен и ще сложим точка на всичко това. Всичко е уредено в покоите на съдията. Той ще произнесе присъдата на Грис.

Адвокатите го накараха да повтори думите си няколко пъти. След което тримата се спогледаха. Явно се споразумяха да дадат думата на най-възрастния. Беше старият съдия от вътрешната полиция.

— Нашата работа — каза той някак кисело — е да защитаваме клиента си.

Тримата рязко се обърнаха отново един към друг и продължиха да обсъждат някакъв параграф от закона.

Сега беше ред на Мадисън да се ядоса. Та те всъщност се отнасяха с него с известно презрение. Е, добре, каза си той накрая философски, нали трябваше да разиграят някакво шоу, за да заслужат хонорара, който вдовицата Тейл, госпожа Грис, щедро плащаше. Той беше забелязал, че хората на Волтар имат навика да са доста откровени

по отношение на задълженията си и протоколите. Тези адвокати не можеха да спечелят: той нямаше за какво да се тревожи.

Лорд Търн влезе през една странична врата и капитанът на охраната му проправи път сред тълпата. Тя пък, като разбра, че се е появил съдията, започна да издава животински писъци и крясъци. Охранителите, ги ръгаха и с огромни усилия успяваха да ги държат извън пространството пред издигнатата платформа. Търн стигна до подиума; нагласи микрофона пред звънчето, удари месинга с ужасна сила, с което почти оглуши всички и се тръшна върху големия стол намръщено.

— Решен съм — каза той по микрофона като надвиваше лудницата единствено със силата на звука — скоро да доведе този процес до финала му!

През обширната зала премина вълна от рев, след която отекнаха само изолирани викове като „Убийте Грис!“ и „Окачете бибипеца на бесилото!“.

Мадисън хвърли поглед към Грис. Той седеше в черната си униформа на полковник от Батальона на смъртта и въпреки намръщената му гримаса поради белега от скейтборд, изглеждаше много по-нервен, отколкото бесен. Беше наполовина скрит от обръча стражи, които бяха там, за да го защитават.

— Минахме през тонове доказателства — каза Търн, — но има един въпрос, който ТРЯБВА да изясня, преди да чуя каквото и да било друго! — Той прониза Грис с гневен поглед. — Вие бяхте затворник на Джетеро Хелър тук. Всеки ден, а понякога и по два пъти на ден казвахте, че сте извършил всичките престъпления заради Хелър. **ЗАЕМЕТЕ СВИДЕТЕЛСКАТА СКАМЕЙКА!**

— Ваша светлост — обърна се към него най-възрастният от адвокатите на Грис — моля да зададете въпроса си на нас.

— НЕ! — изръмжа Търн. — Изчаках достатъчно. Преди да направя каквато и да било следваща стъпка, искам да получа отговора само от подсъдимия. **ПАЗАЧИ! ОТВЕДЕТЕ ГО НА СВИДЕТЕЛСКАТА СКАМЕЙКА!**

Закараха Грис на мястото за даване на свидетелски показания. Той се чувстваше много некомфортно и се гърчеше сред дрънченето на оковите си.

Съдията изчака да позагълхне рева на тълпата и, като насочи пръст към Грис, каза:

— Как ТОЧНО е свързан Джетеро Хелър с всичко това? Защо ВИЕ продължавате да твърдите, че „всичко е било заради Хелър“? КАКВО Е НАПРАВИЛ ХЕЛЪР?

Грис се извърна настрани и погледна с агония адвокатите си. Видя с изненада, че и тримата му кимат яростно да отговори.

Окуражен той каза:

— На Джетеро Хелър му беше наредено да направи проучване на незавладяната планета, известна на нашите карти под името Блито-3, която Местните наричат Земя.

— Е? — попита Търн подканящо. — Е? Е?

— Тогава Великият Съвет му нареди да поправи атмосферата и въртенето на въпросната планета, за да може тя да просъществува, докато дойде време за завладяването ѝ след сто и няколко години от този момент нататък по плана на Графика за нахлуването: ако той успееше да я постегне, нямаше да се наложи незабавно нахлуване с пълно бойно снаряжение от страна на Волтар. — Грис млъкна с нещастно изражение.

— Е, и той направи ли това? — попита го Търн.

Грис погледна адвокатите си и отново за своя изненада ги видя да кимат.

— Да — обърна се той към Търн.

— Добре, но какво друго е направил?

Грис потръпна. Адвокатите му продължаваха да кимат, за да отговори.

— Всъщност нищо друго — отвърна той.

Устните на лорд Търн оголиха зъбите му, когато той изръмжа.

— Значи искате да кажете, че Джетеро Хелър просто е направил проучване, било му е наредено от Императора и Великия съвет да оправи планетата и той е направил това и нищо друго?

— Да — отвърна Грис. — А аз извърших всичките си престъпления, защото се опитвах да го спра. Така че разбирате как той стана причина за всичките ми престъпления!

Тълпата нададе дивашки вой. Охранителите се опитваха да не я допуснат в предната част на залата.

Лорд Търн изглеждаше така, сякаш и той самият ще избухне всеки момент.

— Най-сетне се добрахме! — изръмжа накрая той. — Ти проклет престъпник! Джетеро Хелър просто е вършел каквото Му е било наредено. **ТОВА** не означава, че той е злодей! Не е вършел нищо друго, освен да си изпълнява задълженията! Човек не може да бъде признат за виновен заради това! **ТИ** през цялото време си петнил образа му! Опитвал си се да ни доведеш до порочно заключение! — Вбесен, той се провикна: — **С ТОВА ПРОЦЕСЪТ ЗАВЪРШИ! АЗ...**

Адвокатите на Грис скочиха на крака като един.

— Ваша светлост! — извика най-възрастният. — Ние не сме довършили със защитата!

— Глупости! — изръмжа лорд Търн. — Имахте на разположение толкова седмици!

Бившият екзекутор като луд размахваше ръка към една странична врата, за да накара няколко ратая да влязат.

Най-възрастният от адвокатите на Грис извика:

— Ваша светлост! Разполагаме с още **МНОГО** доказателства! Досега представяхме само материали, събрани от други, **СРЕЩУ** клиента ни. Още **НЕ** сме представили доказателствата, събрани лично от нашия клиент!

Ратаите вкарваха в залата колички, които се огъваха под товара си от кутии. Лорд Търн и тълпата се вторачиха изумени.

— Тези материали — продължи бързо най-възрастният адвокат — са съвсем автентични. Бяха намерени в офиса на обвиняемия преди много седмици от един офицер от Флота, приятел на Хелър, и ни бяха предоставени! Тук има и доказателства, намерени лично от флотски офицер Бис. Те са същината на този случай. Не можете да произнесете присъда единствено на базата на доказателства, събрани срещу него. Би било пълна несправедливост да не изслушате показанията **В НЕГОВА ПОЛЗА**.

— Това има ли нещо общо с двуженството? — попита Търн.

— О, да! — отвърна най-възрастният адвокат. — По правилата на балансираните свидетелски показания, вие по закон сте длъжен да чуете и тези материали!

— О, небеса — въздъхна Търн. И добави изморено: — Давайте.

Мадисън беше разтревожен. Въобще не го бяха информирали, че има и други доказателства, След като беше шокиран, че неговият собствен клиент Хелър май щеше да бъде оправдан, той изведнъж се разтревожи и за съдбата на Грис. Всичко това беше извън сценария: тия проклети адвокати си вписваха в него разни сценки, които Мадисън не беше одобрил.

А това по някакъв начин беше доказателство, че самият Хелър очевидно е наредил да попадне в ръцете на адвокатите на Грис. Какво странно преобръщане на съдбата би било подобно нещо — изведнъж Хелър да спаси главата на Грис иззад кулисите. Мадисън имаше гадното усещане, че вероятно някак отстрани Хелър се опитва да се намеси в този план на връзките с обществеността. От това го полазиха тръпки, беше като да откриеш изведнъж, че зад гърба ти лежи тигър, докато ти си мислел, че е от другата страна на планината!

След това Мадисън малко се поотпусна. В края на краищата, нямаше никакъв начин, по който тези нови доказателства можеха да окажат влияние върху общото впечатление. А адвокатите нямаха и минимален шанс да измъкнат Грис. Мадисън протегна крака и се прозя.

Всичко щеше да продължи точно така, както той го беше планирал. Та нали всички тези хора бяха само марионетки, които танцуваха на подръпваните от него конци. Той беше майсторът по Земни връзки с обществеността, а не те.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Дори Грис трябва да е бил изненадан от количеството на новите доказателства. Беше ги събирал години наред и ги беше пъхал под дъските в офиса си. С една камера, един микрофон и множество сръчни кражби той беше натрупвал цялото това имане денем и нощем, докато се скиташе из кариерата си в Апарата. Макар и доста начинаещ в страстта си към стреляне по пойни птички, това все пак беше нещо като хоби: да събира секретна информация за колегите си офицери от Апарата.

За да напредне в кариерата си, той вероятно беше възнамерявал да използва материалите много повече от това. Изнудването на шефа на Отдел „Провокации“, който на едно парти беше убил любовницата на един офицер с по-висш чин от Батальоните на смъртта, беше пример точно за такова приложение на материалите. Грис обаче явно ги използваше и за да разпространява или илюстрира някои аспекти на Земната психология и психиатрия, които беше научил, защото в някои бележки в полетата на листовете доказателства пишеше: „Доказва, че е бил орален еротоман“ или „Типичен садомазохизъм“ или „Използването на нож от Отдела по ножовете по този начин определено свидетелства за завист към пениса“, както и други неща с подобно съдържание. Възможно е също така Грис, който по природа бе мързелив, никога да не си бе направил труда да направи каталог или да подреди по някакъв начин всичко, което бе събрал, а още по-малко да го използва.

Така или иначе сега всичко беше там — резултатът от десетгодишен труд. Тези материали бяха отплатата за непрестанното душене и шпиониране на неща, които никога не биха му влизали в работата. Те също така обясняваха до известна степен защо той никога не беше имал приятели: имената по бележките, снимките и записаните ленти бяха нещо като списък на офицерския персонал на целия Апарат.

Адвокатите, Бис или някой друг беше наредил имената по азбучен ред и бе внесъл някакъв порядък в цялата бъркотия. Веднага стана ясно, че цялата история, случай по случай, ще бъде изложена до

последната отвратителна подробност пред съда, защото първото, за което се заговори, започна с едно име, което по азбучен ред би било първото в който и да било списък, защото започваше с първата буква от Волтарианската азбука, повторена три пъти, за да се оформи фамилното име.

Ставаше въпрос за някакъв майор от леката кавалерия на Апарата. Бяха му наредили да разпита едно село в Мистин. „Разпитът“ беше започнал с изнасилването на всички жени. А когато мъжете от селото се бяха възпротивили, майорът ги беше кастрирал в пристъп на кървав садизъм. Оттам насетне той беше заповядал на инвалидите да съжителстват със съпругите си. Когато това невъзможно нещо не било изпълнено, той обвинил всички в своеволно нарушаване на заповедите, натъпкал ги в къщите и подпалил селото, като не оставил нито един жив човек.

На някои от присъстващите започна да им се повдига от подробностите. Присъстващите репортери, отлично обучени от Мадисън за това какво е „гореща новина“, незабавно изпратиха материалите си във вестниците, без да му кажат нито думица. Така се появиха заглавните страници, които той беше планирал да изглеждат по друг начин.

Следващият случай беше на един генерал от Апарата. Той беше организиран в Модон парти за офицерите от персонала на Апарата. Не беше осигурил жени за гуляя и когато гостите му пристигнаха, той ги изпрати в града да отвлекат всички жени, които им попаднат в ръцете и да ги заведат на партито. Под неговите напътствия жените бяха разсъблечени, изнасилени, а след това пребити до смърт. Бяха ги погребали в мазето, но твърде плитко и няколко седмици по-късно, за да се освободи от вонята, един капитан ги беше изкопал, след това заровил в друг гроб извън града и беше обвинил трима мъже, случайно избрани сред гражданите, в убийството на жените и беше езекутирал тримата мъже незабавно.

— А тук, Ваша светлост, се намират лентите със записите от партито, снимките на двата гроба, а също запис на гласа на капитана, който в пияно състояние разказва на приятелите си офицери от Апарата „забавните подробности“.

ЗАГЛАВИЯ!

Мадисън се натъжи. Плановете му за заглавните страници до един оставаха в трета глуха. Той трябваше да получи място за преследването на Хелър, което се опитваше да провокира. Знаеше със сигурност, че интересът на Армията е огромен, защото в офиса в градската му къща непрекъснато пристигаха молби от военните за някакви следи от Хелър. А ето че сега неговата преса се задушаваше в тия лайна, както той ги наричаше.

Той се опита да озапти вестникарските репортери от града, когато новото представяне на доказателства навлезе във втория си ден.

— Всичко това — каза им той отчаяно — е само заради сензацията. Безсмислено е.

— Но в него има секс, а също и кръв — отбеляза представителят от „Дейли спийкър“ — Вие сам ни казвахте, че публиката иска точно това. Аз съм тук, за да отразявам какво се случва в този процес и точно това и ще направя.

Другите репортери кимнаха като гледаха Мадисън доста объркано, след което заеха местата си в ложата за пресата.

Веднага щом стражите въведоха някакъв ред в залата, адвокатите на Грис бързо се появиха с нова сензация. Трима офицери от Апарата бяха изпратени в къщата на заможен търговец, за да вземат от него подкупа, който той беше отказал да даде на един от старшите служители в Апарата. Понеже не получиха парите веднага, те изнасиха трите му малки дечица. И тъй като все още не получаваха надмощие, изкормиха бременната му жена. Това влуди търговеца и те го застреляха, след което изхвърлиха телата в река Уийл.

Тъй като това разкри една много отдавнашна мистерия за вътрешната полиция и беше подкрепено със запис на тримата офицери от Апарата, които се хвалеха с подвига си в общежитието си, новината мигновено се превърна в заглавия.

Случаите продължаваха един след друг, час след час, ден след ден. Когато се стигна до един, който се отнасяше до план на Апарата да отвлече един цял дом за сираци, да превърне децата в изроди и да ги продаде на цирка, лорд Търн се възпротиви. Той каза, че такъв злодейски план никога не би могъл да бъде осъществен. Обаче адвокатите на Грис до един бяха готови с отговора си: бяха издирили три от децата и ги бяха довели в съда. Едното беше превърнато в получовек, полузмия, второто — в звяр, чиито ръце бяха на мястото на

краката, а третото, което на времето вероятно е било красиво малко момиченце — беше получило бутоните и гениталиите на снаг. Престъпниците целолози не си бяха направили труд да премахнат езика ѝ и тя свидетелства за отвличането, операцията ѝ и последвалата ѝ кариера, което не само че се превърна в заглавия, ами изпълни цели вестници.

Мадисън се давеше, както той го нарече, в „шум“. Насоката, която му се искаше да поемат публикациите, съвсем се обърна. Единствените преимущества в излагането на последните доказателства бяха, че в проекта, който вероятно беше замислен от Ломбар Хист и осъществен от Кроуб, не бяха споменати имената им. Ситуацията обаче накара Мадисън да се поизпоти.

Вече течеше петият ден на този ужасяващ парад от доказателства и свидетелски показания, така че Мадисън започна да пренастройва плановете си. Трябваше да направи нещо много драстично и то много бързо, ако искаше да си възвърне контрола над заглавията в пресата. Нуждаеше се от тях, за да изпрати Армията, Флота и вътрешната полиция с пълна скорост по петите на Хелър! Тоя мъж почти беше изпаднал от новинарските емисии! Отвратителна ситуация! Мадисън трябваше да свърши много дребни неща.

Той обаче нито за миг не се усъмни, че ще може рано или късно да триумфира.

ГЛАВА ПЕТА

Ако вътрешната полиция не беше толкова заета с опитите си да се справя с бунтовете, които ставаха вече нещо обичайно из цялата Конфедерация, тя вероятно щеше да се опита да намери и арестува някои от тези офицери от Апарата. От друга страна, офицерите с висши чинове от местната полиция може да са били твърде наплашени по отношение на всяко едно от събитията. Макар че Апаратът очевидно беше разположен на удобни отправни позиции за отправяне към някоя непозната планета, на която трябваше да ѝ бъде даден урок, частите, които оставаха, бяха равни по брой и доста помощни от вътрешната полиция. На една от тези изходни бази един от говорителите на Апарата се беше разбеснял на представителите на пресата:

— Правите голяма грешка, бибици такива! Когато се върнем от Блито-3, ще ви заврем вестниците в бибиците ви, след което ще ги подпалим! Трябва най-сетне да ви дойде умът в главата и да разберете кой дърпа конците. Сега направете дълбок поклон и се разкарайте, преди да ви гръмнем бибиците!

Всички вестници публикуваха това с много разкрасяване, при което Мадисън загуби още един ден за заглавия в пресата.

Той отново преработи плановете си за публикуване, но този път маркира датите с една, две, три и т.н. напред. „Плюсът“ зависеше от деня, в който щяха да прочетат присъдата на Грис. От начина, по който се влачеше всичко, Мадисън нямаше никаква представа кога ще се случи това. Обикновено приключването на един процес зависеше от добре свършената работа на връзките с обществеността. А също така и продължаването му. В действителност, една от причините за дългите процеси на Земята, беше жаждата на съдиите и правителството за присъствие в пресата. Тук обаче нещата започваха да стават някак безнадеждни. Общественоста се изплъзваше от контрол. Осъждането на Грис беше неизбежно: този съдия щеше да наложи убиването му. Това щеше да премахне интереса на обществеността. Така че Мадисън си седеше и мислено желаше процесът да приключи. Присъдата

щеше да запълни заглавията за един ден. Тогава публиката щеше да е отворена за нови сензации и едва тогава Мадисън можеше отново да си получи заглавните страници. А той знаеше какво точно да прави с тях.

Процесът обаче приключи доста неочаквано. И краят му отново хвърли плановете му в пълен хаос.

Адвокатите на Грис очевидно разбраха, че са вкарали няколко юридически гола и на сутринта на шестия ден зарязаха подхода на представяне случай по случай, като изведнъж натрупаха всичките останали 2094 случая на един куп. Поканиха всеки, който иска да ги разгледа — „Вътрешен обзор“ и репортерите веднага се възползваха като хали от това, след което се обърнаха към съдията.

— Ваша светлост — каза най-възрастният от тях, — всички тези 2094 случая са до един по някое крещящо престъпление, извършено от един или няколко офицери от Апарата. Голяма част от тях са доста ПО-ЛОШИ от тези, които вече бяха представени пред съда.

Това предизвика ужасна сензация и на стражите им бяха необходими доста минути, преди да успеят да възворят достатъчно тишина, че адвокатът да може да продължи.

Хитрият стар съдия от вътрешната полиция тогава взе една от кутиите. Той разгърна върху нея няколко черни брошури. Той разтвори една от брошурите и я показа на публиката с издължени вратове, на камерите на „Вътрешен обзор“ и на лорд Търн върху подиума.

— Това са списъци от Архивния отдел на вътрешната полиция, от подотдела за жизненоважна статистика на Конфедерацията. Те показват проследени и верифицирани промени на имената. Те са официалното свидетелство за промяна на имена и лични пластинки. Трябва да си дадете сметка, че Апаратът набира персонал от затворите. Това изисква в повечето случаи произдаването на лични, пластинки. Ще е необходим един камион, ако искаме да съберем на едно място променените имена и чинове в архивите на Апарата. Тези брошури съдържат имената само на 30 201 офицери от Апарата, които преди това са били от контингента на затворите, но не са излежали присъдите си докрай. Вместо това те са били наети от Апарата и превърнати в офицери, заради предишното си обучение или опит.

Публиката в залата зяпна. Никой не си беше давал сметка за този аспект на Апарата.

— Тези 30 201 офицери в никакъв случай не представляват ЦЕЛИЯТ персонал на Апарата в момента, който се състои от бивши затворници и настоящи офицери. Тези 30 201 души са се възползвали от удобния случай да забравят, че са били женени, преди да влязат в затвора, и са се ОЖЕНИЛИ ПОВТОРНО вече като офицери от Апарата с новите си имена, обаче за други жени.

— Ха така! — изръмжа лорд Търн. — Това, че сте открили 30 201 офицери от Апарата, извършили двуженство, НЯМА да свали примката от врата на ТОЗИ мръсен звяр пред ТОЗИ съд! — И той посочи Грис.

Грис просто си седеше. Белегът от скейтборд, който го караше да изглежда постоянно намръщен, не пасваше на ужаса в очите му. Съдията досега не го беше наричал звяр. Грис вече беше сигурен, че ще бъде осъден и направи едно немощно движение към адвокатите, което можеше да се изтълкува като „защо въобще да продължаваме да се опитваме?“.

Най-възрастният адвокат обаче се усмихна на Търн, а след това и на камерите, и на публиката.

— О, ние приемаме на драго сърце, че клиентът ни е звяр.

В съдебната зала моментално се чу рев на одобрение от страна на публиката. Той вероятно беше подет от всички тълпи пред екраните на „Вътрешен обзор“ из целия Волтар и вероятно щеше да се подеме из цялата Конфедерация, когато сигналът стигнеше до съответните места.

На Мадисън просто му се щеше Грис да бъде признат за виновен, а той самият най-накрая да бъде оставен да си продължи работата.

— НО — продължи най-възрастният адвокат, когато думите му отново можеха да се чуват, — той всъщност е просто един звяр сред глутница зверове и може би при това не толкова кръвожаден, колкото останалите!

Стонът на Грис се изгуби сред новия възглас на одобрение. Множество отделни гласове се извисиха над останалите със „Смърт на Апарата!“. Това беше вик, който през тези дни се чуваше все по-често.

— Аз — извика адвокатът на Грис — още не съм ви казал най-лошото! — Той взе последните четири брошури. — ТУК се намират имената на 6086 офицера от Апарата, които са били женени най-малко по осемнайсет пъти!

Вълната, която премина, беше като от шок. В Конфедерацията разводите не бяха разрешени, а двуженството се наказваше със смърт, така че онова, което той казваше, бе, че 6086 офицери от Апарата са си заслужили смъртно наказание по осемнайсет пъти, тъй като вече са били женени, когато са се присъединили към Апарата.

— Със сигурност — намеси се лорд Търн — някои от съпругите са умрели.

— Така е наистина — отвърна най-възрастният от адвокатите на Грис. — В част от случаите те са били убити от съпрузите си. Но дори когато съпругата не е била мъртва, офицерът от Апарата продължавал да се жени. И аз ще ви кажа защо!

Той взе един свитък с разпечатки.

— Успяхме да се доберем до един от компютрите с база-данни на Апарата с помощта на един озлобен главен счетоводител, чието име трябва да запазим в тайна. Можете да се убедите, че разпечатките са автентични: по тях са налице всички дати и печати. Представяват серия от заповеди, издавани от генерали и полковници от Апарата. Могат да се сравнят с имената в последните четири брошури. — И той го доказва, като показва на Търн и на камерите няколко имена от разпечатките, а след това същите имена на офицери от Апарата в брошурите.

— Апаратът — продължи най-възрастният адвокат — си има система. Когато са имали нужда от материална база, влияние или достъп до семейства на търговци, са издавали заповед на някой офицер да се ожени за съответната вдовица или дъщеря. Имали са си и име за тази дейност: „фамилна инфилтрация“. Правели са тези многобройни бракове по заповед!

— Това не важи и за Грис — прекъсна го Търн. — Никой не му е нареждал да се ожени за Прация Тейл в този затвор, а той е обвинен точно в това. Не се опитвайте да боравите със софизми по отношение на това обвинение.

— Ваша светлост — отвърна най-възрастният адвокат на Грис, — вдовицата Тейл е в Пош Хилз. Наричат го „Имението на палавницата“. На територията му се намира една малка болница. За да може да се възползва от нея, офицерът от Апарата Солтан Грис е трябвало да влезе в сексуални отношения с вдовицата Тейл. В резултат от този съюз се е появил един син. Ето го свидетелството му

зараждане. А също и една негова снимка. Детето сега е на три месеца. Когато упълномощен целолог установи зачеване, по закон бракът трябва да се счита за консумиран. Връзката е била узаконена, защото Грис е имал заповед да попречи на Хелър да изпълни мисията си.

— Свършихте ли вече — изрева Търн, — или имате намерение да загубите още един ден от времето на този съд?

Най-възрастният адвокат на Грис погледна другите си колеги. И двамата кимнаха. Той се изпъна.

— Ваша светлост, вече сме готови да направим пледоарията си.

— Ами отдавна трябваше да го направите — изръмжа Търн. — Давайете.

— Ваша светлост — започна старият съдия от вътрешната полиция с импозантния глас на оратор, — доказахме, без да оставяме и най-малкото съмнение, че средните по чин офицери от Апарата, независимо от това колко чисти и неопетнени ги представят шефовете им в пресата, са престъпници. Те ежедневно извършват престъпления. Както показахме пред съда, тези престъпления включват и двуженство. Делата им, независимо от това колко са отвратителни и дълнопробни, до едно са били извършвани по заповед. Поради това ние смятаме, че офицер от Апарата Солтан Грис просто си е изпълнявал наложените му задължения в качеството си на офицер от Апарата. Както и вие сам заявихте пред този съд, Ваша светлост, миналата седмица, а също и според всички правила и параграфи на закона, човек не може да бъде наказан за това, че си изпълнява задълженията. Джетеро Хелър е изпълнявал задълженията си. Солтан Грис просто е изпълнявал задълженията си. Поради това, тържествено и примирено ви молим да признаете Солтан Грис за лично невинен по отношение на престъпленията му поради смекчаващи вината обстоятелства. Той само е изпълнявал задълженията си.

Залата експлодира. От животинските крясъци, писъци и заплахи запищяха даже и прашинките. Изпразнените обвивки от ченк-поп и хартиените топчета накараха атмосферата в залата да заприлича на снежна виелица.

Изведнъж Мадисън се сети за Тийни. Тя вероятно гледаше всичко това по „Вътрешен обзор“. Започна да му се гади. Тогава погледът му попадна върху лорд Търн. Все още имаше някакъв шанс.

Лорд Търн остави бурята да утихне. Очите на Мадисън не бяха единствените, които бяха фиксирани върху него. Гледаше го цялата нация.

Той загърна алената си роба. След това разтри издяланото си лице. От устните му се отрони една ругатня, която беше твърде тиха, за да се чуе през шепата му.

Той седя така цели три минути. И тогава каза:

— Не е моя работа да създавам прецеденти. За жалост има хиляди съдебни случаи, според които човек не може да бъде наказан за това, че си изпълнява задълженията, които са му наредени. Ако не бяха такива правилата и законът, хората щяха да бъдат убивани от началниците си заради това, че не са извършили нещо, за което са щели да бъдат убити от закона. Също за нещастие, в една нация, която толкова често е във война, един по-старши по чин не може да бъде наказван за издаването на заповед, която ако бъде изпълнена, води до углавно престъпление. Някой ден Великият съвет или Императорът могат да разрешат това противоречие, макар че се съмнявам, защото това е опасна почва. Най-добрата гаранция, за целостта на нацията е да се направи така, че само почтени хора като кралски офицер Джетеро Хелър да имат власт.

Мадисън изстена. Почвата под краката му ставаше нестабилна.

— Но — продължи лорд Търн с внезапна лукава усмивка към адвокатите на Грис — вие се докоснахте до един много важен аспект.

Грис, чиито надежди се бяха възродили, сега се сгромоляса в пълно отчаяние.

— Вие несъмнено бяхте много компетентни съдии във вътрешната полиция, а вие, сър, несъмнено бяхте един много компетентен езекутор. Вие ме баламосвахте да ви слушам ден след ден. За щастие, ние, в Кралския съд и затвора сме отговорни само пред Императора. Това не ни поставя над общоприетия закон. За да предпазим Императора от евентуални грешки, ние трябва да сме много компетентни и по най-малките правни подробности, за които някой някога е чувал.

Възрастните мъже, които бяха в ролята на адвокати на Грис, изглеждаха така, сякаш основното им занимание е да скърцат със зъби. Въобще не се отнасяха добронамерено към това да им се чете конско пред публика, та дори и да бе от страна на някакъв Кралски съдия.

— Има един случай — продължи Търн, — който вече е станал прецедент. Той е отпреди около 3000 години. Манда срещу Буунт, доста известен по онова време. Развил се от жалбата за установяване правото на собственост на един наследник. Съдебното решение, взето в местния съд, било обжалвано с петиция до Императора и процесът започнал отначало, но тук, в Кралския съд. Хората, които подали жалбата, предявили право на три милиона кредита в имущество, като заявили, че наследникът не е законно дете на бащата, тъй като никога не бил сключван брак. Мога да ви уверя, че въпросът е бил много горещо оспорван, като се има пред вид за каква собственост става въпрос. С помощта на един целолог майката била установила истинския баща. Наследникът потвърдил, че това доказва правото му на собственост. Съдът... — И тук той погледна под вежди адвокатите на Грис, докато целият свят тръпнеше в очакване. — Съдът заявил категорично, че регистрирането на зачеване може по напълно законен ред да замени брака.

Търн остави думите му да потънат в тишината, която беше много напрегната в голямата зала.

— Наследникът спечелил делото. Манда срещу Буунт. Можете да го прочетете в библиотеката ни на горния етаж, ако искате. Можете обаче да ми се доверите. Видях и дешифрирах брачните договори, подписани на планетата Земя или както там ѝ е името. Те до един са подписани след датата, в която вдовицата Тейл е заченала детето си. — Той се усмихна. — В моя Кралски затвор не е било извършено никакво двуженство: церемонията е била излишна. Където и да е извършил Грис двуженство, то това не е тук. По закон той вече е бил женен за вдовицата Тейл, месеци преди да се ожени за която и да било друга жена. Поради това обявявам обвинения — офицер от Апарата Солтан Грис — за невинен по обвинението за двуженство в този затвор.

Шокът беше толкова голям, че в рамките на половин минута никой не посмя дори да си поеме дъх.

И ТОГАВА СЕ РАЗРАЗИ БУРЯТА!

Стражите трябваше да се борят като лепъртидж, за да задържат публиката по местата ѝ. Надзирателите от затвора се бяха превърнали във вихри от електрически камшици. Те успяха да не допуснат никого до предната част на залата и да защитят Грис от това да бъде разкъсан парченце по парченце, но само защото някой, а после и други

забелязаха, че лорд Търн удря по гонга с все сила: те просто видяха движенията му, звукът потъваше безследно. Търн, освен това беше вдигнал и ръка.

Понеже лорд Търн се опитваше да каже нещо, постепенно гюрултията утихна временно.

— ОБАЧЕ! — извика Търн в мегафона си вероятно за двайсети път и когато гласът му отново можеше да се чува, продължи: — Ще трябва да задържа Солтан Грис под арест, докато не се изясни статутът на Джетеро Хелър. Солтан Грис може да е извършил и други престъпления, за които обаче да знае само Хелър. Много е възможно на Солтан Грис да не му се размине жестоко наказание или дори екзекуцията. Стражи! Отведете затворника в килията му. **ОБЯВЯВАМ ДЕЛОТО ЗА ПРИКЛЮЧЕНО!**

Тълпата малко се поуспокои. Когато обаче ги изкарваха от съда, цели групи продължаваха да крещат: „Смърт на Апарата!“.

Когато чу първото съдебно решение, Грис беше отишъл на седмото небе. Когато обаче чу второто, беше потънал в пълно отчаяние. Завлякоха го в килията му в полусъзнание, той дори не можеше да ходи.

Мадисън гледаше как откарват Грис, но самият той се пържеше в собствен сос. Беше се вцепенил от ужас пред онова, което Тийни можеше да мисли или планира сега. Той НЕ й беше осигурил попечителството над Грис. Но, я чакай, дали не беше останала още една вратичка? Мадисън помисли, а след това потрепери.

Изведнъж си даде сметка, че не разполага с много време. Реакцията на обществеността можеше да прелее чашата. Ломбар можеше да се ядоса от всичко това. Тийни щеше да е бясна.

И изведнъж на лицето му се появи усмивка. Той все още имаше власт. Той щеше да докара нещата до славен край и при това с **ГРЪМ И ТРЯСЪК!**

ГЛАВА ШЕСТА

Мадисън изкара някак следващия ден.

Чувстваше се ужасно.

Най-добре подготовеният му план не беше проработил!

Съдебната процедура напълно беше изместила въпроса за Хелър. На Мадисън му се струваше, че Хелър някак го е подхлъзнал, като е дал онези материали за изнудване на адвокатите на Грис. Хелър не си ли даваше сметка, че Мадисън само се опитва да го направи безсмъртен? Кой би се противопоставил на подобно нещо, а още по-малко да го осуетява? Проклети да са тия аматьорски намеси във връзките с обществеността!

Но това не беше всичко, което притесняваше Мадисън: Тийни щеше да е изпаднала в пълна ярост! Лишена от жертвата си, въпреки обещанията на Мадисън, никой не можеше да знае какво ще направи тя. А пък налице беше и въпросът за Ломбар Хист: той нямаше да бъде доволен от начина, по който Апаратът беше направен на пух и прах.

Мадисън разсъждаваше нервно дали загубва контрол над себе си. Може би напоследък не беше достатъчно невротичен и може би поради тази причина геният му дремеше.

Докато стоеше до прозореца на спалнята в градската си къща с поглед, отправен към Джой сити, той усети, че сферата му на влияние се срутва във всеки един момент.

На четвърт миля пред него се издигаше стълб от дим. Мадисън чу някакъв шум зад себе си и каза:

— Какво става там?

Беше момичето Флип от цирка. Напоследък тя се беше заела с това да му оправя леглото, да му приготвя дрехите и да му говори с недомлъвки, което го разтревожи. Тя се приближи до прозореца:

— О, това е клуб „Камата“, свърталище, в което се събират офицери от Апарата. Чи и аз бяхме там, когато тълпата го подпали. Мястото обаче е една износена дупка, няма нищичко за плячкосване. Служителите в моргите са претрупани от работа, а по улиците още лежат много трупове, обаче ние не можахме да се сдобием с нищо и от

тях: някой тъп идиот вече им беше отмъкнал портфейлите. — Тя беше поставила ръката си върху задните му части и това го накара да настръхне. Той се махна от прозореца и посегна към едно сако.

— О, на ваше място не бих излизала навън — каза Флип. — Много по-приятно би било просто да си стоите тук и да се въргалите в леглото. Навсякъде са плъзнали огромни тълпи, които търсят офицери от Апарата. Ето на, ей там има една такава.

Мадисън се върна до прозореца. Около хиляда души претърсваха улицата 76 етажа по-долу. Дори на такава височина Мадисън чуваше монотонното им пеене:

*Смърт на Апарата!
На престъпниците смърт!
Смърт на разбойниците във играта!
На „пияниците“ в мръсотия смърт!*

*Смърт на безсрамните убийци!
На водача техен също смърт!
Смърт на Апарата!
На цялата бибирана пасмина смърт!*

— Изглежда нещо много ги е разстроило — каза Мадисън.

— О, много е хубаво, че всички са разстроени — отвърна Флип. — Това създава много възможности за пребъркване на джобове и т.н.: една добра, здравословна обстановка за престъпления. Днес във всички градове е така. Ние с още две момичета сигурно пак ще излезем навън, но за теб, шефе, ще е много по-безопасно да си свалиш панталона и да се пъхнеш отново в леглото. Мога да правя много хубави неща. Бих могла да започна с един бибит. Ти даже няма да се напрягаш, само ще си лежиш и ще му се наслаждаваш. След това би могъл...

— Трябва да мисля — каза й Мадисън.

— Добре де, ти можеш да си мислиш, докато те работя: така могат да ти хрумнат велики идеи. Хайде сега, сложи си ръката...

— Флип, тичай навън и кажи на репортерите ми, че искам да се видя с тях в офиса си.

— О, шефе, не е необходимо тия бибипци да стоят наоколо и да наблюдават. Може да се разгорещат и да ми се струпат отгоре! Те не са способни на едно бибипано бибипане: знаем, защото ги пробвахме.

Тя беше започнала да сваля халата си. Мадисън я облече обратно, без никакъв признак на слабост.

— Флип, моля те.

— Има нещо странно в теб, шефе. Сериозно говоря. Иди и сам си доведи бибипаните репортери!

След като тя излетя от стаята, Мадисън намери Флик и го накара да свика пресконференция в офиса му.

Петимата репортери, авторът на книги на ужаса, както и режисьорът в ролята на консултант скоро се събраха около бюрото на Мадисън.

— С какво място разполагаме? — попита Мадисън.

— С никакво — отвърна един от репортерите. — Във всички вестници цялата първа страница е заета със съдебното решение за случая Грис: За капак на всичко, като добавка към шокиращата новина за оправдаването на Грис, някой е дал на вестниците снимка, направена миналата година на прощалното тържество на някакъв влакчак, на която се вижда как Грис яде човешка ръка. Сигурно е бил някакъв сладкиш, но цялата страна е полудяла по тази снимка. Всички вече крещат, че тия от Апарата били канибали. На втора страница излизат снимки на горящи сгради. Останалите страници са претъпкани със списъци на пострадалите в безредиците. Цялата сутрин сме се опитвали да прокараме напътствията ти за връщането на името на Хелър в пресата. Офисите в издателствата са претъпкани с други материали. Даже съпругите търчат из тях. Познавате ли оная побъркана старица-овчарка, която твърди, че е забелязала Хелър в някаква пещера? Дяволите да я вземат, защото я изгубихме, когато се присъедини към някаква тълпа. Нищо не успяхме да пробутаме.

— От онова, което знам за режисирането на бунтовнически сцени — намеси се режисьорът, — мога да кажа, че ситуацията ще става все по-напечена, но няма да се успокои. Преоблякох двамата актьори като генерали от вътрешната полиция и ги изпратих навън. Хората от вътрешната полиция смятат, че нещата са излезли от контрол: опитват се да накарат Армията да им помогне, но Армията им

казва: „Гледайте си оная работа, и без това си имаме достатъчно неприятности като се опитваме да удържим Флота“. Няма смисъл.

— Е, положението не е чак толкова трагично — намеси се Флик от вратата, без да са го поканили. — Голяма част от екипа ни се притесняваше, че е свързан по някакъв начин с Апарата, така че тримата с Кун и Туа бяхме навън до сутринта, за да събираме личните пластинки от трупите. Граждани, сини бутилки, хора на властта — сигурно разполагаме с около две хиляди, сред които има всичко, което си пожелаете. Даже се сдобихме с трийсет комплекта номера от различни повредени коли. Компютрите няма да са актуализирани или ще бъдат блокирани седмици наред, така че е повече от безопасно да ги използваме. Ако не се бях заклел, че повече няма да обирам банки, щяхме да си живеем в пълен разкош. Но поне разполагаме с маневреност. Така че нещата изглеждат доста прилично.

— Приемам всякакви предложения по отношение на това как да завземем инициативата в пресата отново — каза Мадисън.

— Аз — намеси се режисьорът — бих казал, че е по добре да си седим мирно и тихо и да изчакаме всичко да поутихне. — Останалите кимнаха.

Мадисън поклати глава.

— Опитих се да ви науча на някои от основните правила на връзките с обществеността. Едно от тях е свързано с насоките. Не бива да се противопоставяте на тенденциите. Това е фатално: така просто изразходвате енергията си, на която се противодейства. Това, което трябва да правите, е да се движите с тенденцията.

— Да, обаче настоящата насока — каза един репортер — е свързана с бунтове и противопоставяне на Апарата.

Тълпите ги разкъсват на парчета, когато успеят да открият някой от тях извън защитените зони на базите и установките им. Точно тази насока ни създава неприятности.

— Въпреки това — каза Мадисън — принципът продължава да важи. Опитите да се уталожат нещата с помощта на връзките с обществеността са прахосване на едно много добро средство. Има още един принцип, който трябва да разберете: винаги трябва да влошавате тенденциите.

— Да ги влошаваме? — възкликна един репортер. — Та това е почти невъзможно. Тълпите навън подпалват сгради и сриват

паметници; контролът на движението е почти блокиран; болниците са препълнени; новинарските екипи почти не могат да работят, а разпространението на пресата става все по-малко. Положението във всеки по-голям град на Конфедерацията е такова. Ако стане и малко по-лошо, ще сме неми като риби: няма да разполагаме с никакво средство за масово осведомяване, освен „Вътрешен обзор“! А хората дори там търчат така френетично насам-натам, че мястото е заприличало на психиатрията на север. Трябва просто да оставим всичко да се уталожи.

Мадисън пусна една дълга въздишка. Зелените специалисти по връзки с обществеността винаги се обучаваха много трудно. Но това не беше всичко, което го караше да въздиша. Той не искаше да пропилее последните си два шанса.

— Не — каза той. — Това доколко е прогресивна и напреднала една култура, се измерва със степента, до която могат да се влошат нещата. Най-големите авторитети, които някога са живели, непрестанно са доказвали това. Лорд Кейнс, Карл Маркс — както и други истински гении от такъв ранг — винаги са имали наум този принцип. Поради тази причина почти ги боготворят. Те са били и едни от най-великите специалисти по връзки с обществеността, които някога са живели. Нека сега си поговорим отново за трите основни принципа: максимално Покритие, максимум Дискусии и максимално Доверие. Единственият начин, по който можем да се доберем до тях, е като влошим нещата.

— Свети комети! — възкликна един репортер. — Та нещата за нищо на света не могат да се влошат повече. Следващата стъпка, която ще направят, е да блокират телефонните централи и всички останали служби! Шефе, по улиците има почти сто милиарда души, разпръснати из бунтуващи тълпи...

— О, Боже — възкликна на свой ред Мадисън. — Виждам, че не можете да ме разберете. Ние трябва да увеличим Дискусиите. Те пък в същността си са истински Конфликт. Само тогава ще можем да си възвърнем Доверието в нас като специалисти по връзки с обществеността.

— Да увеличим дискусиите? — попита един от тъпо зяпналите репортери. — Цялата нация е срещу Апарата. Флотът и Армията са се

хванали гуша за гуша. Вътрешната полиция... чухте ли изстрелите на улицата току-що?

— Вътрешната полиция е срещу всекиго — довърши мисълта му един друг репортер. — Наоколо има повече Дискусии/Конфликт, отколкото е имало някога през последните десет хиляди години. Човек ПРОСТО НЕ МОЖЕ да ги увеличи!

— Напротив, можем — отвърна Мадисън. — И за да свършим добре работата си на специалисти по връзки с обществеността, ТРЯБВА да го направим!

— Как? — зяпнаха го те.

Мадисън се наведе напред. Направи им знак да се приближат. Те наклониха главите си към неговата. Той зашепна.

Когато се отдръпнаха назад, те се взираха в него със страхопочитание.

— О, ВСИ СВЕТИИ! — промърмори авторът на книги на ужаса. — Той МОЖЕ да ги увеличи!

Мадисън се усмихна. Сега вече щеше отново да върне нещата в правия път и да ги подкара в необходимата насока: към Хелър.

ЧАСТ ОСЕМДЕСЕТ И ТРЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Палас сити беше най-безопасното място. Не само че беше тринайсет минути в бъдещето, но, като Спитиос, беше защитено откъм тълпи поради простия факт, че те не можеха да прекосят обширната Велика пустиня пеша или с приземни коли. Палас сити, освен това разполагаше и със стабилни бункери за външна защита, които можеха да обстрелват всичко, което мине над тях в небето.

Под жълтата мъгла на деформираното пространство, в голямата кръгла чакалня на Императора, Ломбар Хист седеше с гръб към заключената и залостена врата на спалнята, с лице към генералния щаб.

Говореше един облечен в червена униформа стар престъпник, по чието белязано от битките лице личаха и следите от разврат и липса на сън.

— Армията най-накрая взеха собствено решение да ни съдействат — говореше той. — Хиляда транспортни средства стовариха един милион души на Калабар. Това освободи останалата част от нашите сили там, които трябва да пристигнат на Установката на Апарата Номер 7 тази вечер. Което ще рече, сър, че на практика ние вече нямаме никакви отряди на Калабар, а само няколко наблюдатели. Лично мен това ме освобождава от длъжността на надзирател към щаба на Калабар. Та се чудех дали не мога да предприема едно малко изкачване в планината Блайк. Имам си едно имение там...

— Ще останете на поста си! — прогърмя Хист, като тресна с жилеца си върху бюрото. — Направете комитет за по-нататъшно потискане на населението. Това никога нямаше да се случи, ако го бяхме планирали предварително. — Той посочи друг генерал с жилеца си. — Ако на Тър му беше дошъл умът, ако беше направил няколко предварителни плана, сега нямаше да има неприятности. Газ. Издигнете няколко газови камери за унищожаване на размириците: ще ви дам схемите от едно проучване, направено на Блито-3.

— Сър — каза посоченият генерал, — мисля, че нямаме време за построяването на каквото и да било. Над двеста главни квартири на

Апарата по градовете са изтрети от лицето на планетата до последния човек. Ако можех само да получа няколко отряда от изходните бази...

— Изпразнете няколко затвора и облечете контингента им в униформи — тракна със зъби Хист. Аз ли трябва да мисля за всичко?

Тър вече правеше това с пълна скорост, но успя да задържи езика зад зъбите си.

— А вие, генерал Мук — продължи Хист, — как се справяте с изходните бази за нахлуване на Земята?

— Всъщност — отговори Мук — за малко отложих подготовката за нахлуването на Блито-3. Стуваше ми се, че двата и половина милиона отряда могат да са необходими тук, на Волтар.

— Ала-бала! — каза Хист, като се взираше в другите генерали. — Разполагаме с милион и половина отряда на Апарата, които да се справят с Волтар, а и някои други. Това тук не е всеобхватна гражданска война. Става въпрос само за някакви си тълпи. Рано или късно ще им омръзне да ги стрелят и тогава всичко ще свърши.

— Имаме проблеми с доставчиците — каза Мук. — На отрядите, които се върнаха от Калабар, не им достига почти нищо. Изглежда не можем да осигурим доставки на площта на изходните бази. — И той побърза да допълни: — Разбира се, изпращаме въоръжен конвой и просто нападаме магазините по градовете и разбира се, можем да осигурим оборудването. Имахме малко неприятности с тълпи, които подпалваха разни заводи, а освен това сме загубили екипите на осемнайсет конвоя в улични схватки до тази сутрин, но до два дни можем да бъдем в пълна готовност за нахлуването дори при това положение. Просто си помислих, че при всички неприятности тук, можете да имате нужда от силите, приготвени за Блито-3.

— Не, не, не — отвърна Ломбар. — Та ние се борим просто с една измет. Вие другите трябва само да вземете по строги мерки, това е всичко. Нахлуването ще започне както е планирано, независимо от местните размирици. — И той се разхили дрезгаво. — Невъоръжена измет, паплач.

— Изглеждат доста освирепели — промърмори един генерал от задните редици. — Загубите ни вече възлизат на над петдесет хиляди човека.

— Кой каза това? — изръмжа Ломбар. — Да не би да сте се изплашили или нещо такова? Е, говорете!

Той не получи отговор, защото във външната зала се чува забързани стъпки.

Един офицер от щаба, следван от двама други мъже, се втурна в стаята. Генералите вдигнаха погледи разтревожено. Тримата новодошли носеха със себе си огромни купища вестници.

Генералщабният офицер стовари своя куп на бюрото на Ломбар и посочи с треперещ пръст. Заглавия, които бяха изпълнили цялата първа страница:

ХЕЛЪР ОТВЛИЧА ИМПЕРАТОРА

Пишеше го във всичките седемдесет вестника.

Един генерал успя да се свести от шока и френетично включи един от екраните на „Вътрешен обзор“. Затрептяха думите: „С НАЙ-СМЕЛОТО НАПАДЕНИЕ В ИСТОРИЯТА НА ВОЛТАР ОБЯВЕНИЙТ ИЗВЪН ЗАКОНА ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР Е ОТВЛЯКЪЛ КЛИНГ НАДМЕННИ, ИМПЕРАТОР НА ВОЛТАР!“

Генералите стояха като алени ледени статуи, с очи, бумтящи от гюрултията и изпълнени със заглавията.

ГЛАВА ВТОРА

Сред тази замръзнала на мястото си група хора се втурна Дж. Уолтър Мадисън. Беше облечен в сива униформа на офицер от генералските служби и носеше защитни очила за пясък. Режисьорът и снимачният му екип го следваха по петите с гръм и трясък.

— О, небеса! — извика Мадисън. — Толкова се радвам, че те намерих, шефе! — Всъщност не беше случайно, че Мадисън знае къде е Хист: беше пуснал хора да го следят през цялото време.

Мадисън се спря пред стъписания Хист. Посочи заглавията във вестниците на бюрото му. Направи се на задъхан.

— Опитвах се да ги накарам да изчакат с обявяването на новината, докато не се консултирам с теб, но тия предатели не искаха да чакат! — Каква ужасна лъжа беше това! Беше накарал репортерите си да пробутат чрез писмото, което беше получил от Хелър, новината във всички вестници. Беше чакал в преддверието, докато не видя, че тримата офицери носят вестниците.

Ломбар го зяпаше. Зяпаха го и генералите. Мадисън даде знак с ръка на режисьора и екипа му да започват да снимат на живо направо за системата на „Вътрешен обзор“ за цялата Конфедерация, както беше уредил менажерът по нареждане на Мадисън.

— Бързо, бързо! — извика Мадисън. — Трябва да предприемем бързи действия, за да спрем тия клюки. Бързо отворете онази врата, за да покажем на цялата Конфедерация, че Императорът е още тук!

Ужасен Ломбар видя от бюрото си, че лампичките на камерите светят, което означаваше, че са в ефир! Той спонтанно опита да се скрие зад тялото на Мадисън. Тогава видя върху бюрото си жезъла на Хелър: грабна го конвулсивно и го скри зад гърба си. Опитваше се да измисли нещо, каквото и да било, само да предотврати ужасното разкритие.

Собствените му генерали, които нямаха никаква представа за това, без да искат му направиха лоша услуга. С различаващи се по височина гласове всички казваха бързо и с различни думи едно и също:

„Да, за Бога!“, „Отворете вратата!“, „Това е катастрофа!“, „Проверете тая спалня!“.

Мадисън грабна някакви ключове и започна да отключва множеството брави. Ломбар беше твърде парализиран, за да го спре.

Мадисън успя да отключи вратата и я разтвори с широк размах. Той и генералите се втурнаха вътре. Режисьорът набута и Ломбар сред тях.

СТАЯТА БЕШЕ ПРАЗНА!

Камерите се завъртяха из цялата кралска спалня.

Мадисън разбра много добре, че стаята не беше обитавана от месеци: храната по съдовете беше загнила, а изпражненията по покривките на леглата бяха засъхнали. Той вдигна завивките, за да скрие това доказателство, като се направи, че иска да погледне под леглото.

Мадисън скочи и извика:

— Трябва да е станало снощи! О, Боже, страх ме е за живота на Императора!

Тогава видя, че Ломбар държи нещо зад гърба си.

— Какво сте намерил? — извика той. Грабна жезъла и камерите го фиксираха. Докато го оглеждаше, Мадисън го държеше така, че да може да бъде сниман добре: — Доказателството! Той е оставил доказателство! Това е офицерският жезъл на Джетеро Хелър! Сега вече знаем със сигурност кой го е направил! Обявеният извън закона Джетеро Хелър е отвлякъл Клинг! О, това е катастрофа! О, беда! С нас е свършено!

Мадисън направи едва забележим знак на режисьора и камерите незабавно започнаха да снимат цялата стая педя по педя. Това ги отклони от Ломбар. Мадисън застана зад гърба му и зашепна нещо в ухото му разтревожено.

Ломбар излезе от шока си. Камерите се фиксираха върху него.

— Да, да! — извика той. — Незабавно! Генерали! Наредете на всички части на Армията и Флота да го преследват! Негодникът е избягал на Калабар!

Режисьорът накара камерите да правят панорамни снимки, когато генералите хукнаха да раздават заповедите.

Веднага щом видя мигащите лампички на камерите да угасват, Ломбар потъна разплут в едно кресло.

— О, това е ужасно — изстена той.

— Не, не е! — каза Мадисън. — Това е просто страхотно! Точно това е нещото, което ви беше необходимо! Голямо гражданско неподчинение, Император няма. Армията и Флотът сега са отстранени от пътя. Великата възможност най-сетне дойде!

— Възможност? — възкликна Ломбар, изпаднал в нов шок. — Та това е катастрофа!

— Не, не е — каза Мадисън. — Тронът е празен. Ломбар, ти си на път да станеш Император!

— Не, не — каза Ломбар. — Трябва ми тялото на последния монарх, за да го покажа на законно свикано съвещание на лордовете! Трябват ми емблемите на кралската власт! Те са изчезнали!

— Подробности, подробности — прекъсна го Мадисън. — Хайде сега, я се вземи в ръце. Моментът не е подходящ да ти се разтреперват ръцете. — Той извади от джоба си плоска половинлитрова бутилка от най-доброто уиски менте, което Болц внасяше. Мадисън беше направил само една малка промяна в него: то съдържаше една минимална доза ЛСД.

Ломбар отпи. Питието премина като огън през гърлото му. Той усети, че кръвта му отново започна да тече във вените му. Отпи още една глътка.

— Сега се чувстваш по-добре, нали? — попита го Мадисън. След което се обърна към режисьора: — Нагласете камерите.

ГЛАВА ТРЕТА

Всички от персонала на Имперския дворец бяха посинели от страх. След като бяха прекарали последните няколко месеца заключени в стаите си, когато сега офицерите от Батальона на смъртта ги изровиха от жилищата за прислугата, те бяха напълно сигурни, че ще бъдат екзекутирани. Въздъхнаха с огромно облекчение, когато видяха, че ги водят под строй в голямата тронна зала, която само трябваше да приготвят.

Обширната куполовидна зала беше около триста метра в диаметър, а между позлатения под и небесносиния таван имаше трийсет метра. Гигантският трон на Волтар се издигаше непоколебимо върху подиума. Беше направен от искрящ виолетов камък с инкрустирани скъпоценни камъни.

Мястото беше покрито с прах и студено като гробница. Беше необходим половин час на двеста човека да го изметат и лъснат. Те не можеха съвсем да разберат какво става, защото залата беше пълна с хора с морскосини униформи и значки на „Вътрешен обзор“, които използваха уличен жаргон, който според прислугата не беше типичен за служителите на „Вътрешен обзор“.

Двама слуги и един сенешал от кралския дворец се опънаха, когато им беше заповядано да отворят скриновете с роби: така се правеше само на церемония, надзиравана от лорда на гардероба, който не беше там. Странните „хора от «Вътрешен обзор»“ ги събориха и започнаха да ги ритат, след което тримата въобще не си отвориха устата да протестират.

Един мъж, когото другите наричаха „костюмите“ ги накара да му покажат кои са наметалата за коронация, след което хората от Батальона на смъртта подкараха под строй персонала на двореца обратно към стаите им и отново ги заключиха до един. Почувстваха облекчение от това, че са все още живи.

В голямата тронна зала режисьорът посочи експерта по електронна охрана и каза:

— Вие нехранимайковци, помогнете му да нагласи мястото. Не забравяйте никое от устройствата. — Погледна към мястото, където бяха скупчени момичетата от цирка и уличниците, и им извика: — Бибипки такива, помогнете на хората да се облекат. Облечете се и вие. Разполагаме с твърде много бибипани жени, така че всички, освен три от вас, да се облекат като мъже. И никакво бибипане наоколо!

Един работник по декорите, който правеше нещо отстрани, извика:

— Хей, режисьоре, тая боя няма да изсъхне за по-малко от три часа!

— Бибипка му! — изкрещя режисьорът. — Просто кажи на хората да внимават.

Ломбар, който седеше в преддверието, беше все още малко неадекватен след преживения шок. Жълтите му очи бяха някак замъглени.

— Все още не мога да разбера как са се досетили — промърмори той.

— О, репортерите са доста неприятно племе — отвърна Мадисън. — Говориш ли на сън?

— Не мисля, че наркотиците те карат да говориш на сън — каза Ломбар. — Може би е било от хероина.

— Ами той винаги действа така — рече му Мадисън. — Наистина ми се ще да ми беше казал. Можехме да си спестим голяма част от всичко това.

— Сигурно извадих голям късмет, че ти се намеси — каза Ломбар.

— Така си е. Хайде, пийни си още веднъж от това. Действа успокояващо.

Ломбар отпи отново. Мадисън погледна часовника си. Първоначалният ефект от действието на ЛСД щеше да се появи около един час след първата глътка. Оставаха двайсет минути. Самото фалшиво уиски вече правеше Ломбар доста замаян.

Влезе един генерал.

— Издадени са всички заповеди на Армията и Флота. Някакъв адмирал иска да знае дали имаме точни координати на самия Калабар.

— Кажи му просто да огледа цялото място — нареди Мадисън. — Да използва всички кораби, с които разполага, и да докладва за хода

на огледа.

— Кажи му, че няма нужда от никакви координати — намеси се Ломбар. — Направо да избие всичко живо на Калабар!

— Това би поставило в опасност Императора! — отвърна генералът от Апарата.

— Аз съм напълно сигурен, че той е мъртъв така или иначе — каза Ломбар. — Издавайте всяка заповед като имате пред вид това.

— Щом е такава вашето нареждане — отговори генералът и се оттегли.

Мадисън малко се разстрои от това, че получаваше аматьорска помощ в делата си на специалист по връзки с обществеността. Но той сви рамене. Един Бог знаеше къде бе Хелър сега. Очевидно отвличането беше станало преди месеци. След спасяването на сестра си, Хелър можеше да е отишъл къде ли не: на Манко, на Земята? Кой го беше грижа? Единственото, което Мадисън искаше, бе да си получи отново заглавията. Започна да мечтае за живописните доклади и измъкванията на косъм, които щеше да фабрикува. Той не се нуждаеше от докладите на Армията и Флота! Той имаше голямо доверие в клиента си, че ще се изплъзва от всички, които бяха тръгнали по петите му. В онзи момент, въпреки множеството предишни несполуки, той беше абсолютно сигурен, че много скоро ще създаде най-безсмъртния престъпник, за когото някой някога беше чувал. В крайна сметка Хелър-Уистър, разбира се, щеше да бъде заловен и обесен, но с престъпниците винаги ставаше така и трябваше да се очаква. Какви заглавия обаче щяха да се появят междувременно! И о, Боже, колко доволен само щеше да бъде мистър Бери! Мадисън щеше да бъде посрещнат по червени килими с ширината и дължината на онова, което можеше да е останало от Земята.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Влязоха две момичета от цирка и започнаха да разсъбличат дрехите на Ломбар:

— Какво става тук? — попита Ломбар, вече доста пиан.

— Само още малко търпение, кексчо — каза Флип. — Ще те измъкнем от тия генералски парцали, преди да си успял да се изплюеш. Големи експерти сме по това.

Разсъблякоха го чисто гол. Той стоеше и зъзнеше.

— Ей, добър бибип си имаш — каза Флип.

— И аз мисля така — потвърди другото момиче. — Шефе, имаме ли достатъчно време?

— Млъквайте — скастри ги Мадисън. — Виж, Ломбар. Погледни това. — Мадисън държеше една златиста кралска мантия: беше изработена от лъщяща материя, върху която бяха налепенни скъпоценни камъни, оформящи комети, слънца и планети. Изглеждаха като движещи се, когато платът се размърда.

За момент Ломбар изглеждаше така, сякаш ще припадне всеки момент. Той имаше една кралска мантия в кабинета си в Спитиос, която беше откраднал от една гробница. Когато беше сам, той често я обличаше, за да се наслаждава на себе си. Да се носи обаче такова нещо пред други хора от някой, който не е с кралско потекло, означаваше смърт. Внезапно го обзе параноя. Усети спазъм да повърне, който той разбра погрешно. Хвана се за стомаха и се опита да предпази мантията.

Мадисън погледна часовника си. Да, беше време за първото гадене и сърцебиене, предизвикани от ЛСД-то.

Той подаде на Ломбар шишето с уиски.

— Удари само още една малка глътчица и ще се почувстваш по-добре.

Ломбар отпи. Това го стопли. Спазъмът отмина.

Момичетата го облякоха в мантията за кралска коронация. Пъхнаха краката му в сандали от злато и скъпоценни камъни и щяха

даже да го срещат, ако Мадисън не правеше нетърпеливи знаци към часовника си, застанал зад гърба на Ломбар.

Флик беше застанал на вратата, Мадисън му направи някакъв знак и той хукна нанякъде. Заедно с двете момичета накараха Ломбар да ходи.

Минималната първа доза ЛСД беше започнала да действа. „Нагласата“ сега беше много важна: състоянието на духа, в което се намираше Ломбар.

— Ти си най-могъщото същество в цялата вселена — каза Мадисън. — Трябва през цялото време да мислиш затова.

Ломбар кимна и успя да се концентрира по някакъв начин.

Отведоха го по коридора до голямата врата на тронната зала.

„Обстановката“ сега беше нещото, от което зависеше пътешествието при ЛСД. Две жени, облечени като лордове, направиха дълбок поклон и отвориха широко вратите.

Ломбар беше посрещнат от взрив от хвалебствена музика. Оркестърът на Императорския дворец, който беше изкопан от мазето и сега стоеше пред насоченото дуло на една пушка, свиреше като побъркан върху изтеглената назад сцена.

— Светлини! Камера! Действие! — изкрещя режисьорът.

Мадисън се отдръпна назад. Не искаше да бъде хванат в кадър. Можеше да каже, че Ломбар е полудял и е заповядал подобна церемония, ако нещата станеха много лоши, и екипът му щеше да го подкрепи. Той обаче не мислеше, че може да се случи нещо лошо. Имаше си работа с една fait accompli. Просветващите камери бяха директно свързани с „Вътрешен обзор“ и излъчваха на живо за цялата Конфедерация.

Двамата актьори, облечени в мантии на лордове, придружиха Ломбар по една блестяща пътека, от която изглеждаше така, сякаш той върви по слънчеви лъчи.

Цялата зала беше ПЪЛНА С ХОРА! Бяха стотици! Адмиралите от Флота, генерали от Армията, лордове безчет! Всички се поклониха до един, после застанаха мирно и пак се поклониха. Продължиха да правят така, защото така бяха програмирани. Всъщност бяха електронни илюзии, измъкнати от къщата на генерал Лууп. Единствените живи хора в залата бяха музикантите, екипът на Мадисън и Ломбар!

На Ломбар „обстановката“ му се отразяваше добре. Под звуците на имперската музика, макар и малко несинхронизирана заради страха на музикантите, Хист продължи напред в подкрепящата компания на двамата актьори, облечени като лордове, следвани от двете момичета от цирка, дегизирани по същия начин.

Режисьорът забеляза, че събраната тълпа се кланя малко по-често, отколкото беше необходимо, и се концентрира върху Ломбар. На лицето му беше започнало да се появява странно изражение. Един Бог знаеше какви ли вътрешни картини се въртяха из пропития му с ЛСД мозък сега!

Отведоха го до подиума с трона. Тук той трябваше да коленичи. Понеже не беше свикнал да прави това, той продължи напред, та трябваше бързо да бъде поправен. С един ръчен монитор с троен екран режисьорът направи редакцията. Беше пуснал в ефир три камери, а двамата общи работници, които бяха в ролята на оператори, вършеха работа, макар и да не се справяха отлично.

Тогава от една друга врата влезе уличница, облечена в одеждите на архиерей, следвана от двама готвачи, облечени като свещеници.

„Архиереят“ се приближи до коленичилиия Ломбар и направи няколко движения над главата му, които се надяваше, че са верни, след това се извърна, взе кралския медальон от един „свещеник“ и го окачи на врата на Ломбар. Верижката издаде подходящия звън, защото беше от позлатено желязо. Тогава уличницата се обърна, взе скиптъра от другия „свещеник“ и го подаде на Ломбар. Беше направен от картон, та когато Ломбар го стисна конвулсивно, той се огъна.

Режисьорът включи една камера, която снимаше тълпата и изсъска по радиостанцията си на един декоратор да влезе и да изправи скиптъра. Когато това стана, режисьорът отново включи камерата, снимаща церемонията отблизо.

Помогнаха на Ломбар да се изправи и да се качи на трона.

— Короната — изсъска режисьорът. — Забравихте бибипаната корона. — И той отново включи на механично кланящата се тълпа.

Двамата „лордове“ накараха Ломбар да застане отново на колене.

Без много да се церемонят, Флип и другото момиче, които бяха облекли Ломбар и които сега бяха в одеждите на знатни дами, грабнаха възглавничката, върху която беше поставена короната, и импровизираха нещо като танц, докато я носеха помежду си. На

режисьора това много му хареса. През изминалите сто години никой не беше виждал коронация, така че това нямаше никакво значение според него. Отрязва танца.

Флип и другото момиче оставиха „архиерея“ да вземе короната от възглавничката. Боята още не беше засъхнала, та „архиереят“ трябваше да избърше ръцете в наметалото си, преди да продължи нататък.

Понеже не бяха сресали Ломбар, косата му не се поддаваше на оформяне и доста се озориха, докато я напъхат под короната. Бяха я направили твърде малка. Но уличницата успя да я нагласи някак.

— Кажи нещо! — изсъска режисьорът в микрофончето зад ухото на „архиерея“.

— Мисля, че ще остане на главата му — каза уличницата на целия Волтар.

Двамата „лордове“ вдигнаха Ломбар и го качиха на трона.

Флип и другото момиче не знаеха какво да правят с възглавничката. Досега обаче всичко беше импровизирано и те решиха да продължат по същия начин. Флип подхвърли възглавничката с елегантен жест над главата си, след което двете момичета се обърнаха с подскок, за да покажат костюмите си и направиха това, което винаги правеха пред зрителите на фалшиви тронове в цирка — затанцуваха, като извиваха ръцете си като змии пред лицето на Ломбар, след което се настаниха елегантно от двете му страни под облегалките на трона с глави на нивото на кръста му.

Изведнъж Мадисън си спомни, че заради напрежението от другите грижи, беше забравил да напише изявление, па камо ли да го даде някому. Целият Волтар гледаше, но никой не знаеше какво за Бога става пред очите му.

— Сега! — изсъска режисьорът в микрофона на специалиста по електрониката.

Нищо не се случи. Тогава специалистът по електрониката изсъска обратно на режисьора:

— Някой е настъпил бибипания шнур!

Ломбар започваше да става неспокоен. Един Бог знаеше какво му минава през главата в онзи момент. Тъй като ЛСД предизвиква усещане за ускорен ход на времето, той със сигурност не си даваше

сметка, че някой е настъпил някакъв шнур и поради тази причина в програмата зейва дупка.

Флип обаче знаеше какво става и докато седеше до трона тя даде да се разбере, че е родена и обучена участничка в трупата. Обектът на цялото шоу ставаше все по-неспокоен. Отстрани на изобилстващата и разкошна пелерина на тоя обект имаше цепнатини. Ненаблюдавана от камерите, тя плъзна близката си до него ръка, пъкна я в един от отворите и я положи нежно върху едното му бедро, което беше скрито от одеждите.

Жълтеникавите очи на Ломбар за момент проблеснаха от изненада.

С длан и ръка до китката скрити в цепката на мантията му, Флип седеше с лице, върху което беше изписано най-високомерното и благородно изражение.

Ломбар се успокои. Той отпусна глава назад. Чертите му започнаха да се изопват в екстаз.

Високомерното и благородно изражение на Флип стоеше непокътнато. Погледът ѝ обаче за секунда пробяга встрани, след което клепачите ѝ започнаха да трепкат ритмично.

— Страхотно е, страхотно — прошепна изпадналият в екстаз Ломбар.

— Страхотно — изсъска режисьорът, — задръж го така. — А после се обърна към специалиста по електрониката: — Побързай!

— Готово — чу се отговорът.

Ломбар изпружи крака, след което жълтите му очи се отвориха широко.

Четири, преброих ги, четири електронни илюзии на ангели се спуснаха надолу от небесносиния купол на огромната зала.

Закръжаха точно над главата му!

Единият от тях, нежно и ефирно същество, изведнъж каза с плътен мъжки глас — специалистът по електрониката не успя да намери момичето, което трябваше да свърши тази работа:

— Е, Хист, стари приятелю, най-сетне успя, а и беше крайно време!

Ломбар потръпна в екстаз.

Лицето на Флип — благородно и високомерно, продължаваше да отмерва ритмичното поклащане. Устните ѝ леко се разтвориха, докато

тя се опитваше да се съсредоточи.

Мадисън ръкомахаше като луд към режисьора, за да му даде знак да включи камерата и да я задържи така.

Режисьорът направи стопкадър, който беше изпълнен с блажената усмивка на Ломбар, и се опита да изреже сплетената му коса, която вече беше изцапана с влажна позлата от короната.

Мадисън вече държеше микрофон в ръка. Почука по него с пръст — бум, бум. Беше включен.

— Дами и господа от Конфедерация Волтар — започна той, — току-що започнахме директното излъчване на живо, на живо, на живо, коронясването на Ломбар Великолепни. Поради обстоятелства, които не са под нашия контрол, в кралската линия на Волтар се появи празнина. Обявеният извън закона Джетеро Хелър отвлече Клинг Надменни, а беше жизненоважно тронът да не остане празен по време на настоящите национални размирици. В пристъп на саможертва Ломбар Хист, доскоро шеф на Апарата, а след това и Диктатор на Волтар, се вслуша в отекващите искания на множеството и се възкачи на трона по всеобщо признание. Тази програма се излъчва за вас с любезното разрешение на Великия съвет. Да живее Ломбар Великолепни. Той ще даде всичко от себе си.

И в този момент Ломбар наистина даде всичко от себе си. Скритите усилия на Флип стигнаха до кулминацията си.

— Оооох! — изстена Ломбар, а тялото му подскочи конвулсивно. Флип се ухили.

Режисьорът задържа камерата върху лицето му, докато Ломбар дишаше тежко.

— Спрете — нареди режисьорът. — Стана страхотно!

ГЛАВА ПЕТА

Ако Конфедерацията си беше мислила, че в нея стават бунтове, те не бяха нищо в сравнение с бунтовете, които избухнаха в деня след коронацията.

Целият стъписан Волтар не знаеше какво да си мисли за събитието по „коронацията“, когато то се беше появило по „Вътрешен обзор“. Мълвата беше плъзнала сред тълпите, а даже и в битките с Апарата, и действията бяха прекратени, защото първо единици, а след това и всички останали се втурнаха към най-близките екрани на „Вътрешен обзор“ в коли, танкове, сгради, магазини или домове. В началото някои си мислеха, че слухът, който ги е довел пред екраните, е някаква грешка: Това някакъв стар мюзикъл ли беше? Или пък цирк? Или пародия, направена с лош вкус?

Волтар приема кралските въпроси много насериозно, така че играта с тия въпроси никога не е била приемана много безболезнено. Той беше благоденствал и беше останал стабилен векове наред в старата галактика, както и в продължение на 125 000 години в тази, при политическата система на една благоприятна монархия. В миналото се бяха появявали някои признаци на слабост в тая система, но подобни редки нарушения на кралските правила, дори когато бяха съпроводжани със силни репресии, се разрешаваха с помощта на съвещание на местните лордове — които бяха хиляди, тъй като съществуваха не само на планетата Волтар, ами и на всички останали 109 планети. С други думи, съществуваше система за справяне с прекъсването на кралската, линия.

В живата памет на повечето от жителите на Конфедерацията, които бяха над четиристотин милиарда, никаква коронация не се беше извършвала, въпреки дългата продължителност на живота им. Те обаче подозираха, че подобна церемония ще бъде посетена от множество лордове, ще бъде помпозна, ще има паради, чествания и дори празнични дни, а също и фестивали, посещавани от хората в най-новите им дрехи. Нямаше да свърши за десет минути, по-голямата част от които да минат, без въобще да се разбере за какво става въпрос.

А пък накрая изявлението, че това изпълнено с неистов екстаз лице е новият им монарх и че не е кой друг, а шефът на организацията, с която се бореха дни наред по улиците — Апарата, със заслужаващата съдебно преследване лоша слава, наляха масло във вече силно пламтящия огън. Хора, които преди това бяха стояли встрани от уличните боеве, сега се втурнаха в тълпите по улиците с бесни викове. Правителствени офиси и сгради, които нямаха нищо общо с Апарата, станаха прицел на всичко, което можеше да бъде хвърлено, както и на всяко оръжие, което някой можеше да открадне или измисли.

Нормалното протичане на нещата и живота като цяло почти напълно спря. На негово място дойде анархията на яростта.

Вътрешната полиция се отказа от каквито и да било опити да контролира тълпите, а на някои места даже се присъедини към тях.

Димът от горящи сгради увисна като черна прокоба над хиляди градове. Сумата от вредите летеше нагоре към милиарди кредити и стотици хиляди жертви.

Колкото и да е странно, но докладите за всичко това се публикуваха единствено от самия Мадисън.

Той седеше на едно бюро в императорското преддверие, използвано преди от охраната. Из обширната стая се бяха разположили навсякъде четиридесет и деветте члена на екипа му. Понеже бяха получили гаранции за себе си от „Вътрешен обзор“, всички, с изключение на Мадисън, се бяха пременили в морско сините униформи на тази организация. Ризите, панталоните, ботушите и шапките с техните визори за предпазни очила бяха нещо лесно за обличане. Още повече че с пристигането на новините никой не държеше особено да изглежда като представител на Апарата: освен това, както беше отбелязал „лейтенант“ Флик, никой не се втрещваше особено в екипите на „Вътрешен обзор“ — те бяха приемани като част от сцената и макар хората да се интересуваха от онова, което се снимаше, никой не обръщаше особено внимание на снимачните екипи. Четиринайсетте жени го подкрепиха: най-вече защото униформите им изглеждаха красиви.

През нощта Мадисън беше подремнал, проснат върху бюрото. Ломбар беше в спалнята на Императора с всичките й изпращания и тем подобни, хвърлен там да проспи фалшивото уиски и ЛСД-то, както

и може би малко хероин и амфетамини, за които никой не знаеше, пък и не се интересувахе.

От време на време идваха генерали с новини, че ситуацията се влошава. Всички от тях откриваха, че освен Мадисън, никой не беше на работното си място: той ставаше, премигваше, изслушваше за някой нов град, който е избухнал в пламъци, и казваше:

— Само проверете, генерале, дали Армията и Флотът са по петите на Хелър — и се връщаше отново към съня си.

Около 9 часа сутринта, петнайсет часа след коронацията, Флип му донесе порцията главотръс и кексчета, които бяха плячкосали от императорските магазини.

— Шефе — каза тя, — изглеждаш ужасно. От тази стая може да се влезе в няколко спални, които може би са останали от времето, когато императорът е имал любовници. Всички от тях си имат бани. Намерих един въртящ бръснач на императора, както и една въртяща четка и шише сапун. Не съм ти донесла още една униформа на генерал от щаба, а тази, която е на теб, е цялата в пот, така че съм ти приготвила нов костюм от „Вътрешен обзор“. А сега си изяж закуската.

Изтощен до изнемога, Мадисън изгълта кексчето и главотръса. Почувства се по-добре.

— Можем да се вмъкнем в тази спалня — каза Флип, — да си откраднем малко време за бибипане, за да се освежиш, след което ще се преоблечеш.

Мадисън се стресна. Изведнъж му хрумна страхотна идея.

— Не, виж какво, не мога да оставя това бюро без човек. Поеми поста ми, докато се изкъпя и преоблека.

— Ей, бибипка му — отвърна Флип. — Но ти наистина си много странен. Нищо, така или иначе ще те вкарам в леглото. — И тя седна в креслото, което той освободи.

Мадисън огледа екипа си. Някои от хората дремеха, а група от шестима разиграваха на зарове някаква малка плячка, която бяха взели отнякъде си. Флик хъркаше на пода между Кън и Туа. Мадисън влезе в покоите на любовниците, за да се избръсне, да си измие зъбите, изкъпе и облече в новите дрехи от „Вътрешен обзор“.

В преддверието влезе един генерал и огледа с доста налудничав поглед.

— Мога ли да ви помогна? — попита го Флип с най-доброто подобие на мъжки глас, което може да докара, за да подхожда на костюма ѝ.

— Трябва да се видя с Хист! — каза генералът нетърпеливо.

Флип посочи с лъскавия си маникюр.

— Негово височество е точно в онази спалня и си отспива. Допълнителните забавления са безплатни. Не продаваме орехи, но пък можете да ми дадете бакшиш, ако искате.

Генералът се отправи с бързи крачки към спалнята на императора.

— Скръндза — измърмори Флип. — Ей, Флик! Няма ли начин да продадем няколко билета? Хората не могат всеки ден да видят императора пиян. — Тогава видя, че Флик просто хърка. — Бибипка му — каза си тя. — Никаква далавера. Можех да натрупам цяло състояние от всичко това. — И тя започна да изчислява възможната печалба от билети, напитки и бибипания на въпросното място. Стана ѝ много забавно.

Хората от екипа продължаваха да дремят, без да имат никаква представа за съдбата, която щеше да ги сполети.

ГЛАВА ШЕСТА

В спалнята вонеше на стари изпражнения и ново повръщане.

Генералът затвори вратата на спалнята зад себе си. Той се взря в Ломбар, който лежеше върху мръсното легло все още в мантията си от коронясването. Генералът беше някак нерешителен, поради което походи малко напред-назад отстрани на леглото. Тогава реши, че рисковете от това да не събуди Ломбар са по-големи от тези при евентуалната му ярост. Той го раздруса за рамото.

Ломбар се събуди. Всичко беше наред, докато не се опита да извърне глава, при което махмурлукът го удари като с парен чук. Той премигна, след което се вторачи в генерала.

— Сър, искам да кажа, Ваше височество — започна обърканият генерал, — бих искал да докладвам...

— Ваше Височество? — възкликна Ломбар. — Я зарежи това! Можеше да ме убиеш! Да не би да се опитваш да се шегуваш?

— Не, сър. Не е шега. Вчера бяхте коронован за император.

— КАКВО? Ох, главата ми!

— Сър, Ваше Височество, нищо ли не си спомняте за това?

Ломбар се опитваше да раздвижи главата си. Болката го разтърси. Той сбърчи лице, като се опитваше да се ориентира. След това каза:

— Мислех си, че е само сън или нещо такова. Чакай. Истина ли е?

— Ами да, Ваше В... Ваше сър, но трябва да ви докладвам, че целият отдел на Апарата от Правителственото градче е в пламъци. Отрядите там се бориха до последния човек срещу тълпите и вътрешната полиция. Искам да извикам подкрепления за Палас сити тук.

— Ами, извикай ги, извикай ги — каза Ломбар. — Никой не те спира. Чакай малко. — Той се взираше в мръсната мантия от коронясването. — Ти каза, че вчера са ме коронясали. Нямам никакви спомени за това. КОЙ ГО Е НАПРАВИЛ?

— Всичко се излъчваше по „Вътрешен обзор“, Ваше в... сър. Струва ми се, че са го направили Мадисън и снимачният му екип, сър височество.

Може преди това Ломбар да е бил пиан и дрогиран, но всичко, което беше останало от тях, беше истинска ярост.

— Бибипка им! Вземи един батальон на смъртта и задръж Мадисън и екипа му под строг арест. Ох, главата ми! След това си извикай подкреплението. Хайде де, тръгвай! Махай се оттук!

— Сър, Ваше сър височество, има и още нещо. По „Вътрешен обзор“ току-що пуснаха странно предупреждение, че след половин час ще бъде направено важно съобщение, което засяга вас. Звучеше толкова заплашително, че се притеснихме. — И тогава той видя животинския бяс, който се появи на лицето на Ломбар, и добави бързо: — Да, Ваше сър, ще поставя Мадисън и екипа му под арест. — И хукна навън, преди Ломбар да си беше наумил да го убие.

Генералът се беше издигнал до такова високо звание, защото не се захващаше с неща, с които не можеше да се справи. Той се изнесе направо към вратата, като мина точно покрай Флип. Мина коридора и излезе от сградата.

Улиците на Палас сити вече приличаха на боен лагер. Генералът даде знак на един полковник от един батальон на смъртта, след което му даде строги нареждания и няколко предупреждения. След това тръгна към един от свързочните танкове, за да нареди да дойдат още отряди на Апарата както в града, така и в околностите, му.

Полковникът сграбчи един капитан на взвод от сто човека. Само в рамките на няколко минути отряди в черни униформи от батальона на смъртта се отправиха към множеството външни врати на императорския дворец и влязоха през тях, за да се съберат отново в преддверието на императорските покои по множеството коридори.

Екипът в морско сини униформи изведнъж се оказа лице в лице с насочени срещу него бластери. Играта на зарове се закова в напрегната застиналост. Кън сбута Туа и Флик, за да ги разбуди. Останалите започнаха да се надигат премигвайки.

— ШЕФЕ! — изпищя Флип.

Мадисън, който беше привършил току — що преобличането в униформа на „Вътрешен обзор“, излезе като продължаваше да си закопчава колана на екипа. Той се спря стъписан.

— Ти ли Мадисън? — попита го капитанът на батальона на смъртта.

Мадисън изгледа насочените бластери и смъртоносните отряди.

— Мисля, че има някаква грешка. Ако дойдете с мен в спалнята на Негово височество, той ще изясни нещата.

— Негово височество или какъвто е там издаде тази заповед — отвърна капитанът. — Арестувам ви всичките. Тръгвайте.

— Ще ни избият! — извика Флип.

— Не — каза капитанът. — Засега само ви арестуваме. Не искам да си имам неприятности. Моят съвет, като знам нещичко за — и той кимна с глава към спалнята — аз бих тръгнал веднага, преди да се е случило нещо по-лошо. Къде е тъмницата тук?

Флип скочи.

— Насам! — И тя поведе по един страничен коридор.

Останалите от екипа на Мадисън нарамиха инструментите, камерите и плячката си.

Мадисън отново понечи да тръгне към спалнята, но капитанът му препречи пътя.

— Ти си тъпанар каза му капитанът. — Ако беше член на Апарата от по-дълго време, щеше да си наясно. Тръгвай! — И той бутна Мадисън начело на екипа му.

Следван от войниците, екипът беше поведен надолу по едно дълго и извито стълбище. Стигнаха до обширно пространство, чиято цяла стена беше покрита със заключени шкафчета, оборудване, маси и скамейки. Залата беше с кръгли прозорци, които гледаха към някакъв парк.

— Е, стигнахме — каза Флип.

— Това не е никаква тъмница! — щракна със зъби капитанът.

— Капитане — обърна се към него Флип, — когато човек е бил в толкова пандизи, в колкото съм била аз, той става експерт. Това, че мястото ПРИЛИЧА на императорска галера с множеството си шкафчета, претъпкани с храна, не е основание да мислите, че то не е една доста прилична за вашите цели тъмница. Ако искате войниците ви да получат шипове от каменни скамейки, това е друг въпрос. Но един умен офицер винаги мисли най-напред за подчинените си. Я ги вижте тия меки скамейки.

Смъртоносните изражения по лицата на някой от войниците, се поотпуснаха. Капитанът пък се разхили.

— Ние само сме арестувани — каза Флип. — Ние сме просто хора от филмовата индустрия, не сме толкова опасни, колкото са войниците, така че не се притеснявайте, че ще се опитаме да се измъкнем. На Хисти сигурно не са му харесали някои от кадрите, които сме направили. Знаменитостите са много странни понякога. Всичко ще отmine, а на света няма нищо по-хубаво от пълния стомах. Така че хайде всички да се разположим удобно и да си направим един хубав купон. Момичета, я се разтършувайте за малко тап из тия шкафове. С императорско качество.

Тя пхна един много остър електрически кухненски нож в ботуша си като използва за прикритие жеста си към шкафовете.

Капитанът и войниците насядаха.

Няколко престъпника тайничко изследваха възможността да измъкнат хранващите батерии от бластерите, които сега бяха облежани на масите.

Мадисън подаде на капитана наполовина изпразнената бутилка с ЛСД и уиски.

Специалистът по електрониката издърпа от един шкаф екранът за „Вътрешен обзор“, оставен там за императорския готвач, и го включи. Идеята му беше да заглуши по този начин шума от евентуална гюрултия, в случай че Мадисън дадеше знак на екипа си да се измъкнат с бой от мястото. Комети, от „Вътрешен обзор“ със сигурност идваха достатъчно изстрели и викове, тъй като екипите му снимаха битки и бунтове, които можеха да заглушат може би всичко, идващо от имперския дворец, с изключение на вдигането му във въздуха.

ГЛАВА СЕДМА

Ломбар Хист се пребори с мантията за коронясването и я захвърли с една ругатня в ъгъла. Той не си правеше никакви илюзии по отношение на наказанието, което го очакваше, в случай че наистина се е появил с нея по „Вътрешен обзор“.

Той се беше издигнал много внимателно до едно доминантно служебно положение, пак много внимателно можеше да се добере и до императорската власт. Можеше дори да постигне това, без да показва тялото и знаците на Императора, ако разполагаше с достатъчно наркотици, които да използва на някое съвещание на лордовете.

Но по някакъв начин, за който той не можеше да си даде сметка, той се беше втурнал към целта си твърде напористо. Не можа да разбере, че това беше станало с ЛСД и алкохол. Както и да се беше случило обаче, той беше сигурен в едно: щяха да се търкулнат много глави!

От устата му излизаха цели потоци ругатни. Беше вбесен до такава степен, до каквато никога не му се беше случвало преди. Всъщност той си беше направо смъртоносен. Все още имаше под ръка отряди, а също и оръжие: държеше централната част на правителството. Някои хора щяха здраво да си платят! И то с кръв!

Взе един студен душ, но това не му помогна особено. Понеже нямаше под ръка други дрехи, той отново нахлузи алената си генералска униформа. Влезе в преддверието: беше в безпорядък, но празно. Отиде до бюрото си, намери малко амфетамини и хероин и си направи един „спийдбол“ — силна смес от двете.

Почувства се по-добре почти веднага, още по-смъртоносно настроен, но и с повече контрол над себе си. В действителност, в моментите на криза като настоящата, Ломбар Хист ставаше нещо, с което човек трябваше да се съобразява.

Генералният щаб на Апарата беше заел едно голямо помещение в предната част на сградата. Ломбар натисна няколко бутона и много скоро онези, които бяха в Правителственото градче, по-голямата част от генералите му, вече седяха в преддверието.

— Сега искам да чуя докладите ви за положението в момента — изръмжа Ломбар. И през следващите десет минути той даде заповед за пълно преразполагане на отрядите, без дори да закачи по някакъв начин изходните бази за нахлуването. Изведнъж генералите така се въодушевиха, че изляяха по няколко заповеди по личните си радиостанции за пренареждане. Населението скоро щеше да го обърне на бяг.

Генералът, който беше събудил Ломбар, погледна часовника си и Ломбар го изгледа с раздразнение.

— Заради „Вътрешен обзор“ — каза мъжът. — Излъчването започва след трийсет секунди. Мога ли да включа екрана?

Ломбар му изръмжа, че може.

Появи се картина на безредна битка между оттеглящи се танкове на Апарата и една тълпа, която използваше въздушни камиони, на които май не им пукаше какво ще им се случи. След това по „Вътрешен обзор“ успоредно се появи кадър, който показваше някаква улична битка в столицата на Мистин на фона на дим и пожари.

Изведнъж, без да изчезва панорамата, са появи още една по-ярка картина. Беше някакво независимо включване. Кое то ще рече, че не идваше от студиата на „Вътрешен обзор“: не идваше дори по каналите на „Вътрешен обзор“ Включването беше вкарано в мрежата от някакъв далечен предавател, който можеше да бъде навсякъде, но най-вероятно в открития космос.

ХАЙТИ ХЕЛЪР!

Зад нея се виждаха тръби и циферблати, които вероятно бяха задната част на командното табло на някакъв космически кораб.

Погледът ѝ беше съсредоточен. Гласът ѝ беше силен и ясен.

— Граждани на Конфедерация Волтар! Чуйте ме! Негово превъзходителство Клинг Надменни е ЖИВ! Точно по неговото бързо нареждане моят брат, кралски офицер Джетеро Хелър, го спаси от заточението му при Ломбар Хист. Шефът на Апарата изби легитимните наследници на трона. След това, като използваше отрови, наречени наркотици, той подкупи за лъжливи клевети Великия съвет, а с помощта на тази измама той се опита да узурпира трона! Хист е складира достатъчно наркотици, за да изтрови цялата нация, не къде да е, а в древната крепост Спитиос, за която отдавна се предполага, че е изоставена и радиоактивна. Той така и смята да направи! Тук, в

ръцете ми, вие виждате кралските знаци: скиптъра, медальона и короната. — И тя ги вдигна. — Служители в Армията, Флота, полицията и правителствените органи, както и вие, граждани! Изгонете узурпатора! Обединете се около Негово превъзходителство й брат ми Джетеро Хелър! УНИЩОЖЕТЕ АПАРАТА И ЛОМБАР ХИСТ!

Картината изчезна, като на екрана останаха бягащите граждани, както и пламъците, които не бяха прекъсвали нито за миг.

— О, Боже мой — възкликна един генерал. — С нас е свършено! И без това положението беше достатъчно лошо!

И тогава Ломбар Хист доказва защо Ломбар Хист, един човек без благородническо потекло, е стигнал толкова далеч.

— Включете каналите на командването на Армията и Флота! — излая той.

Един генерал хвана лостовете на един друг екран. Каналът на генералния щаб на Армията се включи. Генералът изключи идващия сигнал с помощта на един декодер.

— ... и мисля, че няма да получим никакви заповеди от лорда на Армията. Сега трябва да вземем решение. Решението беше взето и то е да останем неутрални. Край.

— Свържи ни с Флота! — каза Ломбар.

Генералът премести още няколко лоста и превключи декодера. Тъй като бяха тринайсет минути в бъдещето, те имаха предимството да избират, която си поискат част от текущите сигнали, сякаш те бяха в миналото. След няколко минути опипване на сигналите, генералът хвана началото на едно излъчване на Флота. Другите в стаята бяха много напрегнати: ако и Флота останеше неутрален, все още имаха шанс да победят.

— Адмирал Фарб от главната база на Флота в Хайт. Викам адмиралския щаб на Флота. Току-що засякохме сигнал от публично изявление на Хайти Хелър по „Вътрешен обзор“, което се отнася до политическата ситуация в Палас сити, както и до общото състояние. В пълна готовност сме с шест хиляди бойни плавателни средства и петдесет хиляди флотски моряка. Очакваме анализ и нареждане.

Кратко прекъсване. И тогава:

— Адмирал Фарб от адмиралския щаб на Флота: Знайте: Никакви заповеди или напътствия от Палас сити или пък лорда на

Флота. Общо решение на адмиралския щаб: макар че Хайти Хелър е много известна, тя няма политически статус. Показаните кралски символи не могат да бъдат анализирани от специалисти по скъпоценните камъни за доказване на автентичността им, просто като се видят по „Вътрешен обзор“. Няма доказателства, че в Спитиос са складирани каквито и да било наркотици: на картите мястото е отбелязано като изоставено през последните 125 000 години. Тя не показва Императора на екрана, което само по себе си е подозрително. Адмиралският щаб на Флота издава заповед, чийто номер е разпространен по всички плавателни средства и бази, да се въздържате от всякакви самостоятелни действия или демонстрации във военните ви части и да останете абсолютно неутрални. Край.

— Ето на — каза Ломбар. — Както виждате, положението е все още под контрол. Издайте императорски заповеди на Армията и Флота, които да допълнят сведенията за тяхната неутралност и да я потвърдят. Предайте съобщение по „Вътрешен обзор“, че новината за наркотиците в Спитиос е лъжа, че твърденията на Хайти Хелър са просто едно отчаяно усилие да защити брат си. И почвайте веднага да стреляте на месо по тая паплач долу на улиците: или ще им писне, или ние трябва да затрием цялата сган.

— Ваше... ъ — ъ... сър — каза един генерал, — на Спитиос ИМА наркотици.

Ломбар му хвърли един презрителен поглед.

— Тълпите не могат да преодолеят онази пустиня. Нека да изясним едно нещо: ако Спитиос е защитаван по подходящ начин, можем да го удържаме години наред. И още нещо: през цялата ни дългогодишна история никой никога не е успял да пробие политиката на Палас сити. Даже общите усилия на Армията и Флота не биха могли да завземат това място. Подобни опити са били правени. Ние сме в пълна безопасност, а контролът е в наши ръце.

Той се изправи. Посегна към фуражката си. Генералите станаха. Един от тях каза:

— Тръгвате ли за някъде, Ваше... ъ — ъ... сър?

— Да, отивам на едно място — отвърна Ломбар. — Имам намерение да взема един летящ танк и да се добера до Спитиос. Заповядайте там да дойдат още сто хиляди човека, за да го защитават. Ще направя така, че никой да не излага на показ наркотиците ни там,

докато не бъдат попълнени отново с едно нахлуване на Земята. Междувременно се погрижете за външните бойници и защитни средства на двореца. Нещата са в наши ръце и така смятам да останат.

Той нахлупи фуражката си и тръгна да си върви. Тогава се обърна към тях.

— Освен това можете да престанете с това „Ваше сър“, до един! За добро или лошо аз се възкачих на трона и не го забравяйте!

— Да, Ваше превъзходителство! — казаха всички в хор и паднаха на колене както подобаваше.

ЧАСТ ОСЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ГЛАВА ПЪРВА

Дж. Уолтър Мадисън се беше оказал напълно прав по отношение на армейски генерал Уип: той беше разбрал за какво става въпрос, когато видя по „Вътрешен обзор“ да представят отрязаната му „глава“ на Ломбар Хист.

Популярният член на генералния щаб на Армията веднага беше заповядал заминаването на един милион отряда на Калабар и сам беше поел командването им. За рекордно време той беше облекчил силите на Апарата, които се бореха с въстаниците.

Веднага щом отрядите на Апарата се насочиха през космоса към Волтар, генерал Уип, който сега държеше командването на офанзивата срещу Калабар, беше проникнал в една радиовръзка на въстаниците, която беше подслушвана от Апарата, и се свърза с принц Мортиай.

— Ваше височество — каза генерал Уип, добре известен с хитростта си, — сигурно ще сте много доволен, като разберете, че официално аз съм мъртъв.

— КАКВО? — възкликна Мортиай.

— Вероятно съм единственият човек в историята, убит единствено от „Вътрешен обзор“. Под мое командване са един милион армейски отряди, които току — що се приземиха на Волтар. Залагам честта си на офицер, че нямаме намерение да извършваме каквато й да било измама: офицерите на всичките отряди са ми предани. Какво би искал Ваше височество да направи с тях?

— Добре дошли на Калабар, генерал Уип — каза Мортиай. — Много съм доволен, че мога отново да ви върна към живот. Използвайте отрядите си, за да облекчите положението на моите хора по защитните им позиции, в случай че отрядите на Апарата се върнат. За тях би било много объркващо да се бият на Волтар. Можете ли да услугите на моите сили с вашия транспорт? Трябва да направим няколко спешни посещения.

— За мен е огромно удоволствие, Ваше височество, да мога да ви помогна. Искам само кичур коса от главата на Ломбар Хист, когато клъцнете гръкляна му.

— За мен ще бъде удоволствие, генерал Уип.

Това беше разговорът, който доведе до изявлението на Хайти Хелър над цял Волтар. Сега „спешното посещение“, за което беше говорил Мортиай, беше в ход.

Капитан Снелц си спеше спокойно в землянката в лагера „Издръжливост“, само няколко часа преди изявлението на Хайти Хелър да се появи по „Вътрешен обзор“. Нямаше никаква представа за това, което ставаше. Лагерът „Издръжливост“, чието предназначение беше да охранява Спитиос, се намираше на около 322 километра под земята в непроходимата Велика пустиня и като се изключат няколко суицидно настроени цивилни еърбуса — които по най-бързия начин бяха гръмнати във въздуха — пренебрежително не даваше пет пари за бунтовете, които бяха залели планетата, а и всъщност, цялата Конфедерация.

С житейската философия на някогашен моряк от Флота — разжалван за измама в игра на зарове — беше обвинил с ръка любимата си уличница и си хъркаше спокойно. Петстотинте кредита, които беше получил от Хелър, не само че бяха изплатили всичките му дългове, но му бяха послужили и за един печеливш удар и сега цяла една пета от офицерите в лагера му дължаха загуби на хазарт. Той не знаеше, че е на път да стане героят на битката при лагера „Убиец“.

Заради това, когато отвори очи и видя Хелър да стои на входа на бункера му, той изпадна в шок.

— Сънувам — каза Снелц.

— Ще ти се появят кошмари, ако не станеш веднага — отвърна Хелър.

— Боже мой, преди известно време те измъкнах невредим от това място! Какво правиш отново тук?

— Приятелска визита — отвърна Хелър.

— Кой е тоя? — попита събудилата се уличница, която се взираше с внезапен ужас към фигурата, облечена в алената униформа на генерал от Апарата.

— Дявол от Манко — отговори ѝ Снелц. — Изчезвай оттук, бибичка такава, и да не си си отворила устата!

Уличницата побягна.

— Това е ужасен начин — обърна се към него Хелър — да опишеш един военен инженер, който се е отбил при теб, просто за да

ти направи услуга.

— Услуга на МЕН? — зяпна Снелц. — Свети комети, Джет, заради теб ще убият и двама ни. Пусна се слух, че дават награда от един милион кредита за главата ти!

— Хайде да не обсъждаме сега въпроса за джобните пари — прекъсна го Хелър. — Имам за теб нещо, което е направо безценно. Длъжност на полковник във Флота. Зная как си мечтаеш да си възвърнеш предишния статус. — Той му подаде един запечатан свитък.

— Бях само един лейтенант — каза Снелц, но взе заповедта за назначение с внезапно разтреперана ръка.

— А това — продължи Хелър като му подаде още един документ — е оставката ти в Апарата, която влиза в сила след няколко часа. Искаме всичко да е законно.

— Чакай малко — каза Снелц, като задържа заповедта за назначение по-близо до нощната светлинна пластинка. — Това не е подписано от Клинг Надменни, нито от Император Хист. Подписано е от Мортиай. Комети! Колко Императори имаме по дяволите?

— Правилно схвана — отговори му Хелър. — Искаме да ни помогнеш да уточним точно това. Така че строй войниците си...

— Джет, този лагер току-що беше подсилен, а комендантът очаква още сто хиляди човека. Моите хора са само сто. Ако нападнем тази орда, от нас няма да останат дори кървави петна. Самоубийство!

— Никога не съм предполагал, че ще чуя един моряк от Флота да прави каламбури за някакво си числено превъзходство — каза му Хелър. — В интерес на истината обаче, от теб не искам да нападаш, когото и да било. Искам само ескорт и една малка услуга.

Снелц изсумтя, но стана и се напъха в униформата си. Той се наведе през вратата на землянката си и изпрати часовоя в тъмнината на часовете преди съмване да събере ротата му. Докато се връщаше вътре, краката му се заплетоха в някакви върви и той се наведе, след което вдигна някакъв предмет. Беше абсорбираща пелерина, която поглъщаше всякакви детекторни сигнали. До една скала беше паркирана една космическа шейна.

— Ето значи как си влязъл тук — каза Снелц.

— Хайде сега да не разбулваме тайните на един военен инженер — каза Хелър. — Това няма абсолютно нищо общо с почините на флотските моряци, полковник. Сега би ли бил така любезен да

извикаш някой от хората си, за да прибере тази платнена торбичка, моля. На един генерал от Апарата не би му подходило да носи някакъв багаж.

Ротата се беше строила. В сумрачните сини светлини на лагера на всички им беше много досадно да разберат, че ще правят ескорт на някакъв генерал от Апарата. Тогава петнайсетина от тях, старият взвод на Снелц, се вгледаха по-внимателно и замръзнаха: познаваха Хелър много добре. Но с устремени напред погледи и коси, които се опитваха да не щръкнат от ужас, те се подчиниха с останалите на заповедите на капитана за придвижване.

В подравнен строй ротата премина по моста над бездната към далечната страна на голямата празнина.

Офицерът на отсрещната барикада се изправи нащрек.

— Правя проверка на защитните ви средства — каза Хелър с дрезгав глас.

Офицерът отдаде чест и ротата продължи нататък.

Хелър ги поведе по ръба на дълбоката около миля пропаст. Беше много тъмно и пътеката можеше да се окаже много опасна. От другата страна на бездната се виждаше на светлината от звездите огромната фигура на крепостта Спитиос.

Хелър си взе платнената торбичка. Извади нещо, което приличаше на малко копие. Пъхна го в една скала. Нагласи го много внимателно. Измина още няколко крачки и постави още едно.

— Ако се опитваш да вдигнеш Спитиос във въздуха — прошепна му Снелц, — тия малки копийца няма да свършат никаква работа. Само ще разрушат скалите. Използваме ги да правим пролуки в стените на крепостта. Знам ги много добре. Не могат да сринат крепостта.

— Търпение, търпение — прекъсна го Хелър. — Малко по малко даже най-голямата задача може да бъде изпълнена, ако успеем да устоим.

— Ти си луд — каза му Снелц.

— Можеш да разбереш някого що за човек е по приятелите му — каза Хелър и продължи да поставя копийцата.

След това всички се върнаха обратно по моста. Хелър провери няколко бойници, похвали хората в тях и тогава се върна към землянката.

— Освободи хората си — каза той на Снелц.

Целият изпотен от напрежение при преминаването пред погледите на охраната, Снелц направи както му беше наредено.

— Сега нямам време — каза Хелър — да направя останалото. Така че всичко зависи от теб. — И той подаде на Снелц платнената торбичка. След това му обясни с няколко думи какво иска от него да направи.

Снелц се беше вторачил като онемял в него.

— Наистина се надявам да съм от лагера на печелившите — успя да каже най — накрая той.

— Просто направи така, че да си, полковник — каза Хелър.

След това той навлече абсорбиращата пелерина, качи се на космическата си шейна и като се ухили на вцепенения Снелц, се издигна вертикално към звездите като призрак.

Снелц остана така известно време. Не се чуха никакви изстрели. Той въздъхна с облекчение. Сега вече знаеше защо продължителността на живот при военните инженери се изчисляваше при двегодишна служба. Снелц погледна платнената торбичка в ръката си. Животът на един полковник от Флота, заскърби той, очевидно струваше много по-малко от това!

ГЛАВА ВТОРА

Битката при лагера на смъртта започна през ранния следобед. Тя започна внезапно и неочаквано и се втурна към един разрушителен завършек.

Само няколко часа, след като изявлението на Хайти Хелър се беше промъкнало във „Вътрешен обзор“, Ломбар Хист пристигна в Спитиос с един чудовищен летящ танк.

Той се приземи върху парадната зона, почерпи се с още един „спийдбол“ и като се настани върху люка под изгарящото пустинно слънце, започна да наблюдава приземяването на сто хиляди подкрепления.

Ломбар Хист се чувстваше кръвожадно добре. Беше във висините на интелектуалните си способности, беше и съвсем близо до едно наситено с високи емоции състояние. Почувства се способен на свръхчовешки подвизи. Това беше от амфетамините. Хероинът придаваше мекота на крайните състояния, физически осезаема топлота и усещане за велико задоволство. А дълбоката същност на личността му — психотичната параноя — беше преминала в царствената фаза на мегаломанията. Покачен върху танка, огромен в червената си униформа, той беше наистина, а не само във въображението си, един много опасен мъж.

Гигантската черна крепост Спитиос се издигаше вляво от него. В нея бяха складирани хиляди тонове опиум и хероин на горните, етажи, които бяха достатъчни да подчинят една огромна част от населението, а да не говорим пък за едно събрание от лордове.

Онова, което го притесняваше, беше амфетаминът: макар и да разполагаше с достатъчно чиста дрога за собствена употреба за години напред, той нямаше достатъчно количество, с което да пристрастява лордовете през следващия месец, въпреки че правеше големи усилия да влага фалшиви примеси. Той разсъждаваше върху това кога би могъл да започне нахлуването на Земята: той не беше пипнал с пръст корабите и отрядите, които бяха приготвени за нахлуването в изолираните изходни бази. В този момент той разчиташе за

подкрепления единствено на затворите, които почти беше изпразнил: може да бяха една мизерна сган и може да изглеждаха малко странно в униформите си и по начина, по който носеха оръжието си, но си бяха убийци, в което не можеше да има никакво съмнение. Ако някой развържеше пояса им върху населението и ги снабдеше с тежко въоръжение, те можеха да пометат тълпите като плява, викайки „Да живее Хист!“ за това, че им е дал възможност да убиват, плячкосват и изнасилват. Милионът, който се завърна от Калабар, вече даваше чудесен пример в градовете: бяха като глутница лепъртиджи, нахвърлила се върху беззащитни тревопасни животни. Хората вече бяха загубили бройката на цивилните пострадали.

Заради това Ломбар се чувстваше в пълна безопасност и много самоуверен, докато седеше на високо. Флотът и Армията не знаеха на кого да се подчинят и поради тази причина оставаха неутрални. Спитиос беше лесен за отбрана, а Палас сити беше напълно непревземаем.

Над главата му и много ниско във въздуха летяха триста военни кораба на Апарата. Може да бяха стари и отписани от Флота, защото бяха предназначени вече само за нападения на незавладени планети с единствената цел да задържат вниманието им и да ги карат да се страхуват, но бяха по-добри от всичко, което беше по-слабо от Флота. Като се носеха там горе, те всъщност охраняваха последните товароносачи от подкреплението, които разтоварваха стотиците хиляди човека на горещия пясък точно под лагера.

Полковете се оформяха. Бяха около сто. Представляваха внушителна гледка. Върху устните на Ломбар заигра вълча усмивка, докато той усещаше вкуса на властта при преминаването на множеството като на парад към местата, където щяха да построят близките си биваци. Музика нямаше: това просто не беше в стила на Апарата. Обаче тътенът от всички онези крака накара земята да затрепери.

Усмивката на Ломбар все повече се разтяга, докато накрая блеснаха всичките му зъби: стандартните предводители бяха разбрали за какво става въпрос и показваха това, докато минаваха покрай него: правеха бърза смяна на стъпката и кратко приклякване, което беше кралското отдаване на чест.

И тогава един остър звук нарани слуха му. Прозвуча като бърза серия от експлозии, макар и доста малки. Сякаш идваха от другата страна на бездната до крепостта. Доста приличаше на стрелба с малокалибрени оръжия.

Избухването обаче беше много кратко. Не се случи нищо друго. Като си помисли, че звукът вероятно идва от някой отряд, който се упражнява в стрелба или пък екзекутира някого с пушки, вместо да го хвърли в бездната, Ломбар Хист не обърна никакво внимание на шума и отново загледа минаващите пред него отряди. Тъкмо минаваха последните, а останалите вече се бяха разпръснали и спичаха глинени колиби сред множество камиони и стълбове: сякаш се появяваше един нов град от мръсни бараки, който се раждаше мистериозно от пясъка.

Това, което спаси живота на Ломбар в този момент, беше желанието му да уталожить жаждата си. Той се спусна надолу през люка в просторната кабина на летящия танк, а един от екипажа остави люка да се затвори с трясък, за да спре следобедното слънце, което проникваше вътре в надпревара с пренатоварените от работа въздухоохладители.

Ломбар стоеше точно зад противоударния наблюдателен пункт. Той си наливаше една цяла кана с газирана вода.

От другата страна на парадната зона се появи ужасен проблясък!
БУУУУУМ!

Само след секунда една ударна вълна се стовари върху танка с такава сила, каквато никой боен заряд не би могъл да предизвика!

ТРЯЯЯЯС!

Танкът полетя на около осемдесет и три километра назад, без да спира!

Хора, колиби и сгради летяха във въздуха, сякаш изхвърлени от най-чудовищния ураган, който някога се беше появявал на планетата.

Снелц беше взривил склада със снаряди на лагера на смъртта с толкова количество заряд, което можеше да изравни с лицето на земята един цял град! А самият склад също съдържаше достатъчно заряд, за да унищожи един цял град!

Тристата бойни кораба, които се носеха във въздуха твърде ниска над земята, поеха пълната мощ на ударната вълна върху себе си!

Те започнаха да се превъртат през глава в небето като взривена плява. Сгромолясаха се в разкъсания въздух, след като бяха загубили

контрол.

Високо в небето, доста над атмосферата, на височина около петстотин километра кръжаха около хиляда транспортни кораба на бунтовниците и наблюдаваха сражението. Както се беше предполагало, неутралният Флот не им обръщаше никакво внимание.

Спуснаха се стремително надолу!

С главомайваща скорост те се насочиха към равнината като ястреби.

Преди още да се беше разпръснал прахът от взривения склад — всъщност преди димът от експлозията да беше успял да се разсее напълно из въздуха, стотина хиляди отряда бунтовници, под предводителството на принц Мортиай вече изскачаха от херметическите камери върху пустинния пясък.

С виещо втурване, тътен от стъпки и като надаваха пронизителни викове, те се спускаха върху ненавистните им оцелели служители от Апарата с електрически байонети и ръчни картечници, които трещяха бясно и право в целта!

Униформите им бяха дрипави, лицата изпити от недохранване, но бунтовниците компенсираха всичко с накупялата им огромна жажда за мъст.

Не можеше и дума да става за някаква пощада.

Няколкото оръдия, които Апаратът успя да пусне в действие, изчезнаха безследно под потока от проблясващи щикове.

Омразата отприщи един смъртоносен откос през лагера убиец.

Сто седемдесет и два отряда на Апарата бяха унищожени за по-малко от половин час, като останаха само няколко кораба, както и обслужващите оръдията на крепостта, които продължаваха да стрелят. Те бяха неуязвими за подобен щурм.

Масовото избиване на кавалерията на Апарата обаче не беше крайната цел на битката при лагера „Убиец“. Тя беше само генералната репетиция.

ГЛАВА ТРЕТА

Джетеро Хелър се намираше на борда на бунтовническият флагмански кораб „Възмездие“, стотици мили над бойното поле. Той пристегна колана с оръжията си. Взе шлема си от една скамейка. Погледна през мостика, където стояха принц Мортиай, Хайти Хелър и графиня Крек — цветни петна сред парцаливите униформи на генералния щаб на бунтовниците.

— Мисля, че е време — каза той. — Битката май е към края си.

— О, Джетеро — възкликна графиня Крек, — не можеш ли да оставиш някой друг да свърши това? От крепостта още стрелят оръдия! Опасно е!

Хелър ѝ отговори:

— Винаги е така в живота. Чуйте сега, не слизайте с мен твърде ниско, защото може да предизвикам още стрелба.

— Струва ми се — намеси се принц Мортиай, че мога да мина с „Възмездие“. Този кораб е блиндиран и може да удържи няколко силни удара.

— Не, Ваше височество — отвърна Хелър. — Вие носите на борда много ценен товар: себе си, сестра ми и любимата ми и това не е всичко. Току-що ми се изчерпаха героичните речи, така че довиждане.

Херметическата камера на влекача беше залепена отстрани на „Възмездие“, Хелър влезе в нея и я затвори шумно.

Той натисна няколко бутона по контролното табло и „Принц Кавкалсия“ подскочи встрани, след което се спусна право надолу.

Два кораба на Апарата, които се бяха свързали от сгромолясането, се опитваха да притиснат един стрелящ по тях бунтовнически кораб, но Хелър не обърна внимание на схватката. И без това не разполагаше с никакви оръдия.

Осемдесет километра, двайсет километра — той се спускаше все по-надолу и по-надолу. И тогава се оказа в носещия се прах от битката точно над бездната, километри дълбока.

Да, стрелба имаше още.

Оръдията на върха на Спитиос продължаваха да бъдат обслужвани и стреляха.

Хелър представляваше една сянка на фона на слънцето. Той започна да лъкатуши и покрай него веднага засвяткаха залпове.

Изведнъж той се спусна рязко надолу в километричната бездна. Понеже никой никога не беше очаквал нападение оттам, отбранителната артилерия на върха на крепостта въобще не беше приспособена да стреля толкова ниско.

Отвесните стени летяха от двете му страни. По тях имаше издатини и Хелър видя с изненада, че на някои места ексекутираните се бяха удряли и оставали по тях, без въобще да стигнат до дъното. От гледката можеше да ти побелее косата.

Хелър не се интересуваеше какво има на дъното на каньона. Той спря влекача по средата на пътя му надолу и погледна нагоре.

Отбранителните оръдия на върха на крепостта високо над него бяха ангажирани с един бунтовнически кораб. От черната скала се откъсваха с огнени проблясъци големи отломъци: тази част от базалта, която се беше разтопила, минаваше в огнен поток покрай влекача.

Е, помисли си Хелър, няма да причинят големи щети на масивната сграда по този начин. Щеше да ги остави да разчистят още малко от артилерията и тогава щеше да се качи горе.

Издигна се бавно нагоре успоредно на стената на черния каньон. Хлъзгайки влекача на такова малко разстояние от стената, той щеше да я докосне, ако можеше да протегне ръка през предното стъкло.

Проверяваше обстановката.

И тогава ги откри: на нивото на земята, точно от другата страна на пропастта. Той се придвижи хоризонтално. Преброи двайсетте копийца, които беше поставил, за да нанесе удар тук.

Вероятно някой от крепостта горе го държеше на мушката си. Една ръчна граната експлодира наблизо и влекачът се разтресе.

Хелър накара влекача да застане с опашката си надолу и натисна спусъка за стрелба. Артилерийски огън от синя светлина помете високия назъбен парапет отвесно нагоре. Хелър се надяваше, че който и да е бил този, който е бил горе, е гледал.

Само за да се увери в това, той задейства сребърното покритие на влекача, като по този начин го направи напълно видим. Това щеше да

привлече вниманието. Той изстреля още един откос от синята светлина.

Сега, когато вече го виждаха, бунтовническият кораб задържа стрелбата си.

Хелър погледна към небето и не видя нищо. Трябваше да прибегне до помощта на един телескоп. Да, ето го „Възмездие“ високо горе.

Всичко си беше на мястото.

Той се настани в креслото на пилота за къси разстояния и пристегна коланите.

Протегна се към контролното табло на влекача. Двигателите в задната част на машината заръмжаха.

Със скоростта на скачач, той полетя право нагоре, успоредно на крепостната стена.

Издигна се над назъбения парапет.

С едно внезапно подскачане, влекачът полетя хоризонтално.

Мина над горната част на крепостта, отдалечавайки се от бездната.

Близо до него прелетя с рев бластерен заряд.

Мощните двигатели ревяха като виещи духове, предвещаващи смърт!

Той затвори всички клапи. Планетарни двигателни механизми, „Бъдеще-минало“, предни витла, всичко!

Влекачът подскочи, дръпна се назад, подскочи отново, дръпна се назад.

Това беше всичко, което Хелър можеше да направи, за да остане на пилотското място, макар и да беше с колани!

С дръпване след дръпване той се опитваше да обърне цялата огромна крепост!

Подскок след подскок лъчите на влекача продължаваха да държат здраво. Рев след рев гърмяха моторите.

И изведнъж се почувства разклащаща разлика. През влекача премина звук като от скърцаща въздишка.

Разседът, който Хелър беше атакувал от страната на крепостта, обърната към бездната, където беше заложил двайсетте скалоразрушителни копийца, се разделяше.

Двигателните механизми дръпнаха влекача напред, без да има никакво отстъпване назад този път, като теглеха с оглушителен тътен от мощност.

Изведнъж всички двигатели запищяха бясно.

Хелър затвори с все сила двигателните механизми.

Зад себе си той чу стенещ вик, сякаш умираше някакво чудовище.

Тогава се чу небивал тътен, който можеше да разтърси една цяла планета.

Високата, висока крепост от твърд черен камък се беше търкулнала на едната си страна.

Последва смъртоносното трополене на падащи камъни.

Хелър изключи лъчите за теглене и от невидимата им мрежа се търколиха няколко огромни скални отломъка.

Хелър набра известна височина и погледна надолу.

Великата крепост Спитиос лежеше възник разбита.

Но това не беше всичко.

Хелър се усмихна. Когато най-напред я беше изследвал, той си беше набелязал местата, където се намираха складовете. А предположението му за тяхното съдържание се беше оказало вярно.

Опиум и хероин лежаха разхвърляни на купчини из равнината, като съдържанието на повърнатото от ранен звяр.

Тогава Хелър се взря. Това не беше всичко, което се случваше там долу!

Очевидно, след като си бяха проправили път сред парализираните и ужасени пазачи и бяха стигнали до сега откритите склонове, буквално хиляди политически затворници се изливаха от пещерите и тунелите доста под нивото на мястото, където се беше отцепила крепостта.

Разпръсваха се като рояк насекоми от разрушено гнездо в безчетен брой. Дори от такава височина си личаха голата им мръсотия, дрипите и стърчащите кокали. Доведени почти до лудост от глад, побъркани от внезапната си свобода, те се разтичаха във всички посоки като се препъваха в развалините на порутената крепост и образуваха лъчове през равнината.

Хелър погледна нагоре. Да, „Възмездие“ беше там. Камерите, които се намираха на борда му, бяха снимали всичко, което се беше

случило, снимаха и това, което ставаше сега. Не само това, ами и с мощността на комуникационните генератори на военен кораб, „Възмездие“ се намесваше в предаванията на „Вътрешен обзор“, като надминаваше по мощност излъчването от Джой сити, както и преди.

Хелър завъртя един бутон, за да хване екрана и да се увери в това. „Възмездие“ беше на толкова малко разстояние от него, че почти никой от вълните от Джой сити не стигаха до него, но Хелър можеше смътно да различи картината от „Вътрешен обзор“.

Няколкото камери на „Възмездие“ следяха различните тълпи от бягащи затворници. Хелър се усмихна. Какъв удар за Хист само: „запустялата“ крепост се беше оказала, и то пред камерите, затвор на Апарата.

И тогава Хелър видя нещо, което го накара да застине.

Истинската цел на това нападение беше да докаже на Волтар, че в Спитиос наистина се складираха наркотици. Камерите ги бяха хванали да се разпиляват из равнината.

Сега обаче, една група затворници, които бяха стигнали до това място, явно ги помислиха в глада си за брашно.

Не по-малко от двеста от тях бяха спрели. Пълнеха шепите си и опитваха находката си.

Хелър включи мощните си високоговорители.

— МАХНЕТЕ СЕ ОТ ТОВА! — Извика им той надолу. — НЕ ГО ЯЖТЕ! ТОВА Е ОТРОВА!

Една камера се беше фиксирала върху тях. Хелър ги приближи на екрана си.

Той не знаеше какви, точно химикали съдържат наркотиците долу. Опиум? Хероин? Някой остър елемент?

Преди въобще да успее да извика отново, се случи нещо ужасно. Изведнъж затворниците изпаднаха в конвулсивна агония!

Всичко се виждаше на екрана. Това се излъчваше из целия Волтар.

Пехотинци от бунтовниците бяха стигнали до мястото с наркотиците. Те разбутваха затворниците, след като вероятно бяха получили заповед от „Възмездие“, като се опитваха да ги отдалечат от разпръснатите купчини.

Някои от затворниците, вместо да се зарадват на спасителите, започнаха да се бият като полудели! Бяха се побъркали от химикалите,

даже само като ги бяха опитали по веднъж!

По-късно щеше да се разбере, че голяма част от онова, върху което се бяха нахвърлили затворниците, не е нито морфин, нито опиум, нито хероин, а заместващите вещества, които се намираха там в огромни количества, за да бъдат използвани за фалшифициране и които съдържаха стрихнин на прах.

Картината обаче беше достатъчно ясно послание за всички гледащи. Твърдението на Хаити Хелър по-рано същия ден, че Спитиос е пълен с нещо, което Хист складира там, за да го използва срещу населението и което кара хората да полудяват, се беше оказало вярно!

И ето че гласът на Хаити отново зазвуча силно и ясно:

— Граждани на Волтар! Видяхте, че това, което ви казвах, е истина! АРМИЯ, ФЛОТ, ПОЛИЦИЯ И ВСИЧКИ ВИЕ ПОЧТЕНИ ХОРА, ЧУЙТЕ МЕ! УНИЩОЖЕТЕ АПАРАТА И НАМЕРЕТЕ И УБИЙТЕ УЗУРПАТОРА ЛОМБАР ХИСТ!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Ломбар Хист лежеше в кабината на танка.

Машината беше обърната с главата надолу.

Главата му се беше блъснала в гърдите на шофьора, който лежеше мъртъв със счупен врат.

Тапицираната вътрешност на танка заглушаваше шума отвън, но Хист беше чул виковете на пехотата отвън, а също и изстрелите и писъците. Само преди малко цялата зона се беше разтърсила от нещо падащо.

Той се свестяваше много тихо. Очевидно бяха пропуснали по някакъв начин факта, че той е там. Може би отвън танкът изглеждаше точно като другите обърнати и потрошени машини; сигурно наоколо лежаха поне няколко такива.

Рано или късно пехотата щеше да започне проверката на останките, за да разбере дали в тях има все още някой жив. Знаеше, че се намира в много притеснено положение. Умът му работеше на пълни обороти.

Пропълзя през покрива на танка, който сега беше под. Провери контролното табло. Знаеше как се управляват тия машини и то доста добре. Контролното табло изглежда не беше повредено. Трябваше му обаче информация. Просто колко натясно беше притиснат.

Той зачовърка едно копче. Един екран на таблото просветна с предаване от „Вътрешен обзор“.

Лицето на Хайти Хелър, с главата надолу!

Той чу посланието ѝ и потрепери. Но когато посланието стигна до неговото име, треперенето се превърна в ледена ярост. Не беше нищо ново, че всички го преследват — той знаеше това през цялото време. Новината беше, че тия са от бунтовниците и че завземат Волтар!

Как ли щеше Флота да посрещне тази новина? Как щеше да реагира Армията? Мислеше си, че знае, но трябваше да провери. Беше напълно решен да подобри положението си и въпреки всичко да излезе на върха. Имаше пълна вяра в съдбата си.

В полутъмното помещение той откри таблото за радиовръзка. Завъртя един циферблат като се опитваше да намери някой от каналите на Армията. Знаеше, че не може да се включи в линията на армейския генерален щаб с това просто устройство, но беше сигурно, че ще успее да засече вълните на по-ниските ешелони. Известно време се луташе из честотите.

Добра се до нещо: носовия изговор на типичен армейски полеви офицер! „... Но аз току-що го чух от генералния щаб, Джаупър. Мисля, че не могат да различат тап от лайно! Съвсем са объркани. Казват, че няма никакво значение, че някой си съхранявал някакъв си прах в Спитиос: ситуацията била политическа. Центърът на правителството е Палас сити и докато той е непокътнат, ние сме неутрални... Да, знам го, Джаупър. Ти обаче дръж полка си в готовност...“

Хист беше обладан от въодушевление.

Той натисна няколко бутона като се опитваше да намери честотите на флотските ешелонни връзки.

Изскочи някакъв глас, острият акцент на въздушен офицер: „Добре де, знам как се чувстваш като водач на ескадрон. Ще ми се да се намеся и лично да помогна на бунтовниците, но докато се държи Палас сити, флотските адмирали мислят, че ще бъдем сметнати за бунтовници, ако се намесим. Никой никога не е успявал да направи и малка пукнатина на Палас сити, а и лордът на Флота е там, така че просто задръж ескадрона си на мястото му и пушки долу. С това свърших. Край“.

Хист изпусна хрипливо дъх. Армията и Флотът продължаваха да провеждат политика на неутралитет. Бунтовниците успяваха само да разбунят населението, а папачта може да върви по дяволите.

Както си лежеше на тавана на танка, Хист започна да прави планове. Той бръкна в блузата си, където винаги държеше пакетче кокаин за особено спешните случаи. Взе си една малка доза и я смръкна. Усети как психичните му сили се увеличават; премина през огромен подем в увереността в себе си. Умът му се втурна бясно напред. И планът се появи в главата му. Разполагаше с ресурси, които не беше използвал. С многобройните пълчища на Армията и Флота, които да вършат по-второстепенната работа, той можеше лесно да спечели.

Взе един микрофон. Включи на честота на командването на Апарата, която беше напълно безопасна. Свърза се с Изходна зона № 1 на Апарата и не след дълго го прехвърлиха на генерал Мук.

— Ломбар? Искам да кажа, Ваше превъзходителство? — възкликна генерал Мук. — Видях как разпиляха всичките резерви от наркотици. Какво ще правим? Ще наредите флотът за нахлуването да излети веднага и да се отпрати за още доставка?

— Това би отнело три месеца в двете посоки — отвърна Ломбар. — Чуйте плана ми. Прехвърлете го във вашите части и го следвайте без никакво отклонение. Сигурен съм, че следващото нещо, което ще направят тия бунтовници, е да нападнат Палас сити. Той обаче е непревземаем. Изчакайте, докато го обсадят. Тогавя съберете всичките си сили за нахлуването, изметете ги от небето и ги ударете в гръб. С вашите три хиляди кораба и два и половина милиона човека просто не можете да се провалите.

— Брилянтно! — каза генерал Мук. — Армията и Флота продължават да пазят неутралитет. Вътрешната полиция е толкова объркана, че можем да я забравим.

— Точно така — каза Ломбар. — И когато сме се разправили вече с бунтовниците — не оставяйте нито един жив! — ще използваме силите ви, за да избием дисидентските елементи по улиците. Когато вземем положението в свои ръце по такъв начин, както и разполагаме с нови престъпни сили под свое командване, можете да се върнете към плана си за нахлуването, а ние ще подчиним останалата част от Конфедерацията с помощта на наркотиците, които ще донесете от Земята.

— Великолепно! — каза Мук. — Вие сте гений, Ваше превъзходителство! Вече не се съмнявам, че можем да спечелим.

— Нито пък аз — каза Ломбар и прекъсна връзката.

Изсмя се късо и дрезгаво. Той не беше казал на Мук за една част от плана си: тя се състоеше в това той да направи всичко възможно бунтовниците да нападнат Палас сити незабавно. В цялата история на Волтар мястото никога не беше падало, но малко по малко той щеше да заложи стръвта в капана.

ГЛАВА ПЕТА

Понеже танкът лежеше обърнат с главата надолу, това означаваше, че отворът на главното му дуло беше зарито в пясъка, и било много опасно да се опита стрелба с него: снарядът можеше да се върне обратно в кабината на танка. Точно това обаче смяташе да направи Ломбар Хист.

Понякога, с голямо закъснение, след дадена битка, танковите амуниции се взривяваха от къси съединения или вътрешни пожари. Въобще не беше необичайно за едно бойно поле да се получат закъснели детонации: всъщност те бяха неизбежни, също като предсмъртните гърчове. Капки разтопен метал, които попадат в горивните резервоари биха могли внезапно да възпламенят цели сандъци с патрони; можеха да гръмнат даже паднали бластери: беше опасно да се разхождаш из бойното поле даже часове, след като и последният изстрел е бил гневно направен. Опитните бойци знаеха това: Ломбар разчиташе на вродения им имунитет против изненадата.

Беше голям гимнастически подвиг дори за човек с неговия ръст да се вмъкне на шофьорското място с главата надолу. Използва един труп, който му беше под ръка, за да си направи възглавничка откъм тавана, който сега беше под. Счупи една от ръцете, за да подпира рамото му. Набута задника си наопаки на седалката и пристегна коланите, придърпвайки ги все по здраво и по-здраво, докато увисна на тях. След това избута трупа настрани.

Постави ръце на лостовете за стрелба. Пое дълбок, разтреперан дъх, сега или никога: в следващия момент или щеше да бъде направен на парчета, или щеше да управлява Волтар без никой да поставя това под въпрос.

Той нагласи дулото за автоматична стрелба. Сега то щеше да зареве с две хиляди изстрела в минута, всеки от които с капацитета да събори една цяла сграда.

Дръпна лоста.

ТРЯС-ЯС-ЯС-ЯС-ЯС!

Той бе все още жив. Оръдието не беше гръмнало назад.

Целият преобърнат танк подскочи във въздуха!

Бързо, достатъчно добре закрепен, за да държи ръцете си на контролното табло, Ломбар запали двигателите на танка. Той започна да направлява машината във въздуха, докато тя летеше с главата надолу.

ТРЯС-ЯС-ЯС-ЯС-ЯС! изрева оръдието.

За всеки страничен наблюдател картината би изглеждала така, сякаш откосът на задействаното оръдие хвърля танка във въздуха, а той е съвсем извън контрол.

Разположилите се по прочистените терени бунтовници се вторачиха. Някои от тях даже се разсмяха, когато видяха как чудовището само се изритва във въздуха. В цялата работа имаше даже някакъв сексуален оттенък.

Ломбар продължи да го направлява с главата надолу, даже го накара да се клати насам-натам.

Той се издигаше — три метра, петнайсет метра, трийсет метра.

Едва тогава някакъв офицер си даде сметка, че в този полет има нещо странно. Танкът би трябвало да се преобърне и да се разбие обратно в земята. Това не се случи!

— ОГЪН! — изрева един капитан от бунтовниците. — ОГЪН ПО ТОЗИ ТАНК!

Затрецяха бластери.

Един бластер би могъл обаче да навреди малко на един танк, предназначен да устоява на снаряди от оръдия на военен кораб.

Ломбар преобърна танка в нормално положение и задържа клапите в същото състояние.

Танкът подскачаше под влияние на изстрелите.

В лудешки пристъп на радост Ломбар Хист включи системата високоговорители на танка, а гласът му полетя над обсипаната с потрошени машини и хора парадна зона:

— Идиоти такива! Просто подценихте Ломбар Хист, Императора на Волтар! Ще се хиля в лицата на труповете ви, когато се опитате да строшите портите на Палас сити!

И той нададе луд вик:

— ЕЛАТЕ ДА МЕ ХВАНЕТЕ, ДЕ! — След което отвори широко клапите.

Като ускори бързо до скоростта на звука, след което я премина, за да я превиди пет пъти, той насочи летящия танк на югозапад, прелитайки с лудешка скорост над пустинята.

Опитаха се да го настигнат няколко изстрела.

Няколко бойни кораба се опитаха да го преследват.

Само седем минути по-късно, такава беше скоростта му, след като беше изкрещял по радиото, за да каже самоличността си на най-външните укрепления на Апарата, Ломбар Хист влетя с гръм и трясък с танка през портите на Палас сити, като така скочи с тринайсет минути в бъдещето.

Удари спирачките така силно, че двигателните механизми запушиха.

Ломбар приземи танка пред стъпалата, водещи към Императорския дворец.

Поседя така известно време като се смееше.

В главата му нямаше и капка съмнение, че ще спечели тази война.

Генералният щаб на Апарата се появи на върха на богато украсената извита стълба.

— Да живее Негово превъзходителство Ломбар Великолепни! — Извикаха те, след което коленичиха.

Ломбар отхвърли настрана тялото на шофьора и се покатери навън. Беше се ухилил, но изглеждаше като император.

За първи път той се чувстваше сигурен. Той щеше да остане Император! Не можеше да загуби.

За 125 000 години в Палас сити не беше правен пробив.

Той и титлата му бяха в пълна безопасност.

Бунтовническите сили щяха да бъдат затворени в капан и избити като насекоми.

Целият Волтар зависеше от неговата милост.

А той нямаше никакво намерение да им дава такава.

Само смърт и наркотици.

Той се понесе величаво нагоре по извитата стълба към коленичилите генерали.

Колко страхотно беше усещането да си истински Император!

— Станете, бибици такива! — каза той. — Трябва да подготвим един Императорски прием. Менюто ще се състои от бунтовническа

кръв.

ГЛАВА ШЕСТА

Отпред лежеше жълтата мъгла, която беше Палас сити.

Преоблечен отново в червената генералска униформа, за всеки случай ако го уцелеха, Джетеро Хелър управляваше влекача на около седемстотин и петдесет метра над пустинната повърхност. Той летеше назад. Онова, което той преследваше, се намираще между него и Палас сити.

Слънцето му беше отдясно и той не мислеше, че могат да го видят. Освен това лъчите щяха да са много объркани от онова, с което той разполагаше.

Теглителните мотори пееха. Клапите им бяха едва-едва откряхнати. Ако той затегнеше твърде много „теглича“ си — теглич, макар че той буташе с него — механизмите щяха да се задавят безумно.

Единствената гледка, с която разполагаше, беше на екраните му. Те блестяха и просветваха, но той все пак различаваше образите.

Сега се чудеше на начина, по който Апарата беше построил защитния периметър около жълтата мъгла. Противоударните бункери бяха заровени дълбоко в пясъка, в три редици на дълбочина, в три кръга. Той увеличи образа и ги проучи.

Артилерия и още артилерия, пехота в изобилие, той разпозна и постове за електронни барикади, които те убиваха, ако се опиташ да минеш през тях. Ако тези три пръстена бяха разположени дори около една обикновена крепост, човек би си играл с огъня, опитвайки се да я превземе.

Жълтата мъгла беше друго нещо. Даже без външните ѝ защитни средства, никакво нападение не би могло да направи пробив. Най-добрият ѝ пазач беше факторът време. Един снаряд, който е изстрелян по нея в настоящето, би изгърмял във време, което вече е минало и не би могъл да направи нищо. Освен това, с изключение на пространството около портите, сега цялото място беше покрито с електронна мрежа, захранвана от черната дупка в планината. Тази мрежа покриваше изкривеното пространство и всеки снаряд, танк или

кораб, които се опитаха да минат през нея, щяха да бъдат погълнати както от времето, така и от енергията. Имаше си само едно слабо място — там, където вихърът на поглъщащата черна дупка се обръщаше навътре на гърба на планината, в която се намираше черната дупка. Само един инженер би се досетил за това, но то едва ли можеше да се нарече пазена в строга секретност тайна: човек не би могъл да стреля оттам към ситито, защото планината препречваше пътя. Ако врагът се опиташе да промъкне някой кораб през нея, то той щеше да бъде толкова малък, че унищожителната му сила щеше да е нищожна. Освен това той трябваше да изкатери такива гигантски скали и канари, че само един отряд, решен на самоубийство, би се качил в него. Хелър беше използвал това слабо място веднъж, когато измъкваше Императора. Тъй като много малко хора знаеха за случая, той се съмняваше, че мястото е строго охранявано.

Хелър наблюдаваше екраните си. Да, вече си имаше публика. Въпреки трептящата картина, той получаваше доста уголемен образ на няколко офицери от Апарата, обслужващи защитния периметър. Те стояха на ръба на един бункер и го наблюдаваха с очила. Но колкото и добре да виждаха, накъда напредва Хелър, все още в обхват от петнайсет километра, те можеха с голяма вероятност да го вземат за праха от приближаваща сила на бунтовниците.

Обаче не ставаше въпрос за бунтовници: те вероятно все още се качваха по корабите си в лагера „Убиец“ и когато дойдеха, това щеше да стане откъм небето. В тази атака участваше само Хелър.

На екрана си той виждаше проблясването на очилата на командирите от Апарата. Те даваха знаци, за да извикат хора при окопите и при местата на артилерията.

Като продължаваше да лети заднешком, Хелър бавно буташе странния си товар.

И тогава, когато обхватът беше по-малко от десет километра, той видя, че офицерите започнаха да дават знаци за отмяна на заповедите им. Защото сега те разбраха какво пълзи към тях.

Вятърни демони!

Хелър се трудеше усърдно да ги кара да се въртят. Те рядко бяха стигали толкова близо до Палас сити, ако въобще това беше ставало някога.

Те бяха въртящият се резултат от температурни разлики между нажежената повърхност на пустинята и един често срещан леден вятър, който духаше на около километър и половина над пустинната повърхност. Демоните възприемаха наситено зеленото от медните пясъци, блестящото жълто от фелдшпата и оранжево-аленото от железните смеси, при което се получаваха цветни, гърчещи се стълбове високи от деветстотин метра до два километра и половина, които танцуваха като ансамбли от демони.

Хелър успяваше да поддържа въртенето им само като мятеше теглещите лъчи отляво надясно и изваждаше стълбовете от равновесие. Изискваше се голямо внимание към теглещите клапи, както и сръчност при боравенето с тях.

Демоните обаче бяха често срещана гледка, макар и малко предизвикваща страхопочитание, за всеки, който живееше близо до, вътре във Великата пустиня или, пък му се налагаше да лети над нея.

В демоните имаше много мощ. Една от причините, поради които беше почти невъзможно да се прекоси Великата пустиня, бе, че всеки, който се движеше пеша, можеше да бъде засмукан и изхвърлен във въздуха на височина до километър и половина. На някоя друга планета можеха да бъдат наречени торнадо или спирала. Веднъж Хелър беше видял как една къща, неправилно построена от някой невнимателен предприемач, беше изхвърлена на километър и половина височина тук, във Великата пустиня.

Офицерите от Апарата, които бяха застанали на парапета, можеха да са новодошли или пък още неопитни. И тогава Хелър се окуражи. На екрана си той видя един посивял лейтенант да търчи между различните офицерски групи и да крещи. Хелър не можеше да го види много добре, защото лъчите му за наблюдение минаваха през вятърните демони, които той буташе, и естествено не можеше да чуе нищо, но от лудешкото размятане на ръцете на човека долу и от реакцията на останалите на това нямаше никакво съмнение за какво става въпрос.

Сигналите с размахване на ръце придобиха характера на паника. Изведнъж по окопите започнаха да бълват хора. Цели потоци стрелци търчаха надолу откъм артилерията. До един те се спускаха в бункерите като бързо се прибираха под земята, за да не бъдат хвърлени на километър и половина във въздуха.

Като размяташе с помощта на клапите теглещите лъчи и като летеше вече в дъга, Хелър започна да подрежда внимателно и прецизно вятърните демони около жълтата мъгла в кръг. Те представляваха един гладен, отвратителен танцов ансамбъл от проблясващи цветове, който крещеше подигравателна оброчна песничка.

Оръдия бяха изтръгвани от установките им, покривалата на бункерите започнаха да се развяват безразборно, антените на лъчовите екрани се изкривяваха, електронните постове до един бяха изтръгнати от пясъка, а при един от подземните входове, където се беше събрало множество, бяха грабнати войници от Апарата. Всичко това полетя във вихър високо, високо, високо във въздуха! Там, където долната част на някоя от тези спирали се докосваше, веднага се виждаха пораженията! Основите им шибаха като змии и издълбаваха дупки навсякъде, където се докоснеха. Бяха фунии от хаос, които поглъщаха всичко с апетит, който подхранваше само зеленото и прашно небе отгоре.

Самото Палас сити не беше пострадало. Обаче демоните със сигурност бяха направили бъркотия от трите пръстена на защитния периметър.

Имаше много артилерийски потенциал — много хора, които бяха останали долу. Хелър не се опитваше да спечели тази война с помощта на вятърните демони. Той само създаваше бъркотия.

Той раздвижи пръстите си: почти ги беше обездвижил от триенето при управлението на теглещите клапи. После отлетя на север и се отправи по своите си ангажименти. Щеше да започне работа по истинската причина, поради която беше дошъл тук сам.

ЧАСТ ОСЕМДЕСЕТ И ПЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Джетеро Хелър промъкна влекача през „задната врата“ на Палас сити. Само един волтариански инженер можеше да познава „мекотата“ на изкривеното пространство в близост до планината, която се издигаше над Палас сити.

Мястото се считаше за напълно недостъпно и то си беше такова. В течение на 125 000 години то усърдно беше защитавало коронованите глави на Конфедерацията. Беше символ, един абсолютен за власт: четирисотин милиарда хора на сто и десет планети гледаха на него, както и на самия Император, като на общовалиден ЗАКОН. Докато се държеше Палас сити, щяха да му се подчиняват. Хелър имаше намерение да докаже, че е уязвимо, разбира се, ако успееше.

Рисковете бяха неимоверни, шансовете за успех — минимални. Това обаче беше начин на живот за Джетеро Хелър, един военен инженер.

Една малка черна дупка от външното пространство беше вмъкната в планината откъм северната страна на Палас сити. Направена там от първите волтариански инженери скоро след пристигането им от далечна галактика и завоюването на тази планета, тя осигуряваше мощност и защита през цялото това време. Черната дупка изкривяваше пространството и променяше часовото време в района.

Доволен от това, че създадената от вятърните демони бъркотия държи в прикритие хората от защитния периметър, Хелър промъкна влекача. Настъпи моментно гадене при промяната на времевите фактори. Човек веднага се озоваваше в приглушената атмосфера на изкуствено осветление.

Хелър вдигна поглед към извисяващата се планина. Тя беше внушително голяма. Зад нея лежаха позлатените, кръгли палати, с всичките им изкуствено осветени паркове и в цялото им великолепие. Засега всичко това беше скрито за него.

Той знаеше, че от другата страна ще има пълни с въоръжена артилерия в настоящето гори, както и безброй отряди. Макар че

абсорбиращото му покритие щеше да го направи относително невидим, понеже не отразяваше светлината, имаше вероятност да попадне между някаква илюминация на планината и наблюдаващите долу и да се открие като силует. В най-добрия случай щеше да се окаже неподвижна мишена за тях.

Той не беше разполагал с Флотска база, на която да подготви кораба си. Беше направил най-доброто, на което беше способен. Беше качил две тръби най-отгоре върху корпуса на влекача: той просто не разполагаше с оръдия. Освен това беше прикачил един контейнер за мини под долната част на влекача.

На фона на призрачната мрачина той повдигна предницата на влекача така, че Т-образният му нос се вирна нагоре. С тази машина имаше само една възможност: трябваше да направи всичко възможно да не обърка сметките по някакъв начин.

Натисна един бутон за стрелба.

С едно фиууу, някакъв осмоъгълен предмет излетя, от едната тръба. Заиздига се все по-нависоко и по-нависоко. Прелетя над върха на планината. Хелър можеше само да се надява, че то ще се приземи както трябва на другия склон. Това беше мишена — стръв. Всяко автоматично нагласящо се оръжие, което търси по какво да стреля, нямаше да може да устои на тази мишена: макар че корабът му вече беше забелязан и по него беше открит огън, контролните механизми на оръдията щяха да предпочетат мишената-стръв — надяваше се той.

Дотук добре. Сега той повдигна носа на влекача малко по-нависоко. Можеше да се окаже от голяма полза, ако успееше да създаде нова бъркотия. Във втората тръба той беше поставил няколко задействани с радиовълни топчета, които бяха няколко хиляди на брой. Хелър натисна втори бутон за стрелба: стотина хиляди сачми полетяха навън като това доста наподобяваше стрелбата с рязана пушка. При тази висока траектория те щяха да се разпилеят из десетки декари площ сред парковете и палатите. Той се съмняваше, че някой ще им обърне внимание, освен ако не бъде ударен от някое от тях. Хелър провери кутията за дистанционното им задействане: предпазният механизъм беше включен. Той я постави в джоба си.

Сега вече щеше да се хване на работа.

Беше поставил нещо, което се наричаше косер-дезинтегратор, в отделението над палубата.

Схемите, които бяха използвани при инсталирането на черната дупка, бяха изчезнали толкова отдавна, че той можеше да разчита единствено на слуховете, които беше дочул, докато учеше като кадет. По всяка вероятност черната дупка се намираше в горната една трета на планината.

Хелър включи екраните си и започна да триангулира за заемане на позиция. Имаше една тънка струйка гама-лъчи, която можеше да следва — цепнатини в защитната обвивка, които не бяха опасни. Дупката сама по себе си бе напълно обгърната. Енергията ѝ беше канализирана по изолационни тръби. Микровълновите рефлектори от другата страна на планината бяха просто радиационни детектори. Вече ги беше използвал, така че нямаше намерение да повтаря опита си. Вече щяха да са нащрек в това отношение.

Хелър затърси напосоки черната дупка по цепнатините ѝ. Новините не бяха добри: намираше се в абсолютната долна част на едната трета. Трябваше да се справи с много повече планина, отколкото му се щеше.

В дупката не можеше да се вкара лъч: тя просто поглъщаше всичко от този сорт. В нея не можеше да се хвърли бомба: взривът щеше да погуби половината Волтар заедно с нея. Хелър просто щеше да отреже върха на планината и да го завлече встрани, ако успее!

Вече беше локализирал каквото му трябваше. Захвана се на работа с косера-дезинтегратор. Устройството можеше да направи прорез с широчина една молекула, през каквото и да минеше, но Хелър мислеше, че производителят му въобще не беше предвидил, че то може да се използва за отрязването върха на планина.

Силен, силен вой започна болезнено да стига до слуха му. Хелър спря и си сложи тампони в ушите. Производителите го бяха предвидили за заравняването на сгради като се правеше прорез, а след това ненужната секция се отделяше. Въобще не си бяха дали сметка, че един военен инженер ще има нужда от ТИШИНА! Рано или късно някой в Палас сити долу щеше да се зачуди откъде идва този двайсет хиляди оборотен писък.

Работата напредваше бавно. Трябваше да мине през базалт, а той беше ТВЪРД!

По цялата дължина на планината започна да се процежда една тънка струйка светлина от голямата температура. Това означаваше, че

скоро щеше да се появи подобна струйка и от другата страна на планината. ВИДИМА!

Хелър разклати влекача напред-назад, наляво-надясно. Не можеше да разбере колко дълбок е станал прорезът. Единственото, което можеше да прави, бе да реже, реже, реже и да се надява.

Рано или късно някой със сигурност щеше да чуе този вой. Той достигаше до слуха му дори през тампоните. Беше СИЛЕН!

Хелър имаше ужасното чувство, че оставя пропуснати места — такива, на които камъкът не беше прорязан. Беше трудно да се поддържа равна линия: устройството беше предвидено да се ползва от стабилна платформа, която е установена на земята, а не от кораб.

Добре де, не можеше просто да си седи така и да реже до края на живота си. Трябваше по някое време да пробва какво е станало.

Той изключи косера-дезинтегратор.

Установи влекача от дясната страна. Сега вече се виждаше откъм Палас сити: ето го как си лежи в позлата и зелено, окъпано в изкуствена светлина.

Хелър включи теглещите мотори в задната част на влекача. Направи маневра, за да обхване добре и здраво върха на планината.

БУМ!

Един снаряд се разби в планината. Бяха го забелязали!

БУМ! БУМ!

Мишената-стръв, слава Богу, привличаше снарядите и те не попадаха в целта. Само един от тях да улучеше и влекачът щеше да се изпари яко дим: нямаше никаква броня.

Хелър отвори широко клапите на планетните двигателни механизми. Той усили докрай времевите двигателни механизми „Бъдеще-минало“.

Влекачът силно дръпна напред. Теглещите лъчи се опънаха.

Влекачът започна да се клатушка.

Върхът на планината НЕ се помръдваше!

Хелър погледна надолу по склона към ситито. Приближаваше се един пехотински отряд, който от такова разстояние изглеждаше много малък. Войниците спираха сред канарите, прилякаха и насочваха бластерите си нагоре. Хелър се стегна, за да приеме удара.

Влекачът се бореше, за да премести планината.

ПРЕДНОТО СТЪКЛО СЕ НАТРОШИ!

Автоматичното предупреждение на влекача се включи:

— Сър, цилиндърът на конвертора „Бъдеще-минало“ от дясната ми страна е пренагрял. Моля да намалите темпото.

Хелър направи още едно опъване с влекача.

Над него се чу експлозия. Някой бластер вероятно беше улучил обвивката на една от тръбите върху корпуса на кораба.

Ситуацията ставаше прекалено напрегната.

Изведнъж той отпусна теглича, който отказваше да тегли.

Завъртя се надясно. Прикри се зад планината, за да не бъде виждан от пехотата.

Сега вече беше време за нова бъркотия. Той извади дистанционното устройство от джоба си, изключи предпазителя и задейства устройството. Това трябваше да накара топчетата, които беше пуснал в ситито, да загърмят. Трябваше да започнат да избухват на определени интервали. Това щеше да разнообрази тия там долу. И той може би щеше да успее да довърши работата си.

Проблемът се състоеше в това, че върхът на планината все още не беше напълно прорязан.

Понеже беше предположил, че подобно нещо може да се случи, Хелър беше поставил стотина down-blast разрушителни мини в тръбата под корпуса на кораба.

Това означаваше, че ще трябва да направи кръг около планината. Надяваше се, че бъркотията, която беше създал, си върши работата. Започна да се придвижва по посока на часовниковата стрелка около върха. На всеки стотина метра, приблизително на мястото, където беше направил прореза, той пускаше по една разрушаваща мина.

Експлозиите започнаха да избухват с гръм, всеки път, когато поредната се докоснеше до планинската повърхност.

Хелър показва носа на кораба иззад разклонението на планината, като отново стана видим за хората в Палас сити.

ТРЯЯЯС!

Нещо разкъса горната част на корпуса!

Бъркотията, която беше причинил, не му беше свършила работа!

Тогава си даде сметка, че е направил грешка: беше стоял зад планината и черната дупка, когато натискаше бутона, а активирацият лъч не беше достатъчно мощен, че да премине!

Е, със или без бъркотия, той трябваше да продължи работата си.

Продължи да пуска мини, докато въздухът около него беше осеян със снаряди от бластери, които улучваха корпуса му, и накрая довърши кръга.

Из влекача се носеше дим. Доста неща бяха улучени.

Макар и да беше загубил надежда, той все пак се надяваше, че е довършил отделянето на планинския връх с помощта на мините, при което отново се прикри зад планината.

Вече дори не можеше да вижда екраните си.

— Сър — каза влекачът, — залата с мотора на моите „Бъдеще-минало“ гори. Бих ли могъл да ви препоръчам посещение в най-близкия сервизен салон?

Идиотщината на всичко това накара Хелър да разбере, че компютърните банки вероятно също са повредени. Той натисна бутона за ръчно погасяване на пожари при спешност. Палецът му се плъзна по него. Хелър погледна надолу: върху пода на палубата се събираше в малка локва хидравлична течност.

Като се молеше контролното му табло все още да работи, той заработи с теглещите мотори, за да обхване планината още веднъж. Усети ги как се пристягат.

Отвори клапите на планетарните си двигателни механизми. Усети как влекачът се тресе от напрежението в лъчите.

Като продължаваше да се моли, той отвори клапите на мощните двигатели „Бъдеще-минало“ конвертори на времето.

Това спря влекача със силно дръпване назад. Той все още имаше мощност.

Нещо се удари в долната част на влекача. През всичкия дим не можеше да се разбере какво точно е станало, но той предположи, че част от пехотинците са заобиколили разклонението на планината. Абсорбиращият му плащ сигурно беше разкъсан на парчета. Той вече беше видим!

Започна да дава мощност на клапите. Караше влекача да подскача отново и отново при всяко подръпване на мъртвия планински връх.

Един изстрел улучи отдолу мястото на десния пилот до него. То започна да пуши и пука.

Контролното табло ставаше все по-хлъзгаво и по-хлъзгаво.

Хелър насочи носа на кораба нагоре под ъгъл от четиресет и пет градуса. Още веднъж отвори широко клапите.

Зад него се чу нещо като рев. Започна от много нисък тон, а след това се изкачи по тоновата стълбица, докато заприлича на нещо виещо.

Влекачът се движеше.

Изстрелите, които бяха пронизвали въздуха, изведнъж замряха. Пехотата долу сигурно вече се сражаваше със земетресението точно под краката им.

Хелър не виждаше нищо. Екраните му не работеха, за да може да гледа на тях.

Можеше само да се досети какво става.

Дали се движеше напред, теглейки планинския връх зад себе си или не?

ГЛАВА ВТОРА

Много колеги-офицери често се бяха шегували с Хелър за „вродения му компас“. Понякога, на палубата на някой военен кораб, той усещаше, че жирокомпасите грешат. По-старшите не му обръщаха внимание, но той беше много настоятелен и в края на краищата, за да бъдат оставени на мира, караха някой техник да провери. Винаги се намираше грешка, но понякога тя беше не по-голяма от една хилядна от градуса. И макар че това щеше много да се отрази на курса при седем пъти по-голяма скорост от тази на светлината, никой не вярваше, че той е открил грешката. На всеки жирокомпас, казваха те, може да му се случи да се отклонява с една хилядна от градуса.

В този момент за голяма своя изненада той откри, че няма никаква представа накъде се движи. Би трябвало да може да разпознае, независимо от дима, северния и южния магнитни полюси на Волтар. Той обаче не можеше.

Тогава си даде сметка, че никога преди не се беше опитвал да навигира в рамките на времево или пространствено изкривяване, а в момента се намираше точно в такава. Черната дупка, която теглеше или не теглеше зад себе си, разширяваше сферата си на влияние дотам, че да обгърне и влекача.

Хелър не знаеше с каква скорост се движи, нито дори дали въобще се движи.

Целта му беше да отдалечи планинския връх на няколко километра от Палас сити. Ако успееше да направи това, командната зона на Волтар щеше да се лиши от тези тринайсет минути в бъдещето и да се окаже в същия часови пояс, в който беше самата планета. Тогава, освен ако не се случеше нещо друго, бунтовническите сили можеха да организират нападение и с малко късмет да преминат през защитния периметър и да завземат мястото.

По това време той не знаеше за намерението на Хист да удари бунтовниците в гръб с помощта на силите на Апарата от изходните бази. Единствената му цел се състоеше в това да открие дворците и парковете така, че бъдат достъпни за директна фронтална атака.

Охранителната мрежа вече нямаше да работи, ако той беше отстранил източника на всичката енергия, използвана в Палас сити.

Точно в онзи момент той не мислеше за нищо друго, освен къде, по дяволите, се намира.

Влекачът гореше. Можеше да експлодира. Ако изгървеше товара си, той можеше да падне обратно върху останалата част от планината, ако въобще не се беше преместил.

Хелър си сложи едни защитни очила, за да спрат да сълзят очите му.

Смъкна се надолу и се приближи до един екран. Може би пък щеше да успее да види нещо на него. Завъртя няколко копчета. Екранът оставаше празен. Електронните устройства се бяха повредили.

Теглещите двигатели ръмжаха от напрежението при тегленето. Двигателните механизми „Бъдеще-минало“ гърмяха, със или без пожар. Планетарните мотори пищяха. Димът се стелеше.

През счупеното предно стъкло не изглежда да влизаше никакъв въздух, така че това не можеше да служи като индикатор за движение напред: това по-скоро означаваше, че въобще не се движат наникъде.

На колана си Хелър имаше един пистолет. Внезапно му хрумна някаква идея и той го извади. Без да има възможност да вижда лостовете му, той го нагласи на ударна експлозия.

Протегна се през счупеното предно стъкло и стреля право надолу.

Би било чудо да се чуе нещо при всичките пищящи машини. Той обаче се вслуша внимателно. Броеше.

Когато зарядът на ръчния пистолет стигнеше до дъното, където и да беше то, щеше да експлодира с пукащ звук. Броят на секундите, умножен по разстоянието, което звукът изминаваше на Волтар за една секунда, щеше да му даде височината, на която се намиреше.

Не чу нищо.

Отново стреля и започна да брой.

Още веднъж — нищо!

Хрумна му странната идея, че може да лети с главата надолу: това можеше да се случи при антигравитационни спирали.

Ставаше прекалено горещо тук вътре. По пътечката пълзяха огнени езици, които облизваха всичко.

Може би беше преместил планината. Може би не беше.

— Цилиндърът на конвертора „Бъдеще-минало“ от дясната ми страна се топи — каза влекачът. — Искрено ви препоръчвам да се приземите някъде и да го погледнете.

Тая машина щеше да изгърми цялата!

Хелър знаеше, че просто трябва да се осланя на възможността да е отнесъл върха на планината.

Той затвори клапите на „Бъдеще-минало“ двигателите.

Усети отпускане.

Спря и теглещите двигатели.

Планетарните мотори понесоха с писък влекача напред като светлинен лъч!

Хелър беше завладян от гаденето при преминаване от един часови пояс в друг!

Прелетя в планетарното време!

Пустинното слънце блестеше!

Хелър бързо затвори клапите на планетарните двигатели. Влекачът незабавно започна да пада.

Тогава той видя каква е причината за част от всичко това.

Беше вдигнал планинския връх на петнайсет хиляди метра височина. Обхватът на изстрелите му беше твърде голям и те също бяха излезли от пространственото изкривяване.

Личният му вроден компас все още не работеше и той нямаше представа къде се намира.

Сграбчи контролните уреди на влекача, за да го изправи.

Те не реагираха!

Хелър заопипва отзад. Беше паркирал въздушната шейна на пътечката. Намери я.

Нямаше време да внимава.

Скочи отгоре ѝ и излетя през разбитото предно стъкло!

ГЛАВА ТРЕТА

Шейната се препъваше.

Дробовете му бяха пълни с дим.

Той се закашля и направи грешка. При височина от петнайсет хиляди метра нямаше достатъчно въздух, за да поемеш дъх като хората.

Докато главата му се въртеше поради липсата на кислород, той слепешката зарови из контролните устройства на космическата шейна. Опитваше се да я накара да полети право надолу с пълна мощ, за да стигне до височина, където имаше поне някакъв въздух.

Вече усещаше как вятърът го клати. Въпреки това, той все още не можеше да достигне скоростта за спускане надолу, която искаше. Беше достигнал крайна скорост към Волтар, която беше по силите на човек. Нещо беше отчайващо не наред — той въобще не се спускаше толкова бързо, колкото знаеше, че може да постигне с тази шейна.

Защитните му очила бяха паднали от съпротивлението на въздуха през устата му, като бяха пуснали димът да се махне от очите му. Той се взря в уреда, който отчиташе захранването на космическата шейна и който беше инсталиран в оста.

МОЩНОСТ НУЛА!

Комети, помисли си Джет, не съм изключвал тая шейна, откакто я използвах в Ню Йорк! Миси е права. Вече съм твърде стар за тази ракета. Изкуфял!

Пустинята отдолу се приближаваше в огромен конус: една точка в средата беше неподвижна, всичко останало се въртеше бясно. Ето къде ще се разбия, помисли си Джет. Тогава си каза, по дяволите, ако стане така! Той все още разполагаше с ръчния си бластер, който висеше на него на ремъчката му. Той го придърпа към себе си.

Вече можеше да диша: скоростта, с която се движеше, беше достатъчна, за да се напълнят дробовете му с въздух. Сигурно вече беше слязъл на около шест хиляди метра височина.

Палецът му задейства лостовете на бластера.

Три хиляди метра.

Хилада и петстотин метра.

Шестстотин метра.

Двеста метра.

Той насочи бластера право пред себе си към неподвижната точка в пустинния пясък.

Дали щеше да му свърши работа?

Шейсет метра.

ТОЙ СТРЕЛЯ!

Нагласен на максимален удар, откосът беше страхотен. За малко да изхвърли оръжието от ръката му!

Натисна спусъка за автоматичен огън, като продължаваше да се цели право в точката пред себе си.

Беше като да се подпреш с длан на тухлена стена. Шейната и тялото му намалиха скоростта си.

Като превръщаше пясъка в разтопен вихър, той спря на три метра от земята.

Обърна оръжието настрани и се отблъсна по този начин на шест метра вляво от образувалата се от само себе си лава.

Падна.

Пусна шейната и се изправи въодушевено.

Върху гордостта му не беше паднала и прашинка. Тогава...

БЛЛЛЛЪЪЪЪЪС!

Целият се просна на земята!

Една невероятно мощна ударна вълна го беше ударила. Земята се тресеше!

Той погледна замаян през летящия прах.

Жълтата мъгла! Пет километра на юг!

След като беше продължил да лети нагоре, планинският връх беше направил парабола и, носейки със себе си изкривеното пространство, се беше стоварил!

Не беше експлодирал.

Под жълтата мантия от изкривено пространство вероятно имаше дупка в повърхността на пустинята, голяма колкото дупката от всеки друг метеор — не, астероид! Слава Богу, че върхът не беше пътувал много бързо!

Следващите по-слаби ударни вълни го обливаха. Вълните от трептенето на планетните ядра продължаваха да пътуват под

повърхността: Хелър ги чуваше да бучат в далечината.

И тогава той видя влекача. Той беше излетял даже още по-високо във въздуха, след като Хелър го беше напуснал.

Падаше в лудешки спирали, сякаш изпитваше болка.

Успя почти да се изправи.

През зеещите дупки на надупчения му корпус излизаха пламъци.

Опита се да се изправи, след което се обърна по гръб.

Падна!

Първо се появи огнен блясък като някоя супернова звезда, последван от огнено червено.

Хелър беше на колене, когато новата ударна вълна се стовари върху му, но тя го изпрати далеч назад.

Бедният влекач.

Хелър се чудеше дали е искал да каже нещо, когато е издъхвал.

Без съмнение си беше направил войнишко погребение — навсякъде пламък и дим!

Тогава Хелър си даде сметка, че цялата тази гюрултия със сигурност се вижда от доста километри!

Това не можеше да му помогне, а по-скоро щеше да му докара компания!

Опасно!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Прахът се стелеше. Чувството му за ориентация вече работеше. Беше изминал половината път до лагер „Издръжливост“!

Бедният стар влекач си беше вършил работата толкова добре!

И тогава Хелър видя стълб от прах. Не беше вятърен демон.

Блясъкът на слънцето беше безмилостен, удряше като с чук. Хелър почисти предпазните си очила и си ги сложи. Не един прашен стълб, а цели десет!

Като се вгледа по-надолу, той изведнъж разбра какво вижда: пустинни патрулни коли на Апарата! Вероятно бяха пуснали разузнавачи в голям обсег в тия времена на заплахата.

Хелър провери оръжието си. За голяма изненада то още можеше да стреля. Бяха му останали няколко изстрела, но те не бяха достатъчни, за да се справи с десет патрулни коли. Хелър попипа колана си: не разполагаше с резервни батерии. Да, реши той, вече беше много стар. След всичко това, ако успееше да се измъкне жив от него, щеше да си седи пред огъня с одеяло през колената и с разтреперан глас щеше да говори на внуците си никога да не стават военни инженери. Накрая ставаш неспособен. Правиш грешки, които не можеш да си позволиш за нищо на света. И така продължиха мислите за внуците.

Да, една от колите се беше откъснала от останалите и бързо напредваше към него.

Бяха плоски, очукани коли, в типичния за Апарата жълт като горчица цвят, грозни същества, със стоманени навеси, за да се предпазват от слънцето, накачени от всички страни с най-разнообразни джунджурии от оборудването. Колелата с гуми широки по един метър, бяха обвити последователно в меки и метални чепове, които бяха като ножове. Той се надяваше, че нямат намерение да го сгазят, за да си направят удоволствие.

Щеше да разчита на генералската си униформа, за да блъфира. Дори при това положение обаче щеше да е трудно да се обясни какво прави един генерал от Апарата тук, когато жълтата мъгла току-що се е разбила.

И тогава го връхлетя друга мисъл: ами ако това бяха бунтовници, които са завзели коли на Апарата? Сигурно, като видеха „генерал“, първо щяха да стрелят!

Той бързо се огледа наоколо за камък, зад който може да се прикрие.

Нямаше нито един.

Колата вече почти беше стигнала до него.

Хелър държеше оръжието зад гърба си. Опитваше се да види през отворите в бронираното предно стъкло.

И изведнъж смях. Един глас изгъркори:

— Така си и мислех!

БЕШЕ СНЕЛЦ!

Пустинната кола спря встрани от него. Снелц беше поставил ботушите си на стъпенката, клатушкаше се до шофьора и беше на път да се пръсне от смях.

Хелър взе манерката, която му подаде един от десетте захилени войника в задната част на колата. Той изплакна устата си, след което навлажни лицето си.

— Не си си мислел, че ще се въртя наоколо и ще чакам да ми хвъркне главата, нали? — каза Снелц, когато смехът му погрестана. — Ти не си единственият, който познава експлозивите. Поставих радиодистанционно на едно от копийцата ти, след което поставих механизъм със закъснител, сверен с него, в склада на лагера. Знаех, че ще задействаш копийцата някъде от небето и исках склада да гръмне скоро след това. Всеки глупак би се сетил, че следващата ти мишена ще е Палас сити, та им казах, че генералът ми е наредил да поема пустинния патрул. Взех десет пустинни коли, натоварих хората си и ето ни тук. С какво по дяволите си се занимавал? Това, дето се разби там, не е ли влекачът?

— Бедният влекач — отвърна Хелър.

— Мисля, че го разпознах още докато се въртеше в небето. А онази жълта мъгла там дали не е изкривено пространство? Не ми казвай, че си свалил похлупака на Палас сити.

— Точно там отиваме — отвърна Хелър. — Тръгвайте.

— Не, няма да стане — каза Снелц. — Един полковник от Флота е по-старши от някаква си Десета степен. Сега съм по-висш по чин, така че аз раздавам заповедите.

— Виж какво, аз пък съм в генералска униформа на Апарата! Трябва да се върна обратно в Палас сити!

— Тая генералска униформа не се брои — каза Снелц. — Апарата не може да заповядва на служещите във Флота. Заклевам се в цялата си батарея. Така че аз раздавам командите тук. Ясно?

— Щом така казваш — отвърна Хелър.

— Добре, тоя въпрос го уредихме. Шофьор, дай знак на другите да ни следват и тръгвай към Палас сити.

— Нали и аз точно това наредих — каза Хелър, докато се качваше в колата.

— Не — отвърна Снелц. — Ти предложи това на един по — старши. А аз просто съм в благосклонно настроение. Тръгвай, шофьор.

Докато пътуваха на юг, а после и на запад, Снелц започна да пее, а мъжете отзад се присъединиха, докато накрая цялата колона ревеше следното:

*Моряците от Флота,
моряците от Флота
комети имат те отзад.
Моряците от Флота,
моряците от Флота
пият кашица-светкавица те за обяд.
Момичетата тичат все при мама,
а стоката си фермерите бутат в склада.
Понеже знаят, че морячето от Флота
бибипа си тъй гладен носи със охота.
Във битките героите сме ний,
легло щом можем да му осигурим.
Защо моряк съм аз във Флота,
по-добре е да не знаеш.
Лоялен съм към всичките си старши,
докато смелостта им се привърши.
Но едва ли аз ще доживея
до времето, когато ще побелеят.
Елате с мен по пътища небесни
и пейте с мене моите песни.*

*Единственото сигурно, що зная,
е, че ако моряк си ти от Флота,
си вечно ти пред края на живота!*

Жълто-зелено-червената пустиня летеше под тях. Хелър имаше още една мишена: ЛОМБАР ХИСТ!

ГЛАВА ПЕТА

През това време бунтовническите сили се бяха приземили в пустинята доста на юг от ситито. В този сектор въздухът се разкъсваше от тракането на оръдия и проблясъците на експлозии. Очевидно бяха открили слабо място в трите външни кръга на защитния периметър и удряха по него като побеснели. Артилерията на Апарата удържаше бунтовническия флот на почетно разстояние и в резултат течеше усилена пехотна акция, която вероятно взимаше цели купища човешки животи.

Докато пътуваше в пустинната кола, която продължаваше да се придвижва на юг, Хелър погледна към небето далеч на изток.

— Здравсти, здрасти, здрасти — каза той. — Снелц, погледни хоризонта натам.

Снелц присви очи от пустинния блясък. След това вдигна бинокъла си.

— Бойни кораби на Апарата. Сигурно са от изходните бази за нахлуването. Ей, тая работа не изглежда добра. Ще ударят бунтовниците в гръб. Флота е неутрален. В качеството си на полковник мисля, че мястото ни е навсякъде другаде, но не и в Палас сити.

— Виж какво — каза Хелър, — източната порта не се атакува в момента. Можем да се вмъкнем.

— И да станем част от бъркотията на битката? — възкликна Снелц.

— Като генерал заповядвам да влезем в Палас сити. Вие още сте с униформите на Апарата. Аз самият съм с генералска униформа на Апарата. Това решава въпроса. Давайте!

— Няма ли да ми дадеш малко време да си напиша мемоарите? — попита Снелц. — „Краткият, но щастлив — живот на капитан Снелц от Флота“. Ти Можеш да напишеш предговора: „Приятелят ми Снелц“ от покойния Джетеро Хелър. Шофьор, спри, за да извадя тефтера и химикалката. Няма да ми отнеме много време.

— Полковник, мога ли да ти предложа — намеси се Хелър — да ги подпишеш с бригаден генерал Снелц, ако успееш да влезеш през

източната порта?

— Ами, сигурно ще изглежда по-добре на корицата — отвърна Снелц, — дори ако трябва да прибавят „посмъртно“. Към източната порта, шофьор.

Те запълзяха към безредието от жици и стълбове, които се намираха от тази страна на Палас сити. Липсваха даже огромни парчета от пътната настилка.

— Какво по дяволите ги е ударило? — попита Снелц. — От тази страна не се виждат мъртви бунтовници. Ти ли си го направил?

— Нещата малко се позавъртяха преди известно време — отвърна Хелър.

— И аз бих казал същото — рече Снелц, като се взираше в разкъсаните парчета на защитните средства, докато спираха до барикадата.

Стотина мъже и едно оръдие пазеха останалата част от портата.

Един майор от Апарата с безумен поглед се приближи на бегом и надзърна в колата.

Хелър си сложи предпазните очила и размаха пластинката си за самоличност.

Той каза:

— Пустинен патрул 17 от Апарата с жизненоважна информация за бунтовническите сили в атака, която трябва да се предаде спешно на генералния щаб на Апарата!

Майорът отскочи назад и отдаде чест:

— Минавайте, генерале!

Барикадата беше отворена. Десетте пустинни коли бързо влязоха.

Палас сити изглеждаше много различно сега, когато беше изложено на блясъка на пустинното слънце. Светлината, която заливаше обилно кръглите, позлатени дворци, беше ослепителна.

Захранването беше изключено, поради което светлините под фонтаните липсваха, а водопадите бяха престанали да текат.

Тревата в парковете вехнеше и ставаше все по-кафява. Храстите и цветята клюмаха под жаркия дъх на пустинния вятър.

— Марихуана? — възкликна Хелър, като се взираше в един парцел около боядисана статуя, докато минаваха покрай нея.

Снелц не беше ходил в Палас сити никога преди това. Покритите със скъпоценни камъни балюстради и позлатените прозорци го

заслепяваха. Движеха се по един широк булевард.

— Не знам какво означава марихуана, но това, което виждам, са сигурно скъпоценности за милиарди кредити. Нищо чудно, че охраняваха това място толкова усърдно: декари наред дворци, обсипани с диаманти!

— Квадратни километри, не декари — поправи го Хелър. — Виждаш ли онази стена и сенчестите дървета пред нас? Предлагам да спрем там.

Снелц погледна улиците. Те гъмжаха от мъже в черните униформи на Батальона на смъртта, шоките отряди на Апарата. На всеки стотина метра можеше да се открие по една артилерийска част. Войниците в тях изглеждаха смъртоносни и нащрек, но много, много нервни, под силно напрежение заради премахването на покривалото на ситито.

— Искаш да кажеш, че ще спреш? — попита Снелц. — Сред тия убийци? Един бригаден генерал не е ли с по-висш чин от твоя?

— Не, аз съм с униформа на генерал-майор.

— Знаех си, че има нещо в цялата работа — рече Снелц. — Шофьор, спри под онези дървета до стената.

Десетте пустинни коли спряха. Намираха се на три дълги пресечки от Императорския дворец. Батальоните на смъртта бяха станали много повече на брой. Навсякъде имаше артилерия.

Хелър се измъкна от колата и погледна към небето на юг през вехнешите листа на дърветата.

Оттам идеше звук от стрелба високо в небето. В стратосферата се сражаваха бойни кораби. През земята, както и през настилката се усети тътенът от артилерия, когато бунтовниците удариха южната порта и се опитаха да проникнат през нея. Ако бунтовниците успеяха в тази атака, битката щеше скоро да се пренесе й при Хелър и останалите. В небето обаче ставаше нещо застрашително. Да не би да унищожаваха бунтовническия въздушен флот?

Хелър се обърна към Снелц.

— Мога ли предложа — заповядам на твоите хора да си запушат ушите и да легнат на пода в колите си?

— Това е много странна заповед — каза Снелц. — Нещо конкретно ли имаш пред вид?

— Онова тактическо диверсионно объркване, което ни смая преди известно време, е на път да се случи отново.

— Съжалявам, че попитах. — Той изсвири на тримата лейтенанти в колите и когато те дойдоха, им раздаде нарежданията.

От една артилерийска част се приближи полковник от Батальон на смъртта. Изглеждаше много напушен. Погледна под навеса към Снелц.

— Какво става тук?

Войниците в колата, както и останалите, налягаха по пода и закриха с длани ушите си.

— Пустинен патрул 17 — отвърна Снелц. — Само спряхме, за да пишкаме.

— Намирате се в огневата ни зона — каза полковникът.

Хелър погледна назад към другите коли. Тримата лейтенанти му дадоха утвърдителен знак, след което запушиха ушите си с длани и се скриха от поглед. Хелър видя, че Снелц се е свил долу и се грижи за слуха си. Постави дистанционното, което преди това не се беше задействало, между коленете си и сам постави длани върху ушите си.

— Вие пък сте в нашата — каза той на полковника и натисна с коляно копчето на дистанционното.

Хилядите топчета, които той беше разпръснал по-рано из Палас сити, започнаха да избухват на интервали.

Полковникът се вторачи. Не можеше да свържи това, което ставаше, с това, което беше направил току-що. Вероятно предположи, че войниците тук бяха вече чули равномерните залпове.

Устата на полковника увисна. Очите му кръстосаха. С див, агонизиращ поглед той започна да крещи!

Цели роти, батальони, полкове застанаха неподвижни за секунда, започнаха да крещят, след което с ужасено втурване хукнаха в паника с гръм и трясък по булевардите. Те скачаха от поставките на оръдията, пускаха на земята оръжията си, захвърляха надалеч коланите и екипировката си с все сила.

Бягаха в кръгове. Блъскаха се един в друг; След това и хора, и танкове с безреден рев се разбъркаха на път към портите на ситито, като не позволяваха на нищо да ги спре.

Навлязоха в тила на защитните позиции на Апарата на юг — прегазиха собствените си позиции — и хората там, като усетиха

паниката хукнаха от окопите и бункерите, напред към пустинята и право под трещящия обстрел на бунтовническите оръдия.

Хелър изчака още пет минути. В дълбините на тези дворци бяха останали още хора, защото не можеха да бъдат засегнати от това, което ставаше на повърхността. Той беше наблюдавал непрестанно Императорските помещения от другата страна на парка. Никой не беше излязъл.

Хелър откри ушите си. Постави дистанционното обратно в джоба си.

Снелц сякаш беше обхванат от страхопочитание. Той се взираше в опразнените улици, зарязаните оръдия и преобърнатата артилерия.

— Какво по дяволите беше това?

— Няколко хиляди малки бомбички за шум — отвърна Хелър. — Бях ги заложил по-рано, за да създам бъркотия. Излъчват звукови вълни като от пилене на зъби и така предизвикват паника. Вече можеш да дадеш знак на хората си да си открият ушите.

Снелц се вслуша в крещящото бягащо безредие откъм южния край на ситито.

— Комети, толкова се радвам, че съм от твоя лагер — рече той и даде знак на хората си.

ГЛАВА ШЕСТА

Запълзяха към основата на огромното кръгово стълбище, което водеше нагоре към Императорския дворец. Няколко напуснати артилерийски оръдия стояха на окъпаната в слънце морава. Пред стълбата беше паркиран летящ танк. Тялото на убития шофьор лежеше наполовина вътре, наполовина отвън, където беше паднало, след като Ломбар беше излетял от танка.

Пустинните коли спряха. Стотината мъже излязоха.

Хелър погледна нагоре към небето. Бойните действия на повърхността на планетата може да се бяха превърнали в безредно бягство, но там горе със сигурност течеше битка. Той знаеше, че бунтовниците разполагат с много малко бойни кораби. Не можеше да разбере от толкова голямо разстояние какво става, но му се струваше, че една група кораби в момента я правят на парчета. Дори когато погледна, някакво голямо въздушно средство летеше в спираловидни пламъци надолу към земята, която беше стотици километра по-ниско.

Знаеше, че силите и Флота за нахлуването на Земята са непокътнати. Да не би Ломбар да беше хвърлил армадата на Апарата в цялата крамола? Ако е така, с бунтовническите сили беше свършено, въпреки току-що станалото безредно бягство.

Стори му се, че е разпознал танка, който стоеше в основата на стълбата. Каквото мощно животно изглеждаше, Хист сигурно беше използвал точно него, за да избяга от битката при лагера „Убиец“.

След като си размениха набързо няколко думи със Снелц, отвън беше оставен един взвод, за да охранява входа. След това, следван от останалата част от хората и Снелц, Хелър хукна нагоре по широката, извита стълба.

Стигнаха до широкия, лъкатушещ коридор, който водеше към входното помещение. Там нямаше никакви отряди.

Снелц постави хора пред вратите на стаите, които се намираха от двете страни на коридора.

Хелър тръгна напред сам.

От преддверието идваше някакъв крещящ глас. Беше на Ломбар!

— Вие сте предатели, предатели, предатели! Всички до един! Всички сте против мен! Вие ме продадохте!

— Не, не! Моля ви, за Бога, не сме! — извика друг глас.

— Някой от вас му е помогнал да премести планината! Зная, че е бил ТОЙ! Не го отричайте! Друг пък просто е наредил на хората в Палас сити да се евакуират! А сега и ТОВА, сега и ТОВА, сега и ТОВА! — Чу се рев като от чисто животинска ярост.

Письци на ужас.

— Ломбар! — долетя един стон. — Свали това оръжие! Вслушай се в здравия разум?

Долетя трещящият рев на изстрели с бластер, включен на автоматичен огън!

Понесени от паника стъпки от ботуши излетяха навън от преддверието. Генерали от Апарата в червени униформи се изнизиха като поток и хукнаха към извивката, където стоеше Хелър.

Безумният рев на бластерния огън в преддверието се смеси с още по-обезумелите викове на Ломбар Хист.

Един генерал беше застигнат от един изстрел в гърба. Падна в краката на Хелър. Ръцете му се протегнаха конвулсивно и той сграбчи крака на Хелър.

— Спасете ме! Спасете ме! Спасете ме! — изпищя генералът.

Другите генерали търчаха покрай Хелър.

Тогаваше се приближи и Ломбар, като държеше ревящия бластер, който приличаше на пламтящо копие.

Хелър подскочи назад. Ръцете на генерала на пода го спънаха. Той се подпря на стената.

Ломбар прелетя покрай него с проблясващото оръжие в ръце.

Хелър се опита да се добере до собственото си оръжие, но после си даде сметка колко безполезно е то, след като беше останало без енергия.

Войниците на Снелц се бяха отдръпнали в стаите, за да се махнат от пътя на изстрелите.

Ломбар стигна до главния вход.

Няколко генерали все още търчаха надолу по стълбата. Ломбар ги направи на парчета. Падаха като подхвърлени червени топки като заливаха стъпалата с кръв.

Напълно изненадани, хората от взвода отвън се опитаха да докарат оръдията и да ги насочат.

Ломбар пушна един картечен откос над главите им като бълваща огън коса. Те се прикриха.

Ломбар хукна надолу по стъпалата като продължаваше да стреля. Вземаше по пет стъпала наведнъж и се придвижваше твърде бързо, за да може да бъде улучен.

Когато стигна долу, издърпа мъртвия шофьор от танка и го хвърли на земята.

Хист скочи в танка и затръшна с все сила люка. Взводът на Снелц започна да стреля, но куршумите им отскачаха от бронираната повърхност.

Хелър търчеше надолу по стълбата. Той спря за миг, за да се опита да снее револвера от един мъртъв генерал. Тогава си даде сметка, че с него няма да направи нищо на един танк и захвърли окървавеното оръжие встрани.

Ломбар запали танка.

Хелър скочи надолу по последните десет стъпала. Хвана се за дулото на едно стърчащо оръдие като се надяваше да се издърпа нагоре по него и да стигне до люка.

Оръдието гръмна. Ломбар го беше задействал отвътре. То отскочи от ръцете на Хелър.

Танкът се понесе напред с рев, а Хелър падна на земята.

Летящото чудовище се издигна. Курсът му беше необуздан. Блъсна се в статуята в основата на една балюстрада. След това се отклони встрани и започна да се издига.

Хелър профуча през една отсечка от моравата. Там се намираше едно артилерийско оръдие, едно от най-мощните.

Скочи върху поставката за мерника. Започна да върти разни колела.

Танкът летеше ниско. Прелетя над парка. Докосна се до централната статуя там и скулптурата се катурна.

Ломбар се опитваше да се промъкне между два двореца и да получи прикритие.

Хелър вече почти беше успял да насочи дулото с око, залепено на визьора. Опитваше се да докара танка в центъра на кръгчето.

Пред Ломбар се простираха басейните, където Мадисън беше видял за пръв път Тийни, докато тя плуваше. Те се простираха там сега, без светлини и водоскоци, но пак бяха пълни и се плискаха от горещия пустинен вятър.

Хелър стреля!

Тежкият снаряд удари танка под задните десни вериги и го улучи точно в средата на долната част.

ИЗРИГНА ОГЪН!

Танкът направи пълно предно салто, оставяйки нажежена следа от себе си във въздуха.

Падна в центъра на най-ниския басейн със свирещо съскане и плясък!

Хелър беше слязъл от оръдието и тичаше към него.

Тогава изведнъж люкът се отвори.

Показа се един бластер.

Хелър беше напълно открит. Нямаше никакво прикритие. Освен това не разполагаше с никакво оръжие.

ЧАСТ ОСЕМДЕСЕТ И ШЕСТА

ГЛАВА ПЪРВА

Танкът беше почти напълно потопен във водата.

Бластерът се прицели от отворения люк.

Зад него проблясваха жълтите очи на Ломбар.

Джетеро Хелър спря. Беше стигнал почти до края на басейна. Нямаше никакво прикритие.

Той чуваше тътена на битката някъде високо в небето.

Помисли си, че само ако успее да залови Хист, всичко това щеше да свърши. Точно в онзи миг обаче изглеждаше, че вместо това Хист ще допринесе за неговия край.

Хелър имаше оръжието си. То беше останало без почти никаква енергия. Съмняваше се дали въобще би могло да одраска някого от такова разстояние.

Хист стреля.

Хелър беше отскочил вляво.

Изстрелът не го улучи.

В скока си обаче Хелър беше извадил оръжието си.

Не стреля по Хист.

Прицели се във водата между него и танка.

Вдигна се огромен фонтан!

Под неговото прикритие Хелър се гмурна в басейна и се потопи целият.

Бластерът на Хист окоси горната повърхност, предизвиквайки фонтани и пяна.

Като плуваше под вода, Хелър стигна до дъното на танка.

Като гледаше нагоре той виждаше неясните и вълнисти очертания на люка. Хист изглежда беше изпаднал в пълно безумие. Той стреляше навсякъде около танка с надеждата да улучи, като знаеше, че е някъде наоколо.

Ударните вълни нараняваха ушите на Хелър и той ги закри като направи дланите си на купички.

Въздухът му привършваше.

Имаше малко събран въздух под един изкривен калник. Хелър пъхна там нос и пое малко дъх.

Изведнъж си даде сметка, че стрелбата над него е спряла. Изчака малко. Чуваше някакъв шум от търчане. Реши да рискува и да се подаде на повърхността.

С готовността да скочи върху потопения танк и да се добере до люка, Хелър извади лицето си на повърхността.

Не се случи нищо.

Той се вдигна още по-високо.

Хист беше изчезнал!

Беше скочил от танка и вече почти беше стигнал до отдалечения край на басейна с плуване!

Хелър незабавно се впусна да го преследва.

Ломбар се измъкна на ръба. Видя, че Хелър плува бързо към него. Откачи бластера от рамото си и го насочи надолу. Натисна спусъка.

Оръжието беше мокро и се задави. Не произведе изстрел.

Хист го захвърли. Огледа се наоколо като побеснял. Беше разпознал Хелър. Яростта му премина в паника, а след това и в подълбока лудост.

Видя някакви стъпала близо до себе си. Хукна нагоре по тях.

Изведнъж беше притиснат и от двете страни.

Двама мъже в сребристи ливреи го заплашиха с електрически бойни брадви.

Ломбар се препъна и падна на колене. Вдигна поглед и се взря в лицето на едно момиче тийнейджърка — Тийни, кралица — заложница на Флистен.

— Ти си мой затворник — каза тя. След това се обърна към хората си: — Вкарайте го вътре и го повалете в безсъзнание, ако се дърпа много!

ГЛАВА ВТОРА

Хелър спря в основата на стъпалата и остана там, докато от него капеше вода.

— Този човек е мой затворник — каза той.

Тийни погледна към басейна. Хората на Снелц, които досега се бяха прикривали от побеснелия бластерен огън, се разпръсваха, за да обградят двореца на Флистен.

От двете страни на Тийни се бяха появили още гардове с готови за действие алебарди.

Тийни погледна надолу към намокрения до кости Хелър. Тя подръпна конската си опашка. Каза на английски — толкова беше стресирана в момента:

— Измитай се, мръсно!

Хелър се вторачи. Фигурата в златистата роба изглеждаше ужасно незряла, млада. Не само че беше проговорила на английски, ами и дъвчеше дъвка.

— Ти от Земята ли си? — попита той на същия език, който тя беше използвала.

— Разбира се, тъпако — отвърна Тийни, чувствайки се на сигурно място под протекцията на гардовете си, — но освен това съм и кралица — заложница на Флистен. Сега, когато държа Хист вързан вътре, съм единствената кралска особа в действие, така че за теб съм „Ваше превъзходителство“.

На Хелър изведнъж му се прищя да се изхили на този нюйоркски акцент. Той не падна на колене.

Това раздразни Тийни.

— Слушай, приятелче, не знам как става така, че говориш на езика на Бръшляновата лига, но ти препоръчвам да си поодраскаш коляното, момченце. Гардовете ми не галят с перце за неучтивост.

— Името ми е Джетеро Хелър. Аз съм представител на принц Мортиай тук долу...

Прекъсна го стържещо изсвирване. Вдигна поглед вляво от себе си. Един боен кораб в пламъци падаше надолу. Приземи се със силна

шокова вълна в един близък открит парк.

Снелц беше застанал до рамото на Хелър. Когато ехото от ударната вълна престана да гърми, той каза:

— Това, дето се сгромоли току-що, беше кораб на Апарата. Бунтовниците добре ги пердасат!

— Това не го правят бунтовниците — каза Тийни на волтариански. — Ако гледахте „Вътрешен обзор“, щяхте да знаете, че когато някой си отмъкна върха на тая планина и изложи Палас сити на какво ли не, Флота и Армията обявиха, че се присъединяват към Мортиай. Те са тези, които издухват Апарата от небето!

Снелц и Хелър погледнаха нагоре. Високо над тях останките от силите на Апарата за нахлуване на Земята бяха разбивани на парчета и падаха, кораб след кораб, в очакващите ги пустинни пясъци.

Един разрушител от Флота, върху който ясно се различаваха надписите му, полетя надолу на около един километър от тях, като разбиваше някаква група от Апарата, която продължаваше да удържа на атаките в южната част на периметъра.

— Предполагам, че на адмиралите им е дошъл умът в главата — каза Снелц. — Ние сме на печелившата страна! Тази новина трябва да е подлудила Хист, за да започне да стреля по генералния си щаб!

— Слушай — каза Хелър, преди някой от онези разрушители да ни е взел за хора на Апарата, кажи на хората си да се съблекат голи до кръста, за да заприличат на бунтовници.

Докато Снелц беше зает да раздава нареждания, Хелър започна да съблича генералската си униформа.

— Какво по дяволите е това? — попита Тийни на английски. — Нещо като някакъв бибипан стриптийз? Дори да признавам, мистър, че сте много хубав мъж на външен вид, това няма да ви помогне в нищо. Не на мен тия! Ако искаш Ломбар Хист, трябва да се споразумеем!

Хелър носеше флотски дрехи под униформата си от Апарата. Той подхвърли генералските си одежди на един от хората на Снелц, който събираше дрехите от Апарата, за да ги зарови. Хелър извади едно кепе с големината на кутийка за хапчета от джоба си и си го сложи на главата. След това подръпна страничната каишка.

— Сега — каза той на Тийни — можем да поговорим по въпроса. За какво споразумение става дума?

— Ти наистина ли си представител на Мортиай? — попита Тийни.

— Ще бъда, докато Мортиай дойде тук — отговори Хелър.

— Остави ме да нападам това място — намеси се Снедц. — Тя шикалкави.

— Нападайте — каза Тийни — и ще ви хвъркнат главите. Единственият начин, по който можете да получите Ломбар Хист, е да направим размяна.

— Пазарлък — каза Хелър на английски.

— Ти го каза — съгласи се Тийни на волтариански, — само че аз ще имам по-голяма изгода. Двама за един.

— И кои може да са тия двама? — попита Хелър.

— Първият е едно приятелче, чието име е Дж. Уолтър Мадисън — каза Тийни. — Бибипецът ми изигра двойна игра.

— МАДИСЪН? — възкликна Хелър. — Той на Волтар ли е?

— Ъ-хъ — отговори Снедц.

— Ти го каза — рече Тийни.

— Боже мой! — каза Хелър.

— Тоя бибипан син наистина играе двойни игри — продължи Тийни. — Въобще не му трябваше Грис. Бибипаният съдия призна Грис за невинен. Ти си Хелър. Всъщност целта на Мадисън беше ТИ!

— Мадисън е единият, а ти каза двама. Кой е другият?

Тийни оголи зъбите си. Ръцете ѝ се вклекчиха една в друга.

— Другият е, най-долното влечуго, което е живяло някога. Името му е Солтан Грис. Лорд Търн твърди, че той е твой затворник. Аз го ИСКАМ! — И тя изръмжа.

— Чакай да видя, дали разбрах правилно — каза Хелър. — Ако тоя Дж. Уолтър Мадисън и Солтан Грис ти бъдат доведени, ще ни дадеш Ломбар Хист.

— Най-сетне го схвана с тъпата си глава — отвърна Тийни. — Освен това искам да ти обърна внимание на това, че територията, на която се намирам, е във владението на кралицата-заложница на Флистен и по една случайност неопетнена. Единственият начин, по който ще получиш Ломбар Хист, е чрез размяна!

ГЛАВА ТРЕТА

Хелър и Снелц доближиха главите си:

— Мисля, че трябва да ги попритиснем — каза Снелц.

— Имат само електрически бойни брадви.

Яростен взрив от стрелба прозвуча откъм източната порта.

— Мисля, че ще се пазари — каза Хелър. — Тия нюйоркчани просто обичат да се пазарят.

— Аз не съм нюйоркчанка! — намеси се Тийни. — Аз съм от много места, включително и от Канзас, Гениално хлапе.

Хелър разбираше от намеци: лъжите на Мадисън се бяха разпространили по пресата из цялата Земя — историите за Канзас, Мейзи Спред и Туутс Суич. Той се изчерви леко.

— Млада госпожице — обърна се той към Тийни, — можем да обсъдим въпроса за Мадисън и Грис по-късно. В момента искам да ми предадете Ломбар Хист. Обещавам ви, че сам ще направя всичко възможно, за да заловя Дж. Уолтър Мадисън, и мога да ви уверя, че когато това стане и видите какво става с него, удовлетворението ви ще е пълно.

— Не ми е достатъчно — каза Тийни. — Аз съм човек с голям опит, когато се отнася до правосъдието: прави се с обелки от банани. Предайте ми Грис, а също така и Мадисън и вие ще получите Хист. Ако не го направите, съм в пълното си право да го държа като домашен любимец и да го храня с праскови и сметана.

— Обещал съм съд на Грис — каза Хелър.

— Той вече беше изправен пред съда веднъж и какво само недоносче и аборт на правосъдието беше този процес. Ето какво, аз сама ще го изправя пред съд и абсолютно гарантирам, че ще го призна за виновен. Как ти харесва това?

Хелър и Снелц се спогледаха.

— Та аз дори не знам къде е Мадисън — каза Хелър. — Ати?

— Не — отвърна Снелц. — Остави ме да го нападна това място и можеш да ме назначиш за първи генерал на Флота.

Хелър вдигна поглед към тийнейджърката. След това приседна на едно стъпало.

Тимио от ротата на Снелц беше намерил парче син плат в един близък дворец. Това беше цветът на бунтовниците и той късаше ивици от парцала, които момчетата увиваха около главите си. Тези, които бяха свършили тази работа, се бяха облегнали на бластерите си и гледаха събраното множество на горната площадка на стъпалата. Времето минаваше. Задънена улица.

Един разузнавач от бунтовниците дотърча през парка при групата. Беше забелязал голите тела и сините превръзки на главите. Видя Хелър и хукна право към него.

— Офицер Хелър! „Възмездие“ се приземи. Мортиай проверява дали е безопасно да се влезе. Къде е Хист?

Хелър се изправи. Той погледна момичето на върха на стълбата. Битката в небето изглежда беше утихнала, отделни изстрели се чуваха само от време на време на юг.

— Снелц — каза Хелър, — дръж това място в обсада. Не пускай никого нито да влиза, нито да излиза.

— Това означава ли, че приемаш сделката? — попита Тийни.

— Времето ще покаже, Ваше Тийнейдж превъзходителство — отвърна Хелър. — Сега само гледайте Хист да е в такава безопасност, в каквата са маймуните в Зоопарка на Бронкс.

Дрехите на Хелър изсъхваха от горещия пустинен вятър. Той подръпна прашно синята си флотска униформена туника, за да я оправи.

— Слизам при портата, за да посрещна принц Мортиай.

— Съветвам те да се съ согласиш на сделката! — провикна се Тийни.

— Недей да вдигаш много шум с дъвката си за балончета — провикна се Хелър през рамо. — Ще се върна.

Съдбите на Хист, Грис и Мадисън останаха да висят във въздуха.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Хората от екипа на Мадисън на няколко пъти си бяха мислили да напуснат подземията на Императорския дворец, но всеки път ги възпираше поредната гюрултия отвън или избухването на поредната стрелба.

Пияни като мотики, стотината войници от Батальона на смъртта бяха натъпкани в едно заключено килерче с провизии, но без оръжията им. Капитанът отдавна се беше отправил на дълго ЛСД пътешествие в съвършено далечни поселения.

— Мисля, че не бива да излизаме още — каза Флик. — Навън е още светло. И то от истинското слънце. Не е включено никакво захранване и когато слънцето залезе, навън ще стане тъмно като в рог. Ще можем да се изнижем оттука съвсем незабелязано.

— От друга страна обаче — намеси се Флип, — ако бунтовническите сили поставят патрулни постове, когато се стъмни ще ни забележат и ще ни спират през десет крачки. Я ги виж тия шапки.

— Какво общо имат шапките с това? — попита Флик.

— Ами такава — ние сме с униформи на „Вътрешен обзор“, а шапките също са от „Вътрешен обзор“ — каза Флип. — Правят ги такива, защото екипите на „Вътрешен обзор“ често попадат под ослепителни светлини и рефлектори. Гледай!

Тя взе една от морскозелените шапки и пъкна дългия си маникюр в една цепка. Визорът се раздели на две с пукване. Горната част си остана на мястото, но долната щракна надолу във вертикална извивка. Флип си сложи шапката: тъмен филтър покриваше горните две трети от лицето ѝ. Като я гледаше в това положение, човек не можеше да разбере коя е.

— Значи просто смъкнете козирките на визорите си, вземете камерите и останалото оборудване и направо да тръгваме — каза Флип. — Ще предположат, че сме просто хора от „Вътрешен обзор“, които си вършат работата: хич и няма да си помислят, че сме от Апарата. Така че ходом марш и да вървим.

— Тя е права — каза Флик. — Никой никога не обръща внимание на екипите на „Вътрешен обзор“. Хайде!

Настъпи щракане на свалящи се визори и дрънчене от вдигането на камерите и оборудването.

Намериха врата, през която се излизаше в един от страничните паркове. Петдесетината човека преминаха през загиващата трева под палецото пустинно слънце. Насочиха се към откритото пространство, където бяха паркирали въздушните си карети.

Флик спря втрещен. Върху четирите им превозни средства беше паднал един разбит боен кораб, който още пушеше. Всичко, което беше останало от еърбуса Модел 99, беше един ангел, паднал по гръб върху разбитата настилка, който се хилеше с празна усмивка към небето.

Екипът се струпа зад гърба на Флик. Той каза на Мадисън:

— Шефе, трябва да се разпръснем, за да откраднем някакви транспортни средства.

Мадисън обаче се взираше надолу по булеварда.

Откъм източната порта приближаваше процесия, заобиколена и охранявана от множество бунтовнически отряди, която се беше насочила към Императорския дворец. В центъра ѝ няколко бунтовника носеха на поставка голям контейнер с размерите на ковчег, който беше покрит с капак. Пред него вървеше принц Мортиай, придружаван от двама офицери от бунтовниците. В групата присъстваха и няколко адмирала от Флота, както и генерали от Армията. Хайти Хелър и графиня Крек помагаха на Прахд да носи бутилки с тръби, които водеха към контейнера.

И най-отзад, следвайки ги с изваден бластерен пистолет и като оглеждаше дворците, покрай които минаваха нащрек за някакви вероятни снайперисти, вървеше Джетеро Хелър!

Мадисън каза:

— Това е ТОЙ! О, Боже, накрая той е откраднал една цяла империя! Трябва да отразя това!

Флик подръпна тревожно ръкава му.

— За Бога, шефе, да се омитаме оттук! Имам две хиляди лични пластинки! Можем да изчезнем съвсем! Никой няма да успее да ни открие!

Мадисън отвърна с широко отворени очи:

— Свети Боже, помисли си за заглавията! Трийсет и два пункта **ПРЕСТЪПНИК ОТКРАДВА КОНФЕДЕРАЦИЯТА!** Режисьор! Хващайте се с екипа ти на работа! Включете камерите директно в канала на „Вътрешен обзор“ по радиото. **СНИМАЙТЕ ТАЗИ ПРОЦЕСИЯ!**

Режисьорът веднага схвана идеята и започна да раздава нареждания. Целият екип започна да се приготвя.

Даже журналистите грабнаха тефтерите си, за да драснат по няколко реда за евентуални статии.

Флик сграбчи Мадисън за ръката.

— Шефе, това е лудост! Ако разберат, че сме от Апарата, ще ни избият!

Мадисън се откопчи от него. В очите му гореше див, въодушевен пламък.

Той го **НАПРАВИ** най-накрая! Това е паспортът ми за пътуването към славата!

Репортерите се приближиха до процесията и започнаха да разпитват за имената. Момичетата от цирка хукнаха да оправят шапките на генералите и адмиралите. Един от гримьорите посипа малко пудра върху лицето на Мортиай. Общите работници включиха прожектори към процесията. Лампичките на камерите замигаха. Бяха се включили към главния канал на „Вътрешен обзор“ за Конфедерацията.

— Това се предава за вас на живо, на живо, на живо от Палас сити! — извика Мадисън по един отделен микрофон, без да го чуват хората от процесията, но чуван от всички останали на Волтар. — Наблюдават триумфалното влизане на обявения извън закона Джетеро Хелър в Императорския дворец. Изключително! На живо! На живо! На живо!

— С нас е свършено, свършено, свършено — изстена Флик.

ГЛАВА ПЕТА

От Кралския коридор трябваше да бъдат махнати телата на двама генерали, преди да може да продължи процесията. Режисьорът забрани да бъдат докосвани, преди да може да ги снима отблизо. След това направи един дълъг кадър от голямото Кралско преддверие: там лежаха още две тела. Едва тогава той постави хората от екипа си на съответните места и разреши на процесията да продължи.

Режисьорът реши, че картината ще е по-драматична, ако трима от бунтовниците грабнат голямото каменно бюро, застанат пред вратата на спалнята и го запратят към нея. Не му хареса как го направиха първия път и докато една камера снимаше чакащите адмирали и генерали, накара общите работници да поставят бюрото отново на мястото му.

— Сега на лицата ви да има отвращение! — нареди той и бунтовниците направиха повторението с гръм и трясък. Получи се много добре!

Мадисън прошушна някакви инструкции на режисьора и той направи дори кадър как влиза Хелър. В коментаторския си микрофон Мадисън каза:

— Престъпникът Хелър посещава мястото на престъплението си по отвличането.

Отново прошушна някакви инструкции на режисьора, който след това посочи на Хелър, че изкривеният му жезъл все още лежи на пода. Хелър го вдигна, докато една камера снимаше в наклонено положение.

— Я виж ти, виж ти, жезълът ми — каза Хелър.

— Великолепно — рече режисьорът като му направи комплимент за актьорското му майсторство и приближи една камера, за да снима отблизо краткото посвещение.

— Престъпникът признава отвличането — говореше Мадисън в коментаторския си микрофон. — Признава, че доказателството, останало на мястото на престъплението, е негово.

Няколко бунтовника избутаха масивното легло встрани и носачите поставиха пълния с течност контейнер на негово място.

Графиня Крек и Хайти Хелър продължаваха да държат бутилките: Прахд провери дали тръбичките не са се преплели. Режисьорът накара тримата да застанат до далечната страна на контейнера.

Хелър мина напред и застана отстрани на ваната. Повдигна капака и показа лицето на Клинг.

— Престъпникът наблюдава злорадстващо лицето на жертвата — каза Мадисън.

Хелър и Прахд провериха дали всички тръбички са си на мястото. Режисьорът направи кадър в близък план на лицето на Клинг Надменни, което беше много старо и все още в безсъзнание. След това издърпа оператора назад, за да направи кадър с двамата — Хелър и Императора.

Мадисън тъкмо щеше да направи поредния си коментар, когато сценарият му отиде по дяволите.

Хелър беше махнал една от тръбичките, която беше застанала върху брадичката на Клинг. Изведнъж Клинг отвори очи. Той се огледа, като очевидно разпозна позлатения фриз на тавана на спалнята си. Извърна глава и видя кой стои до него. Намръщи се. След това каза раздражено:

— Офицер Хелър! Наредих ви да ме изведете оттук!

Откъм флотските и армейски офицери в спалнята долетя силна въздишка. Те разбраха с облекчение, че не е имало отвлечане: това означаваше, че като са застанали на страната на Хелър в тази борба, те не са станали бунтовници!

Мадисън се опита да мисли бързо. Щеше му се да беше наредил да изключат камерите. Но вече беше твърде късно. Белята беше станала. Престъпникът, който беше създал, изведнъж се превърна в Кралски офицер, който е изпълнявал заповеди. Той френетично обръщаше всичко в главата си, за да намери начин да се измъкне от грешката си. Е, не всичко беше загубено; все някак щеше да се справи.

— Ваше превъзходителство — каза Хелър, — разбрахме, че Хист е избил синовете ви и наследниците на трона.

— Хист! — възкликна Императорът с тревога. — Той тук ли е?

— Оставили сме го на сигурно място — отвърна Хелър. — Вие вече сте в пълна безопасност и без никаква заплаха за живота ви. Бих искал да изтъкна, че Хист, освен това накара най-големия ви син —

Мортиай — да въстане. Принцът се грижеше за вас неотлъчно, ден и нощ.

— И не ме е убил? — опули се Клинг.

— Месеци наред единствената грижа на Мортиай беше вашата безопасност и продължаването на управлението ви, Ваше превъзходителство. Победата над Хист се дължи на него. — Хелър посегна към Крек, която му подаде една торбичка. Хелър каза на Императора: — Тук държа кралския ви печат. Мога ли да предложа да анулираме бунтовническата прокламация?

Императорът погледна Мортиай. Принцът се усмихваше.

Клинг каза:

— Искате да кажете, че аз още имам син?

— Щом така казвате, Ваше превъзходителство — отвърна Хелър. Императорът посегна към Мортиай. По повехналите му страни започнаха да се стичат сълзи.

— Ела тук, сине — каза той.

Мортиай се приближи и коленичи. Клинг поглади ръката му по обратната страна на дланта. След това каза разчувствано:

— Ако те бях послушал, всичко това никога нямаше да се случи. Вече съм твърде стар, болен и глупав, за да управлявам. Този, който е устоял пет години на обединените сили на Волтар, заслужава да поеме управлението. Тронът е твой. Аз абдикирам.

По бунтовническите отряди и офицери в стаята премина въздишка на облекчение. Въпреки че бяха на страната на Мортиай, те вече не бяха бунтовници.

Мортиай поглади ръцете на баща си.

— Ще се опитам да бъда ваш достоен наследник, Ваше Величество.

Хелър коленичи и каза на Мортиай:

— Ваше Превъзходителство — и му подаде торбичката с кралските символи. След това стана. — Най-добре е сега да вървя и да поставя върха на планината обратно на мястото му, за да имаме някакво хранване.

Мортиай вдигна поглед от мястото, където беше коленичил до контейнера. Черната му брада изведнъж настръхна.

— Не, лорд Хелър! Оставете това за корпуса на инженерите. Някой друг може да си поиграе с планината. Свикайте незабавно

заседание на офицерите. Трябва да обсъдим няколко неотложни въпроса и да решим няколко съдби. Трябва да ми помогнете да се добера до дъното на онова, което разкъса Конфедерацията на парчета!

ГЛАВА ШЕСТА

В залата на Великия съвет цареше голяма бъркотия. През последните наркотични дни на Хист никой не си беше направил труда да я почисти. Хелър беше измъкнал персонала от подземие, където хората от него бяха държани като затворници, и с тяхна помощ се опита да въведе малко ред в залата. Осветление нямаше, а слънцето беше престанало да тече през кръглите горни прозорци: той намери и свърза няколко прожектора, които се използваха по строежите.

Апарата очевидно беше откраднал златните и обсипани със скъпоценни камъни покривки, както и осеяните с диаманти знамена; мястото изглеждаше доста голо. Хелър си помисли, че има голям късмет като успя да забърше праха от кръглата маса с диаметър трийсет метра и да намери достатъчно здрави столове.

Онова, което му пречеше най-много обаче, бяха хората: те влизаха неспирно, след като пристигаха от градовете. Хелър строи една рота флотски войници от един боен кораб, приземен от външната страна на източната порта и каза на капитана да спре притока. Капитанът блокира голямата входна врата, но продължаваше да пуска хора.

В отговор на предизвикателството на Хелър, капитанът каза:

— Но това са все важни особи от страната, сър. При нас всъщност пристигат само тези, които не са спрени от Армията при портите.

Залата можеше да побере до няколко хиляди човека в краен случай, поради което Хелър се предаде.

Един екип на „Вътрешен обзор“ вземаше интервюта от всяка важна личност, която се появяваше. Освен това през цялото време имаха и една камера, която да снима Хелър.

— Шефе — обърна се Флик към Мадисън, — това е лудост. Моля те, моля те, нека да открадна няколко коли, за да можем да изчезнем.

— Не! — каза Мадисън. — Още нищо не е свършило!

Флик посочи един монитор за обратна връзка, който режисьорът беше нагласил, за да следи как Джой сити реагира на неговото предаване. Истински екипи на „Вътрешен обзор“, разпръснати из цялата Конфедерация, снимаха хората по улиците, които крещяха с все сили:

— Да живее Негово Превъзходителство Мортиай!

— На мен пък ми изглежда ужасно свършило! — каза Флик.

— Там е работата! — отговори му Мадисън. — Загубихме си размириците! От теб никога няма да стане добър специалист по връзките с обществеността, Флик. Загубих разобличаването на клиента си. Трябва да се опитам по някакъв начин да си наваксам и да поправа имиджа!

— Ти си луд — каза Флик.

— Разбира се — отвърна Мадисън. — Заради това съм гений. Веднага щом започне заседанието на тази конференция, мога да започна успореден коментар и с последна надежда да се надявам, че инициативата отново ще дойде в моите ръце! Не е загубено всичко, Флик. Не се отчайвай. Аз все още имам възможност да превърна Хелър в безсмъртен престъпник! — И той се отдалечи, за да даде на режисьора нареждания за ъглите на снимане.

Влезе Император Мортиай. Той не беше съблякъл военните си дрехи, но на врата му висеше медальонът на кабинета, на главата си беше поставил короната, а в ръка държеше скиптъра.

— Каква гълпа само! — обърна се той към Хелър.

— Мисля, че присъстват висшите офицери от повечето служби, Ваше превъзходителство — каза Хелър. — Не можем да изровим нито един от лордовете: или са толкова дрогирани, че не могат да се помръднат, или са избягали.

— Е, нали това не е съвещание на Великия съвет — каза Мортиай. — Това е спешно свикана конференция на офицерите, която трябва да се заеме с някои държавни дела, преди да бъде оформено правителство. Каква ТЪЛПА!

Мортиай се приближи до подиума. Някой се опита да надуе тропет, но тонът излезе много фалшив. Друг пък направи несполучлив опит с чинелите. С настръхнала брада Мортиай извика:

— Обявявам откриването на това заседание на офицерите!

Към масата започнаха да се стичат хора, но в залата продължаваше да цари пълен хаос. Мортиай извика:

— По дяволите! Млъкнете и седнете!

В този момент през главната врата нахлуха още важни особи и врявата така и не утихваше.

— Хелър! — извика Мортиай. — За Бога, качи се тук на подиума и поemi поста на вицекралски председател на короната! Може пък теб да те чуят в цялата тая бъркотия!

Хелър премигна. Това беше най-висшата аристократична длъжност в страната. В пълно подчинение обаче той скочи на подиума и застана до Мортиай. Хелър повиши глас като използва пронизителния тон на офицер от Флота:

— Заседанието е открито!

През вратата влетяха още хора, някой блъсна един от операторите на Мадисън, при което два от прожекторите на „Вътрешен обзор“ паднаха с гръм и трясък. Шумът продължаваше.

Хелър извади бластерния си пистолет, нагласи го на „Шум“ и стреля във въздуха. Незабавно се възцари тишина.

— Заседанието започва! — каза той.

Мадисън си отдъхна с облекчение. Той измърка в коментаторския микрофон:

— Престъпникът Хелър призовава екипа си от бандити да пазят тишина!

Мортиай започна да говори, но хората пък започнаха да седат и все още беше шумно. Хелър обърна бластера, хвана го за цевта и силно удари три пъти по масата.

— Страхотно — каза режисьорът докато снимаше на живо бластерния пистолет.

ГЛАВА СЕДМА

Най-накрая Мортиай можеше да бъде чул. Той плъзна поглед по лицата на хората около огромната маса, а след това и през цялата зала.

— През последните 125 000 години — започна той — никога не бяхме стигали до подобни безредици. Имали сме няколко предатели, имали сме няколко граждански войни, но нищо, което може да се сравни с това. Разполагам със сведения, че по улиците лежат около един милион мъртви граждани, че материалните щети възлизат на Десетки милиарди кредита. Освен това почти сме загубили една планета — Калабар — която понесе повече от пет години силни атаки. Струва ми се, че това също има връзка със сегашната картина. Преди да сме реорганизирали правителството, трябва да изкореним болестта и да се справим с нея, инак същото може да се случи отново. Може и да имам предположения за това какво стоеше зад цялата работа, но нямам намерение да започвам управлението си със задачи-закачки и предразсъдъци. Имам намерение да разбера какво точно е причинило хаоса и това е първата точка в дневния ред на това заседание.

Най-висшият адмирал от адмиралския щаб на Флота се провикна от мястото си на масата:

— Хист е бил!

През препълнената зала премина одобрително ръмжене.

— Един човек? — каза Мортиай. — По съм склонен да си мисля, че е било заговор. Добре, обаче, от това място можем да тръгнем така, както бихме могли от всяко друго. Кой знае нещо — каквото и да било — за Хист?

Дивашки рев заля залата. Може да бяха благородници и консерватори до мозъка на костите си, но всички имаха едно общо нещо: огромната си ненавист към Хист. Мониторите на „Вътрешен обзор“, които бяха включени на далечната стена на залата, изведнъж започнаха да показват кадри от тълпите по улиците, които гледаха директно предаване от заседанието на портативни телевизори и екрани по витрините на магазините. Звукът беше от рев на омраза.

Хелър затропа с дръжката на оръжието си по отдалечената страна на масата. Той се наведе към Мортиай и му посочи един млад офицер от Флота, който беше вдигнал ръка, за да му обърнат внимание зад реда от адмирали.

— Бис? — попита Мортиай. Хелър кимна. — Офицер Бис — обърна се към него Мортиай, — имате думата.

Един адмирал направи място, за да може Бис да стигне до края на масата.

— Ваше превъзходителство — каза Бис, — познавам един чиновник от Апарата, който е познавал Хист, когато последният е бил млад офицер от Апарата. Този човек винаги ми е бил в голяма помощ; Всъщност в момента той се намира под заседателната маса заедно с техници от Флота и се опитва да осигури временно захранване за индивидуалните екрани върху масата пред всяко място, както и за големия централен екран тук. Опитваме се да се включим към бази данни на Апарата и няколко други, за да могат данните да бъдат използвани за нуждите на заседанието.

Бис се наведе и извика към кухината под масата:

— Ей, Боч. Негово превъзходителство иска да говори с теб. Излез.

Старият Боч показва глава над ръба на масата. Сивокосите туфички от двете страни на главата му стърчаха съвсем изправени. Очите му бяха кръгли и изплашени.

— Някой да му направи място да седне — нареди Мортиай. — Боч? Виж сега, Боч, ако продължиш да ни оказваш съдействие, мога да ти обещаая, че ще забравим за връзките ти с Апарата. Кажи ни какво знаеш за Ломбар Хист.

Старият Боч нервно седна на предложеното му място.

— Заради побърканите беше.

— Побъркани? — възкликна Мортиай. — Какво общо имат побърканите с всичко това?

— Ами, когато бях млад чиновник, Ваше превъзходителство, бях назначен да работя в разузнавателните файлове към Външния отдел и тогава дойде и един млад офицер — Ломбар Хист. Това стана преди петдесет години, Ваше превъзходителство. Аз трябваше да вкарвам данни от проучванията на една планета, наречена Блито-3. Тя е в Графика за нахлуването, Ваше превъзходителство, и ние разполагаме с

данни от няколко хиляди години за нея, защото имаме намерение да нахлуем там и да я завладеем тия дни — всъщност напоследък се говори много за започването му...

— Недей да шикалкавиш — прекъсна го Мортиай. — Започна да говориш за побърканите.

— Ами да, Ваше превъзходителство. Въвеждах един пакет данни със снимки от един цирк, ръководен от П.Т. Барнъм. Там имаше едно теле (това е животно) с две глави, а също и момченце с лице на куче (кучето също е животно), а също и две жени, които бяха физически свързани и се наричаха сиамски близнаци, както и разни други работи. И тогава младият Хист взе снимките и започна да се смее. А след това каза:

— С помощта на целологията можем да постигнем много повече от това — и взе целия пакет със снимки.

Следващото нещо, което разбрах за него, бе, че изнамерил един престъпник-целолог на име Кроуб в някакъв затвор, с когото започнаха да произвеждат ненормални и да ги продават на цирковете. Това бяха първите изроди, които някога са били показвани.

— Колко отвратително — каза Мортиай. — П.Т. Барнъм ли казваш? Това не звучи много волтарианско. Никога не съм чувал цирк с това име.

— Не, Ваше превъзходителство. Аз не бях достатъчно ясен. Идеята за изродите дойде от Блито-3. Местните там я наричат Земя.

— Ами това просто показва, че Хист сигурно е побъркан. Благодаря ти, че...

— Почакайте, Ваше превъзходителство. Историята не свършва дотук. Хист започна да ме преследва за повече информация за онази планета и следващото, което разбрах, бе, че е създаден специален отдел за нея — Разузнавателен подотдел 451 към Външния отдел.

— Искаш да кажеш Апарата — попита Мортиай.

— Не, Ваше превъзходителство. По онова време не се наричаше Апарат. Като млад офицер този Ломбар Хист явно печелеше доста бързо влияние. Той ме преследваше за информация за Блито-3, след това отиваше при шефа на разузнаването или пък го прескачаше и отиваше направо при лорда на Външния отдел, Хист излагаше информацията като свои собствени идеи и те ги институционализираха. Издигаха го през цялото време. Едва след като

получи файловете за различните разузнавателни служби на Блито-3, той промени името на нашата организация на Координиран информационен Апарат. Дълго, преди да стане шеф на Апарата, Хист беше инсталирал тук системите за провокиране на руското КГБ: това е система, която провокира хората да извършват престъпления, така че след това да можеш да ги арестуваш. По модела на една немска организация, наречена Schutzstaffel и разработена от Хитлер, започнахме да набираме престъпници от затворите, които да служат в Апарата. И Батальоните на смъртта идват оттам. От ЦРУ в Съединените щати Апарата взе идеята да си има свои независими военни сили, които можеха да водят войни без съгласието на правителството. От ФБР в същата страна Ломбар взе модела, който се използва там за управляване на цялата страна като се изнудват представители на законодателните органи и се държат същите тези органи в постоянен страх като се измислят престъпления, които никога не са били извършвани — наричат се Abscams. Ние...

— Задръж малко — каза Мортиай. — Засипваш ме е имена, които никога не съм чувал.

— Всичките са от Блито-3 — отвърна Боч.

Местните я наричат Земя. Оттам взехме модела за нашия Апарат. През залата премина ръмжене.

Надеждите на Мадисън се подновиха. Може би можеше да наблегне на тази внезапно появила се непопулярност на Земята. Може би можеше да изгради имиджа на Хелър като на някой, който е покровител на тази планета: това, от което се нуждаеше сега, бяха дискусиите. Той каза бързо в коментаторския си микрофон:

— През цялата последна година престъпникът Хелър е крил бърлогата си на планетата Земя.

Нямайки никаква представа за заявленията на Мадисън, а всъщност въобще, без да знае, че Мадисън е в залата, скрит зад визора си от „Вътрешен обзор“, Хелър започна да удря с дръжката на пистолета си, за да въведе ред и Мортиай да може да продължи.

— Значи Хист — каза Мортиай — се е интересувал от планетата Земя, за да може да създаде тая гадост, наречена Апарат. Аз...

— Не, Ваше превъзходителство — прекъсна го Боч, — не заради това Хист се интересуваше от тази планета. Беше заради историята на една семейна династия, наречена Роксентър. Династията е тръгнала от

един изнасилвач на слугини преди около век. Тоя човек продавал отрова, наречена суров нефт като лек против рак. Той не бил човек с благородническо потекло. Възпитал така синовете си, че те станали крадци, а единият от тях натрупал състояние от този суров нефт, след което като манипулирал с него и с банките и като присвоил и използвал Земните разузнавателни служби, превърнал себе си и следващите го поколения в буквални императори на планетата. Хист беше очарован. Преди това никога не си беше представял, че подобно нещо може да се постигне. Самият той беше без благородническо потекло от колибите в Слам сити и мечтаеше, следвайки този модел, да стане Император тук. И той успя, макар и за много кратко.

— Казваш, че всичко това се е случило — прекъсна го Мортиай на планетата Земя? Невероятно! Какво странно място трябва да е тая планета!

Мадисън бързо каза в коментаторския си микрофон:

— Престъпникът Хелър напреднал в престъпната си кариера на Земята като се нарекъл Роксентър. Това по безусловен начин доказва връзките му с престъпния свят.

Мортиай кимна на Боч, давайки му знак, че може да се оттегли от масата или да се върне към работата си.

— Сега, когато знаем как е произлязъл Апарата, съм готов да получа гласовете ви за пълното му унищожаване завинаги и за забраната на използването на тези криминални модели на разузнаването от Блито-3.

Гласовете на съгласие бяха оглушителни. Когато отново се получи включване от Джой сити с картина на тълпите по градовете, струпани по площадите, за да гледат или да получават новини за това заседание, екраните на „Вътрешен обзор“ на стените щяха да се разцепят от виковете.

Мадисън каза по коментаторския си микрофон:

— Престъпникът Хелър изучавал Земното разузнаване и бил експерт в него. Той го защитава абсолютно. То до голяма степен е допринесло за издигането му до междупланетен престъпник.

Мадисън се чувстваше вече преизпълнен с надежди. Той пораждаше дискусии. Имаше покриване на събитията. Доверието му се покачваше.

ГЛАВА ОСМА

Парализираният чиновник към Великия съвет, когото бяха изровили отнякъде, пречеше на сценария му. Хелър си правеше бележки в инженерския си бележник. Сега той се наведе към Мортиай и му прошепна нещо.

— А, да! — рече Мортиай. А след това на по-висок глас: — Сега трябва да се захванем с избора на нов Велик съвет.

Един генерал каза:

— Нека не избираме тези, които бяха в предишния. Онези лордове се превърнаха в пасмина наркомани.

Един адмирал каза:

— Преди да можем да гарантираме, че и новите няма да се поддадат, правя предложение да забраним наркотиците.

Мортиай попита:

— Някой от вас знае ли нещо за наркотиците?

Генералът, който отговаряше за медицинските въпроси, каза:

— Ние никога не сме ги използвали в Конфедерацията. Използвали сме най-различни газове и други неща при операции. От онова, което знам за наркотиците, мисля, че те са отрова.

— Нито разполагаме с тях на Волтар, нито ги отглеждаме или произвеждаме — намеси се адмиралът, който отговаряше за контрабандата и въздушните патрули. — Идеята за наркотиците тук се появи заради Ломбар Хист. Имаме заповед да не спираме доставката на подобни товари. Заповедта дойде от Ломбар Хист.

— Добре де, откъде идваха тия доставки? — попита Мортиай.

— Терминалите на масата вече работят — каза Бис. — Ще ви включа към анализа на флотското разузнаване по този въпрос, а също така ще видите и данни за използването на наркотици от файловете на Апарата.

Отделните терминали пред всяко място на масата замигаха, а големият, който заемаше средата на огромната заседателна маса, светна.

От високото си място Мортиай погледна надолу към големия екран. Прочете какво пише на него.

— Това е невъзможно! — възкликна той. Цялата планета се е побъркала на тема наркотици?

— Това показва анализът, Ваше превъзходителство — каза Бис. — Вземат ги сутрин, обед и вечер. Дават ги на учениците, на работниците и на възрастните хора. Дори водят битките си като използват войници, дрогирани до козирката.

— Това пак е от Блито-3! — каза Мортиай.

— Това беше тайното оръжие на Хист срещу Волтар — отвърна Бон като изпълзя изпод масата. — Заради това толкова бързаше с преждевременното нахлуване на Земята. За да се снабди с още наркотици, с чиято помощ да владее населението на Конфедерацията.

— Там наистина трябва да се нахлуе — изръмжа Мортиай. — Но не за да се набавят нови наркотици.

Хелър натисна няколко бутона под ръба на масата. Екранът се смени.

— Ваше превъзходителство — каза той, вече има заповед от Великия съвет, която обявява за престъпление производството на наркотици на Волтар. Струва ми се, че е по-добре да проверя. Ето я.

— Значи това е направено — каза Мортиай.

— Не, Ваше превъзходителство. Там е проблемът. Тя дава на Хист пълен монопол. Подобни закони за забраната на наркотици съществуват и на Блито-3. Те предпазват истинските доставчици от конкуренция и по този начин правителствата им помагат да забогатяват. Отговорът е в това да се свали забраната от наркотиците и те да бъдат пренебрегнати: при такова положение не носят печалба на никого и никой не се интересува от тях.

— Ти явно знаеш нещо за това — каза му Мортиай.

— Ами зная нещичко — отвърна Хелър. — Наркотиците са калпав бизнес. Когато обаче бъде прокаран закон срещу тях, се превръщат в доходен бизнес.

— Искаш да кажеш, че Блито-3 има закони против наркотиците и въпреки това е претъпкан с тях?

— Така се получава на практика — каза Хелър.

— Престъпникът Хелър — каза Мадисън в коментаторския си микрофон — се опитва много внимателно да прикрива връзките си и

наркотрафикантите.

— Тая планета е побъркана — каза Мортиай.

— Този закон, Ваше превъзходителство, е предложен и прокаран от Ломбар Хист.

Това беше достатъчно. Изтриха го от книгата.

— Да се върнем там, откъдето започнахме — каза Мортиай. — Опитвахме се да съберем нов Велик съвет.

Един благородник се провикна от задната част на залата:

— Лордовете може да са използвали наркотици, но някои от тях имаха синове. Защо да не назначим синовете?

В залата се чу одобрително мърморене. Бис се наведе към по-висшия си адмирал и важната особа рече:

— Господа, Ваше превъзходителство, имам една лоша новина за вас по този въпрос. Без нито едно изключение, синовете на лордовете до един са се превърнали в катамити.

— КАКВО? — възкликна Мортиай. — Кой каза това?

— Ваше превъзходителство — каза адмиралът, — съжалявам, но трябва да ви кажа, че бяха подтикнати към това от едно много подкупно и перверзно младо момиче, което пристигна тук преди няколко месеца и което без никакво съмнение трябва да бъде екзекутирано за буквално обучаване в сексуални отклонения. Разбрах, че на родната ѝ планета това е нещо нормално. Тя е Земно момиче. Идва от Блито-3.

— Отново ТАЗИ планета! — каза Мортиай. — Първо изроди, после подкупване на правителствата с помощта на разузнавателните служби, след това наркотици, а сега и катамити!

От задната част на тълпата един благородник размахваше нетърпеливо ръце.

— Ваше превъзходителство!

Мъжът вдигаше толкова шум, че Мортиай нетърпеливо му даде знак да се приближи към масата.

— Ваше превъзходителство! — каза благородникът. — Аз съм благородникът Артрит Стафи, издателят на „Дейли Спийкър“. Тук съм по повелението на десетки издатели. Току-що споменахте за изродите. Опитвах се да привлека вниманието ви откакто се спомена името Кроуб. Той очевидно е заклет престъпник от Волтар, който изчезна и се върна с някакви измислени науки, наречени психология и

психиатрия. Дойдох веднага щом разбрах, че ще се състои заседание на офицерите. Искаме незабавно да бъде прокаран закон, който да забранява разпространението и използването на тези два предмета.

— Защо? — попита Мортиай.

— Ваше превъзходителство, тези два предмета твърдят, че сексът е основата на всяка мотивация.

— Това е пълна глупост — каза Мортиай. — Но това е само някаква безсмислена идея.

— Не, не е, Ваше превъзходителство — каза благородникът Артрит Стафи. — Тези науки са купчина измислици и лъжи, които се използват, за да правят хората лабилни, да ги подкупват и да държат под контрол покварени правителства, състоящи се от ненормални мъже! Психиатрията и психологията изиграха много важна роля в създаването на хаоса, през който преминахме скоро. Трябва бързо да ги забраните!

— Това си е голямо обвинение — каза Мортиай. — Никога не съм чувал за тези науки. Откъде са дошли?

— Блито-3! — отговори благородникът Артрит Стафи. — Планетата Земя.

— КАКВО? Пак ли тази планета? — изрева Мортиай.

— Да, Ваше превъзходителство. Правителствата там използват тия две науки през цялото време. Заради това населението им е толкова покварено. Тези две науки са започнали разпространението на наркотиците там.

— Можете ли да ми дадете някакъв пример за това как те са подпомогнали свалянето на правителството тук? — попита Мортиай.

— По-добре е да не говоря пред публика, Ваше превъзходителство. Става въпрос за нещо много лично, което открихме ние, издателите. Ако не искате повече да си имате работа с наркотиците, моля да приемете този закон!

През една от задните врати в залата беше влязла графиня Крек. Беше се изкачила по стъпалата зад подиума и сега прошепна в ухото на Мортиай:

— Казахте ми да ви информирам, ако състоянието на баща ви се промени. Каза ми да ви пожелае успех, след което заспа спокойно с усмивка на лице. Изглежда много щастлив.

— Благодаря — прошепна ѝ в отговор Мортиай. След това сякаш му дойде някаква мисъл след известен размисъл и той попита: — Вие сте била на Земята известно време. Знаете ли нещо за науките, наречени психология и психиатрия?

— О да, Ваше превъзходителство — прошепна Крек. — Те са ужасни. Правителствата там ги използват през цялото време, за да мамят, убиват и докарват до лудост хората, когато не харесат някого. Учат децата в училище, че са само животни и те започват да се държат като животни.

— Това ми е достатъчно — прошепна Мортиай. — Седнете там зад мъжа си. Ще ви е интересно това, което става тук. — След това каза по-високо: — Предлагам да обявим психологията и психиатрията — като учебни предмети и като практика — за незаконни.

Настъпи лудница от съгласие и това също беше прието.

— Да се омитаме оттук — каза Флик на Мадисън.

— Не могат да обявят за незаконна истината, че хората са просто покварени животни. Не се притеснявай. Всичко е под мой контрол. Ще ги накарам отново да хукнат да преследват Хелър, преди да се усетиш какво е станало.

Той даде знак на режисьора да даде в близък план Крек. След това каза в коментаторския микрофон:

— Надявам се, че забелязахте, приятели, че дружката по оръжие на Хелър прокарва желанията си на Императора. Дали не намирисва на някакъв скандал? Или пък е само заговор на Хелър, който да подготви отвличането на Мортиай? Времето ще покаже. Гледайте екраните си на „Вътрешен обзор“, за да бъдете в течение!

Мадисън въобще не си даваше сметка, че е на път да ускори унищожаването на планетата Земя!

ЧАСТ ОСЕМДЕСЕТ И СЕДМА

ГЛАВА ПЪРВА

От подиума Император Мортиай погледна развълнуваната зала на Великия съвет. Седейки на подиума до него, Хелър видя, че той иска да говори и тропна с дръжката на бластера си, за да въдвори тишина.

— Благодаря ви, благороднико Стафи, за съдействието ви по този въпрос. Сега...

— О, Ваше превъзходителство! — извика благородникът Стафи. — Не сме дошли тук заради това!

Зад него се получи разбъркване, защото половин дузина издатели минаха напред, за да застанат до стола му, жест, който означаваше, че го подкрепят.

— Благороднико Стафи — каза Мортиай, — единствената причина, поради която ние, Императорът, присъстваме на това заседание, което ще признаете, че е необичайно, е, защото искаме да стигнем до дъното на последните размирици. Ако имате някакви молби с друг характер, предлагам да изчакате докато се сформира съответният Велик съвет...

— О, Ваше превъзходителство! — извика благородникът Стафи. — Това, което ми се ще вие да институционализирате, е НАПЪЛНО свързано с последните бунтове. Искаме да назначите Кралски цензор.

— КАКВО? — извика Мортиай изненадан. — Никога не съм си мислил, че ще дойде ден, когато вестниците ще търпят да им се казва какво да публикуват и какво не. Невероятно!

— Ами да, Ваше превъзходителство — каза благородникът Стафи като се закотви инатливо на мястото, което моментално му беше отстъпено на масата. — Ние издателите сме готови да сформираме комисия, която му е подчинена, и да му дадем кода, който той ще използва. Виждате ли, Ваше превъзходителство, никога преди вестниците не са били въвличани в конкуренция за тиража. Всеки вестник си има съответните читатели и сфера на интереси, а „Вътрешен обзор“ просто ни цитираше: бяхме напълно доволни и

имахме печалба. С навлизането на жълтата журналистика обаче, всеки вестник се оказва...

— Жълта журналистика? — попита Мортиай. — Това пък какво е?

— Супер сензационализъм — отговори благородникът Стафи. — Откакто това стана практика, всеки вестник се оказва в ситуацията да се съревновава с останалите, за да види кой може да продаде най-много броеве като публикува най-големите лъжи.

— КАКВО? — извика Мортиай, а черната му брада настръхна. Добре известната му избухливост изведнъж си пролича с пълна сила.

— Да, Ваше превъзходителство. Ситуацията е напълно извън собствения ни контрол. Репортерите ни лъжат, мамят, измислят лъжливи факти, даже редакторите ни са ги подгонили. Това започна дори преди съдебния процес на Грис. Ние издателите сме безпомощни. Искаме Кралски цензор, на когото можем да разчитаме, когато някой вестник открие, че го използват като оръдие на връзките с обществеността.

— Ей сега вече ме объркахте — каза Мортиай като направи яростен жест, за да ги отпрати. — По-добре се заемете с това...

Като вида, че няма да успее, благородникът Стафи изстена:

— Но Ваше превъзходителство, връзките с обществеността бяха това, което причини размириците!

— КАКВО? Това да не е някаква бомба, заредена с гняв?

— О, по-лошо. Много по-лошо...

При главния вход се чу силно трополене и дрънчене и се надигнаха няколко гласа. Всички глави се обърнаха натам.

— Не ме интересува! — крещеше капитанът от Флота. — Вземайте си тия светлини, измитайте се и не влизайте повече! Тази зала е ПРЕПЪЛНЕНА! Тук вече има един екип на „Вътрешен обзор“!

— Там е работата, идиот такъв! — крещеше един човек в морско зелени дрехи. — Момчета, влизайте направо!

Светлокафявото на служителите от Флота и морскозеленото на новодошлите се превърна в кълбо при главния вход.

С писклив и силен глас Хелър извика:

— Мирно! — И моряците от Флота незабавно замръзнаха на местата си. Един от хората в морско зелено пристъпи напред. — Какво означава всичко това? — изкрещя Хелър.

— Аз съм режисьор на екип от „Вътрешен обзор“ — извика обратно към него през залата мъжът. — Менажерът в Джой сити ни изпрати тук със закъснение, без да жали въздушни камиони, за да свалим някакъв тъпанар от коментаторския канал и да вземем положението в наши ръце!

— Не можете ли да решавате вътрешните си проблеми — извика Хелър, — без да нарушавате работата на заседанието?

— Това не са вътрешни проблеми! — извика обратно мъжът при вратата. Той огледа залата и тръгна към един общ работник, който се намираше в залата, и изведнъж вдигна визора му. — Точно както си мислех! — извика той. Обърна се с лице към подиума: — Менажерът побесня като помисли, че е изпратил неподходящ екип от „Вътрешен обзор“. Тези тук обаче не са никакви служители на „Вътрешен обзор“. Това е Мадисън и екипът му!

— КАКВО? — извика Хелър. — Капитане, ХВАНЕТЕ ТОЗИ ЕКИП!

— В АТАКА! — изкрещя Флик.

Екипът на Мадисън реагира незабавно. Пуснаха всякакво оборудване, измъкнаха ножовете и нападнаха служителите от Флота.

Моряците също реагираха незабавно. Нападнаха екипа.

Хората в залата побягнаха с пронизителни писъци.

Светлокафяво и морско зелено закипяха в бясна бъркотия. Започнаха да падат лампи и оборудване.

— ПАРАЛИЗИРАЙТЕ! ПАРАЛИЗИРАЙТЕ! — крещеше капитанът от Флота над шумотевицата.

Електрическите ками на моряците от Флота хвърляха искри, когато те се защитаваха или участваха в дуели. Понеже бяха свикнали да действат на космическите кораби на Флота, където всеки изстрел би бил фатален за всички, никога не биваха въоръжени с бластери. А електрическите им ками можеха да се нагласяват на мощност, която беше по-ниска от необходимата за убиване. Това беше нечестно предимство и екипът на Мадисън направи всичко възможно да се възползва от него, доколкото можеше.

Кръстосваха се ножове и ками с потоци от искрящи пламъци. Двойки се въртяха в схватка.

При команда на Флик хората на Мадисън се опитаха да се втурнат към вратата!

Това им беше грешката. Там беше останал един флотски взвод, защото беше очаквал точно това.

Получи се бъркотия от пламъци и искри. Надвишени по брой с две към едно, хората на Мадисън бяха проснати един след друг със стонове на болка, временно парализирани.

Истинският екип от „Вътрешен обзор“ при вратата тайничко снимаше всичко. Сега влязоха триумфиращи из цялата зала и започнаха да нагласяват оборудването си.

Моряците от Флота бяха претърпели само минимални загуби. Започнаха да влачат нападателите си и ги стоварваха до стената.

— Капитане — извика Хелър. — Разгледай пострадалите и виж дали можеш да разбереш дали сред тях има мъж на име Дж. Уолтър Мадисън.

Изад една светеща лампа, която беше останала права в един ъгъл и хвърляше лъчи в залата, излезе един човек, който постепенно стана видим за всички.

— Ако търсите Дж. Уолтър Мадисън — каза той, — аз съм пред вас. А освен това — продължи той като вървеше напред с вдигнат визор, — напълно грешите по отношение на връзките с обществеността.

Той стигна до ръба на масата, а в него се бяха впили невярващи всички погледи. Той погледна Мортиай и каза:

— Отказвам, Ваше превъзходителство, да стоя бездейно и да гледам как благородната професия на връзките с обществеността бива оплювана.

Мортиай се вторачи в него.

— Паблик рилейшънс — продължи Мадисън — означава на вашия език връзки с обществеността. Те, Ваше превъзходителство, са от огромна полза за правителството. — Гласът му придоби тананикащо напевен тон. — Можете да моделирате, извайвате и създавате в причудливи форми мнението на множеството. Не е необходимо да бъдете разумни при вземането на правителствените решения, когато използвате връзките с обществеността. Можете да правите каквото си искате и, с красивата техника на въображението, да създавате каквото обществено мнение ви е необходимо. Даже не е нужно да бъдете честни или справедливи в съдебните ви процеси. Ако вие, като управляващ владетел, не харесвате някого, не е необходимо той дори

да е виновен за някакво престъпление: просто произвеждате новини и го подлагате на съд в пресата. Дори не е необходимо да го изправяте пред съда.

— КАКВО? — извика Мортиай възмутен.

— Наистина — продължи Мадисън — имате право да се взираете изненадан. Но това е истина. Чрез манипулирането на общественото мнение, можете да насочите тълпите и папачта, в каквата си посока пожелаете. Всъщност, точно с умелото използване на процеса на Грис успях с помощта на връзките с обществеността да доведа тези прекрасни размирици до положителното им избухване!

— КАКВО ОЗНАЧАВА ВСИЧКО ТОВА? — извика Мортиай.

— Връзки с обществеността — отвърна Мадисън. — Цялата планета Блито-3 се ръководи от тях. — Гласът му почти започна да пее. — Връзките с обществеността са дарът на Земята за очакващата вселена.

Хелър видя как в погледа на Мадисън се разпали жарава. Той каза тихо:

— Внимавай, Мадисън! По-добре е да млъкнеш!

Мадисън се обърна към него с презрително отношение.

— Да млъкна? Стана много добре, че НЕ млъкнах. Хелър-Уистър, та аз те направих това, което си днес! Без връзките с обществеността и моят гений при използването им, сега щеше да трепериш никому неизвестен в някоя мрачна и усойна пещера. Какво си ти всъщност? Никой, едно нищо!

Мортиай беше скочил на крака. Лицето му се беше изкривило от ярост.

— Млъкни, дяволско изчадие! — изгърмя той към Мадисън. — Как смееш да обиждаш един от най-смелите офицери, които някога са живели! Ти си един сополив страхливец на всичкото отгоре! Знаеш много добре, че на един офицер не му е разрешено да се дуелира в присъствието на монарха. Добре, аз ще се погрижа за това! — И той извади ръчния си бластер, за да го застреля!

Мадисън погледна оръжието и пребледня. Той нямаше представа, че подобен обичай съществува. Беше изпаднал в несвяст. Сега му се струваше, че ще го изнесат с краката напред. Той наблюдаваше с ужас как палецът вдигна предпазителя!

Изведнъж Мортиай се овладя.

— Не — каза той. — Това време отмина. Сега съм Император. Трябва да се поправа.

Макар че постави бластера си отново в кобура на колана си, той не изглеждаше много променен. Продължаваше да излъчва максимална ярост. Продължаваше да стои прав.

Мортиай се взря в Мадисън. Гласът му на човек свикнал да обитава космически кораб прогърмя:

— НАЙ-СЕТНЕ стигнахме до дъното на всичко!

Ръмжащата ярост вля страх в напрегнатата зала.

— Едно нещо, наречено връзки с обществеността, разбунва милиони духове по улиците и причинява материални загуби за десетки милиарди кредита! Някой си П. Т. Барнъм ни дава отвратителни изроди! От ЦРУ и КГБ се ражда една покварена, престъпна организация, наречена Апарат! Две безумни, измислени „науки“, наречени психология и психиатрия, лъжат цялото население! Наркотиците разбиват живота на цели градове и подриват правителството! Двамата ми бедни братя са мъртви, баща ми е с разбито здраве, а аз самият — осъден на пет години в ада! И откъде е дошло всичко това?

Той стовари юмрука си върху масата.

— Една планета, наречена Блито-3, Земята! НАС СА НИ ЗАВЛАДЕЛИ!

Мортиай се изпъна. Лицето му беше много сериозно. Но той се беше взел в ръце. Сега заговори с кралска решимост.

— Вече знам защо нещата на Волтар са тръгнали толкова зле и зная откъде е дошла болестта. Примитивните, западащи или загниващи цивилизации могат да бъдат много опасни, за да се общува с тях. Може да бъде като поставянето на пациент със заразна болест в стая, пълна със здрави хора. Една култура от по-висш порядък може да бъде върната назад или покварена от едно такова общуване. Имали сме и преди в историята си подобни случаи и съвсем не сме безгрешни. Никога обаче в цялата си кариера, която беше изпълнена с многобройни пътувания, не съм чувал за толкова гнило и дегенерирало общество като това на Блито-3, Земята!

Той остана така за момент. Погледът му се плъзна по доспехите и портрета на баща му, които още висяха на отсрещната стена. Вградени под тях се намираха портретите на двамата му братя, които бяха

мъртви. Очите му се замъглиха за момент и тогава, той изведнъж се обърна към Хелър.

— Не искам повече да чувам нищо за Блито-3! НИКОГА! — Той си пое дълбоко дъх. — Вие сте постоянен вицекралски председател, лорд Хелър. Като Император, аз по правило не бива да присъствам тук. — Хелър виждаше, че Мортиай всъщност плаче и се опитва да скрие това колкото може по-добре. — Като корона — продължи Мортиай като контролираше гласа си с трудност — напускам това заседание. Ще Съставя в свободното си време списък на потенциалните нови лордове, който можем да използваме при сформирането на правителството. Той се беше навел напред, за да прикрие емоционалния стрес, в който беше изпаднал. Взе шест празни бланки за прокламации. Бързо се подписа под всяка една от тях. Извади кралския печат от джоба си и го удари върху подписите. Плъзна шестте бланки към Хелър.

— Използвай една от тези празни бланки — каза Мортиай, — за да се освободиш от Блито-3, Земята, по какъвто начин сметнеш за най-добър!

Той се обърна към задната част на подиума. Очевидно си тръгваше и цялата зала мълчеше напълно изненадана. Изведнъж всички се изправиха в закъснял опит да се поклонят.

Мортиай обаче не гледаше към тях. Той слезе по задните стъпала на подиума. Когато изчезна от погледа им, той избърса очите си с обратната страна на ръката си.

Графиня Крек се изниза до него, хванато под ръка и го отведе, защото за нея беше очевидно, че той е заслепен от сълзите си и не вижда къде върви. Беше обичал братята си много силно. Но едва сега, когато беше разбрал какво е причинило смъртта им, си даваше сметка за това.

ГЛАВА ВТОРА

Залата на Великия съвет беше като пчелен кошер. Висшите офицери до голямата маса продължаваха да стоят прави, но бяха започнали да разговарят помежду си. Хората в залата бяха разстроени, защото Императорът си беше тръгнал разстроен.

Хелър разлисти шестте празни бланки за прокламации. Знаеше с какви трудности ще се сблъска при опита си да накара щабове да се споразумеят за разположението на силите, бойните зони, разпределението на сумите и други подобни подробности, които се уточняват при нахлуване: моментът със сигурност не представляваше необходимият оперативен климат, в който подобно нещо можеше да започне.

Мадисън все още стоеше там, наполовина припаднал, а камата на един лейтенант от Флота висеше на два сантиметра от гърлото му. Хората от екипа му бяха струпани до стената и постепенно започнаха да се връщат към живот.

Изведнъж Хелър забеляза едно дребно съсухрено лице от срещите си с него преди много, много години той разпозна Началника на Палас сити.

Хелър удари по масата с дръжката на бластера си.

— Господа — извика той, — тази вечер пред нас стоят много важни въпроси за решаване. Мисля си обаче, че на всички ще ни се отрази добре малко ОСВЕЖАВАНЕ! Началникът на Палас сити току-що ми даде знак, че ще ви поднесе няколко подбрани напитки и мезета, най-добрите, които може да изнамери всъщност.

Началникът на Палас сити се вторачи. Мозъкът му заработи на пълни обороти. Откъде ли можеше да намери някакъв персонал, който да отвори мазетата и складовете с провизии? Охраната на Палас сити, както и слугите бяха изгонени от Апарата. И тогава той изведнъж си даде сметка по логиката на изводите, че съществуващите лордове на Палас сити са отстранени от служба. Разполагаше с всичките им дворци, от които можеше да взема каквото си иска. Той кимна живо.

Радостен шум приветства новината на Хелър. Той каза:

— Заседанието ще поднови работата си след два часа. Бъдете тук на време, защото ще преговаряме по много важни въпроси.

Той слезе от подиума. Посочи към Мадисън.

— Доведете го насам — нареди той на лейтенанта от Флота.

Хелър си проправи път през тълпата, за да се добере до стената, и погледна надолу към отпуснатите фигури в морско зелено. Обърна се към Мадисън.

— Предполагам, че си обучил този екип във връзки с обществеността — каза Хелър.

— О, да — отвърна Мадисън. — Те са много ценни хора!

— Добре — каза Хелър и повика с ръка морския капитан. — Искам всички от този екип да бъдат оковани в електрически вериги, след това ги събудете с шут и оковете Мадисън най-отпред.

— Незабавно, Ваша светлост — отвърна капитанът. — Мога ли да вдигна волтажа малко над обикновеното? Те нараниха някои от моите хора.

— Никакви изтезания — каза Хелър, — макар че трябва да се съглася с вас, че идеята е доста привлекателна.

Изведнъж на Мадисън му дойде смелостта.

— Не можете да се отнасяте така с мен. В никоя книга на Закона практикуването на връзки с обществеността не е обявено за престъпление. Няма никакво обвинение, което можете да повдигнете срещу мен. Връзките с обществеността са просто една професия като всички останали.

— Е — каза Хелър, — това може да е така на Земята. Там можете да започвате цели войни, да разваляте репутации и да разрушавате човешкия живот, а специалистите по връзки с обществеността просто да се перчат отстрани и да се присмиват на всичко. Тук обаче не се гледа с толкова леко око на един милион жертви.

— Аз поставих Мортиай на трона, ако искаш да знаеш — каза Мадисън. Ако не бях подпомогнал коронясването на Хист, населението никога нямаше да се надигне...

— Мадисън, съжалявам, че трябва да ти кажа това, но ако не си беше пъхал носа в тази работа, Клинг просто щеше да се оправи, да обяви Мортиай за свой наследник и нямаше да се стигне до нито един изстрел. Ти беше просто една тъпа, разрушителна странична атракция! Това обаче е типично за твоята порода навсякъде, където съм я срещал.

Ти просто причини неприятности там, където можеше въобще да се мине без такива.

Мадисън го погледна със съмнение. След това повдигна рамене.

— Виждам, че имаш да учиш още много, Хелър-Уистър. Господин Бери ще ми повярва, че работих упорито да те направя безсмъртен. Когато се върна на Земята...

— Мадисън — каза Хелър на английски, — трябва да ти съобща нещо. Господин Бери вече работи за мен.

— КАКВО?

— Факт — отвърна Хелър. — А що се отнася до връщането ти на Земята, аз дори не мисля, че ще ми се наложи въобще да си имам работа с теб там. Последната ти тъпа шега беше наистина първокласна — така разгневи Мортиай. Връзките ти с обществеността бяха толкова добри, че той просто нареди да унищожим твоята планета. Истински триумф за връзките с обществеността.

Мадисън го погледна и тъкмо щеше да заговори, когато графиня Крек се беше върнала от Императорския дворец и сега се приближи към тях.

— Джетеро — каза тя, — последният път, когато видяхме този човек, той не трябваше ли да излети с колата си от един док по Ийст ривър?

— Специалистите по връзки с обществеността — отговори Хелър — за нещастие не могат дори да създадат един истински некролог.

Екипът от престъпници беше събран на едно място и сега оковаваха всички от него. Жената Флип стоеше наблизко и съзерцаваше графиня Крек.

Крек се обърна към Мадисън.

— Току-що си спомних. Два дни след като некрологът ти се появи във вестниците, аз, видях още едно съобщение, в което се говореше за теб. Беше за майка ти.

— Майка ми? — рече Мадисън внезапно пребледнял. — Умряла е от скръб, след като е прочела съобщението за смъртта ми?

— Не — отвърна Крек. — Тя се омъжи и вдигна едно от най-щастливите сватбени тържества, от които съм виждала снимки!

— О, Боже мой — възкликна Мадисън и започна да грохва.

Въпреки оковите си, жената Флип го сграбчи, за да не се свлече. Тя коленичи и сложи главата му на скута си.

— Какво му стана? — попита Хелър графиня Крек. — Просто му казах това, за да не се чувства виновен, че е разбил живота на майка си от скръб. Беше нещо като жест на внимание!

Жената Флип целуна Мадисън. Той се окопоти. Клепачите му премигнаха и той отвори очи. Вдигна поглед към нея. Тя отново го целуна.

— Вече си мой — каза Флип с жаден поглед.

— О, Боже мой — изхлипа той, — отиде си геният ми!

ГЛАВА ТРЕТА

Навън беше задухал студен пустинен вятър. Той виеше из опразнените дворци, като издухваше вътре прах на въртележки пред лампите, които бяха поставяни от армейски части за временно използване.

Бунтовнически отряди и войници от Флота патрулираха по тъмните булеварди.

Графиня Крек поведе Хелър надолу по широкото стълбище към, един от близките паркове. Следваше ги един отряд моряци от Флота, които държаха накуп окования екип на Мадисън.

Режисьорът на новия екип от „Вътрешен обзор“ хукна надолу по стълбите и тръгна успоредно с Хелър.

— Корона, Ваша светлост, сър — обърна се той към него, — моля ви, не се гневете на „Вътрешен обзор“. — Той погледна през рамо към Мадисън, който вървеше на няколко крачки зад тях. — Гадостите, които тоя идиот пускаше по коментаторския канал, бяха засечени от редактора на монитора в Джой сити. Те въобще не бяха пуснати в ефир.

Мадисън, който вече се беше свестил напълно, щеше да припадне отново, ако Флип и един моряк не го бяха задържали за веригите.

— Откога „Вътрешен обзор“ е станал толкова загрижен? — попита Хелър.

— Ами, сър, вие вече сте важна обществена фигура.

— Чудесно — отвърна саркастично Хелър. — Това обяснява всичко. Върнете се обратно и се поосвежете.

— О, благодаря — каза режисьорът от „Вътрешен обзор“. — Разбирате ли обаче, един от хората ми е забелязал преди няколко минути да се приземява един кралски въздушен вагон, а от него е излязъл лорд Търн. Струва ми се, че това е свързано с вашия затворник Солтан Грис. Искам да го отразя. Това са горещи новини от мястото на събитието.

— Ще го убия тоя Мадисън — измърмори Хелър.

— О, чудесно! — рече режисьорът от „Вътрешен обзор“. — Ще го екзекутирате направо тук, в парка...

— Млъквай! — нареди Хелър. — Това беше само метафорично казано. Ти и внезапния ти разговор за „обществена фигура“, „да го отразиш“ и „горещи новини“! Ти никога не беше чувал за подобни неща, преди да се появи тоя бибипан Мадисън. Сега звучиш точно като от новинарски екип на АВС.

— Но обществеността има правото да знае! — каза режисьорът.

— Правото да знае! — скръцна със зъби Хелър. — Това вече преля чашата. Не, НЕ МОЖЕТЕ да отразите частната ми среща с лорд Търн. Обаче ще ти кажа какво ще се случи малко по-късно тази вечер.

— Какво? — попита режисьорът.

— Ще се погрижа да бъде назначен Кралски цензор, който да има право да разстрелва режисьори! Махай се оттук!

— Корона, Ваша светлост, сър! — каза режисьорът. — Да не би да намекувате, че ще въведете фашистко потискане на даденото от Бога право на свобода на словото и печата?

Хелър се спря. Мадисън почти се блъсна в него.

— Мадисън — обърна се Хелър към него, — ако преди съм чувствал някаква милост към теб, тя току-що се изпари. Тъкмо когато започвам с голямо неудоволствие живота си като „обществена фигура“, ми се струва, че ти ще ме преследваш като дух.

— Значи ще го екзекутирате в парка — рече режисьорът.

— Не — отвърна Хелър, като продължи да върви. — Много се изкушавам, но няма. Режисьоре, с бръщолевенията си наоколо това приятелче Мадисън ви е казало само половината истина.

— Наистина ли?

— Да. Другата половина се отнася до това, че съществува такова нещо като „нахлуване в лична територия“.

— О-о? — възкликна впечатленият режисьор.

— Да — продължи Хелър. — Сега, искам да кажете на хората от „Вътрешен обзор“, както и на всички останали, които биха ви чули, че ако ви хвана да нахлувате в личната ми територия с камери и екипи, ще ви съдя вас или тях за милиарди кредити.

— Боже мой!

— Това е само част от онова, на което Мадисън не ви е научил.

— Но какво означава това „нахлуване в лична територия“?

— А — отговори Хелър, — it means anything I say it means any time I say it.

— Боже мой!

— Така — каза Хелър. — Сега, когато разбра за какво става въпрос, на всяка цена да го кажеш на шефа си и на колегите си режисьори.

— О, така и ще направя — каза режисьорът изплашен.

— Добре — рече Хелър. — Сега, понеже това може много добре да попречи на избухването на по-нататъшни бунтове, и единствено по тази причина, а не някаква друга, можеш да доведеш камерите и екипа си и да отразиш процеса на Солтан Грис.

— О, ДА, Ваша светлост! — извика режисьорът с истински впечатлен и боготворящ глас. — На вашите заповеди, Ваша светлост, сър! — И той хукна назад.

Хелър се обърна към Мадисън. Каза му на английски:

— Сега ще видиш какво ще стане, бибипец такъв!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Лорд Търн седеше на дулото на едно обърнато бластерно оръдие на Апарата. Въздушният вагон с надпис „Кралски затвор“ беше паркиран съвсем наблизо. Някой от армейските инженери беше поставил в краката му полева електрическа печка и той грееше ръцете си на червената му светлина.

— Джетеро, момчето ми! — рече лорд Търн, когато Хелър застана пред него. Той стана и потупа ръката му.

— Много съжалявам, Ваша светлост — каза Хелър, — че се наложи да ви помоля за тази услуга. Страхувам се, че без да знам съм ви причинил много главоболия.

— Седни, седни, момчето ми — прекъсна го лорд Търн като потупа с ръка мястото на оръдието до себе си. — Нищо, което е непоправимо. Но за какво за Бога беше всичко това?

Хелър седна.

— Откарвах Грис в Кралския затвор и помислих, че е извършил самоубийство.

Търн махна с ръка към въздушния вагон. Лицето на Солтан Грис стоеше притиснато до зарешетения прозорец, в очите му се четеше отчаяние, а погледът му беше безнадежден. Зад него стояха двама пазачи от затвора.

— Е, за нещастие, не успя — отговори лорд Търн. — Този човек е един истински углавен престъпник. Може да причини повече неприятности на кубичен сантиметър от закона от всички, които съм познавал досега. Знаеш ли, не можах всъщност да го осъдя, защото не знаех обвинението.

Снимачният екип беше пристигнал бързешката и двамата изведнъж бяха окъпани в светлина. Лорд Търн изсумтя.

Хелър бръкна в туниката си и извади една разпечатка.

— Вече успяха да пуснат терминалите в залата и току-що извадих това. Можеш ли да го съдиш по това и да свършим веднъж завинаги?

— О, с най-голямо удоволствие! — каза лорд Търн и даде знак на стражите във въздушния вагон. — Два пъти по-законно е да го съдим в Палас сити, а и избавлението ще бъде чудесно!

Солтан Грис вървеше препъвайки се напред. Бутнаха в лицето му една камера и той трепна.

— Застани там — каза Хелър. — Не се плаши от камерите. Мисля, че никой не ни гледа по това време на денонощието.

— Само така си мислите — каза режисьорът. И той показа един монитор за обратна връзка от екраните в Джон сити. Кадрите, които той показва, бяха монтаж от тълпи, тълпи, тълпи! Стояха по тъмните улици в тази част на Волтар и по огрените от слънцето улици в другата. Мълвата вероятно се беше разпространила мълниеносно.

Хелър изстена. Той се обърна към лорд Търн.

— Това е Заповед на Великия съвет под номер 938365537-451БЗ, издадена миналата година. Тя нарежда на Външния отдел да изпрати един инженер на Блито-3, който да позакърпи планетата. Солтан Грис, който по това време е второстепенен служител в Апарата, шеф на Секция 451, Блито-3, направи всичко възможно, за да предотврати изпълнението на тази заповед.

— Аха! — извика лорд Търн, като прочете заповедта.

— Тогава твърдението на защитата на Солтан Грис и неговите адвокати, че той само е изпълнявал нареждания, не важи!

Лорд Търн се загърна с мантията си. След това каза високо:

— Съдът заседава! — и стрелна с враждебен поглед Солтан Грис.

Грис стоеше разтреперан, окъпан в светлините на „Вътрешен обзор“, но също и в тази от печката, която, понеже беше червена, му придаваше сатанинско излъчване.

Знаех си, Грис, че един кралски офицер не ще да те е арестувал за нищо. Това е много сериозно обвинение. Наказанието е решение на съда по негово усмотрение или смърт. За какво пледирате?

— Невинен! — изстена Грис.

— За нещастие — каза лорд Търн, — най-сетне седнах да прочета самопризнанията ви. Виновен сте толкова, колкото и убиец, намерен да стои с капеща от ножа му кръв. Дори сте се опитали да отнемете живота на един кралски офицер! Признавам ви за виновен по обвинението! Имате ли да кажете нещо, преди да издам присъдата?

Солтан Грис се свлече на колене. Той вдигна събрани окованите си ръце и ги задържа умоляващо пред съдията. За нещастие това го отведе по-близо до печката, която го обагри в алено: понеже светлината идваше отдолу, нагара лицето му да изглежда като на чудовище.

— Вие ми обещахте снизходителност! — извика той.

— Не мисля така — отговори Търн. — Просто ви казах да напишете престъпленията си, за да мога да разбера в какво ви обвиняват.

— Милост, милост! — разхленчи се Грис. — Не ме осъждайте на смърт чрез измъчване! Пощадете ме!

— О, за Бога — каза Хелър с отвращение. Той се наведе към лорд Търн и му прошепна нещо в ухото. Лорд Търн кимна.

— Солтан Грис — каза Търн, — имам законното право при такова престъпление да ви осъдя по усмотрение на съда или на смърт. Окончателната ви екзекуция ще бъде извършена чрез обесване и излагане тялото ви на показ в Кралския затвор, докато то изгние...

Грис припадна. Строполи се с тупване и дрънчене на оковите.

Един пазач от затвора се опита да го вдигне на крака и да го освести. Грис просто се свлече.

— Какъв олигавен страхливец — каза съдията. — Не можа дори да остане в съзнание, за да чуе останалата част от присъдата.

Лорд Търн направи няколко бележки в някаква книга и приложи към нея заповедта на Великия съвет.

Хелър следеше с поглед снимачния екип. Те бяха направили всички кадри в близък план на Грис, които им бяха необходими. Бяха започнали да си прибират оборудването. Прожекторите им угаснаха. Хелър беше сигурен, че тълпите по улиците на Конфедерацията танцуват от радост.

— Благодаря, Ваша светлост — обърна се режисьорът към Хелър. — Мисля, че ние от „Вътрешен обзор“ ще можем да осъществим с вас едни много продуктивни професионални взаимоотношения.

— Точно от това се страхувах — отвърна Хелър сардонично.

Режисьорът се отдалечи, следван от екипа си.

Лорд Търн се изправи. Приблужи се към Грис и го побутна с крак, но нямаше никаква реакция.

Търн се обърна към Хелър.

— Е, Джетеро, момчето ми, ако знаеш само колко се радвам, че всичко това свърши. — Той стисна ръката на Хелър. След това погледна към припадналия Грис и каза: — Е, вече е напълно твой.

Следван от стражите от Кралския затвор, лорд Търн се качи във въздушния вагон. Отлетяха.

Хелър направи знак с ръка към припадналия Грис и каза на лейтенанта от Флота:

— Вдигнете го. Трябва да се отбием на още едно място.

ГЛАВА ПЕТА

Дворецът на кралица Тийни се издигаше в студения мрак. Стенанията, които се носеха оттам се съчетаваха с вятъра.

Силните армейски полеви лампи, които го осветяваха в синьо сякаш само усилваха мрачния ефект.

Колоната от петдесет и един затворника — Грис го носеха — спря с трополене на откритото пространство в основата на голямата извита стълба.

Хората на Снелц стояха наоколо като охрана. Снелц пристъпи напред.

— Поеми тези затворници — каза Хелър — и ги задръж в малкия парк до стълбата. — След това се обърна, за да благодари на моряците от Флота. Офицерът им провери дали хората на Снелц са ги поели, отдаде чест на Хелър с кръстосване на ръката и поведе хората си обратно.

— Откъде, за Бога, идва всичкото това стенание? — попита графиня Крек.

Снелц се чувстваше малко неловко в синята светлина на армейските полеви прожектори.

— Някак им хрумна, че кралица Тийни ще бъде екзекутирана. Там вътре има екран на „Вътрешен обзор“ и някакъв адмирал на заседанието говореше за това, че тя наистина трябва да бъде екзекутирана. И тогава им хрумна идеята, че може да бъде екзекутирана за това, че е приютила Ломбар Хист.

— Ти ли им каза това? — попита го Хелър.

— Ами — отвърна Снелц, като избягваше погледа му, — това беше начин да ги накарам да пуснат затворника, макар че не свърши работа.

Хелър поклати глава.

— Сега трябва да се оправям с бедствен район. Е, хайде. Можем поне да се опитаме.

Той се изкачи по широките извити стъпала, следван от графиня Крек и Снелц.

Двама стражи в сребристи ливреи препречиха пътя им при вратата като кръстосаха бойните си брадви. Хелър им представи тримата. Един сенешал им нареди:

— Вие тримата влезте, но без никакви оръжия.

Хелър и Снелц разкопчаха кобурите на коланите си и подадоха снаряжението си на един страж. Сенешалът извика: „Лорд Хелър!“ в залата. Тогава Хелър, Снелц и графиня Крек влязоха в голямата зала за приеми.

Гледката беше покъртителна. Единствената светлина идваше от детски джобни фенерчета, които лежаха насам-натам по пода, разхвърляни между няколко пумпала и други играчки. Няколко човека от персонала се поддържаха един друг прави и ридаеха. По протежение на цялата стена се бяха скупчили групички момчета, които също плачеха. Студеният пустинен вятър тихо виеше из залата.

Тийни седеше на долното стъпало на трона си. На раменете ѝ беше наметната синя кожена пелерина. Тя държеше скиптъра си безжизнено. Беше забила поглед в пода.

Тримата спряха пред нея. Графиня Крек се наведе и я погледна в лицето.

— Леле, та ти си само едно младо Земно девойче — каза тя.

Ефектът се прояви незабавно. Тийни скочи на крака и се качи две стъпала по-нагоре, за да стане по-висока.

— Аз съм кралицата на Флистен Тийни! — каза тя пламенно. — И ще посрещна ориста си като кралска особа!

От другите в залата се понесе стон като погребална песен.

Тримата я погледнаха с изненада и тогава, преди да успеят да проговорят, Тийни изведнъж седна на по-високото стъпало. Тя постепенно се отпусна и като опря лакти на коленете си подпря глава на ръцете си унило.

— Напълно бях успяла. Всичко вървеше просто великолепно. И тогава дойде Мадисън и развали всичко! — След това главата ѝ клюмна още по-напред. Тя изстена: — Никой не ме обича, всички ме мразят. Ще умра и ще ме ядат червеите. — И тя започна да хлипа.

Няколко момчета пропълзяха към нея и извикаха:

— Ние те обичаме, Тийни!

Хората от персонала, които бяха стояли в сянка, пристъпиха напред.

— Не ни късай сърцата, кралице Тийни!

Главният иконом коленичи и се вкопчи в ръката на Хелър:

— Лорд Хелър, ако ще я екзекутирате, персоналът иска само да умре на бесилото до нея.

— Боже мой — възкликна Хелър като се освободи. — В какво се забърках!

— В същата ситуация, която се получи в Афийон, Турция — каза графиня Крек. — Малките момченца и Утанч! Чувала съм за това момиче. Тя е просто още един пример за това какво прави Земята с хората. Ако не се справиш с нея, тая перверзия ще тръгне из Волтар като чума. Когато се сетя за провалите си при опитите да реформирам мис Симънс и останалите, трябва да те посъветвам да направиш едно-единствено нещо. Не можеш да я депортираш, защото както разбрах, скоро няма да има място, на което да я депортираш. Ще трябва да я екзекутираш.

Стонете и риданията станаха оглушителни!

— Млъкнете! — извика Хелър.

Оплакването се удвои!

При цялата шумотевица Хелър каза на Снелц и графиня Крек:

— Моля ви, нека се оправя с това. — Той се огледа наоколо и вдигна една детска играчка от пода.

— О, Джетеро — каза графиня Крек, — толкова си малодушен. Знам си какво точно ще направиш. Ще й простиш и ще й наредиш да се държи прилично, след което тя ще продължи веднага да развъртава цялото...

Няколко камериерки схванаха откъде идва опозицията. Паднали на колене, те се вкопчиха в графинята като се опитваха да отвлечат вниманието ѝ.

— Молим ви, не убивайте кралица Тийни! — плачеха те. Едната от тях разкъса роклята си и оголи гърдите си. — Убийте нас — каза тя, — но оставете нея жива!

— МЛЪКНЕТЕ ВСИЧКИ ДО ЕДИН! — извика Хелър.

Той изкачи три стъпала и стигна до Тийни. Докато се приближаваше към нея, стонете се удвоиха. Той обви раменете ѝ с ръка. Всички бяха сигурни, че ще я удуши.

Но Хелър целуна кралица Тийни по бузата!

— Е, така си и знаех! — каза графиня Крек.

Хелър извади червената си кърпа на инженер и изтри сълзите на Тийни. Накара я да си издуха носа в нея.

След това вдигна Тийни и я отнесе до входната врата. Сложи я да си стъпи на краката и застана близо, до нея.

Останалите се бяха вторачили. Тишината беше станала болезнена.

След това до тях достигна част от приглушения говор на Хелър.

— Така че единственият въпрос е дали ще направиш това за мен или не.

Понеже беше останала в залата, графиня Крек се ужаси. Тя беше абсолютно сигурна, че Хелър прави предложение на момичето. Тя изстена:

— О, Боже, вече го е вербувала и него!

Внезапно Тийни нададе доволен кикот.

Всички в залата стояха наелектризирани.

Точно до входната врата имаше една малка стаичка. Изведнъж Тийни и Хелър влязоха там и затвориха вратата зад себе си.

Хората се спогледаха като гръмнати.

Минаха пет минути. Всички се взираха в затворената врата. Минаха десет минути. Вратата още стоеше затворена.

— О, Боже мой — изстена графиня Крек.

Изведнъж вратата се отвори. Хелър и Тийни излязоха. Тийни издърпа робата около раменете си. Тогава тя изведнъж обви с ръце Хелър и каза:

— Гениално хлапе, в крайна сметка ти си наистина едно гениално хлапе! А и като мъж си те бива! — След което се повдигна на пръсти и го целуна!

Хората в залата усетиха някак, че кризата е приключила. Те започнаха да крещат от удоволствие хвалебствени песни. Шумотевицата беше оглушителна.

Графиня Крек припадна.

ГЛАВА ШЕСТА

През последните два часа залата на Великия съвет сякаш беше претърпяла някаква промяна. Началникът на Палас сити беше доста зает през тях. Някои от обсипаните с диаманти знамена бяха намерени в багажа на мъртвите отряди на Апарата. Портретите на Клинг и двамата му по-големи сина бяха свалени и на тяхно място беше окачен един на Мортиай като млад в пълната униформа на офицер от Флота. Някои от стражите на Палас сити се бяха върнали по местата си и стояха в залата като статуи в синьо и виолетово. Слуги на бившите лордове щъкаха из залата и почистваха остатъците от трапезата.

Хелър беше изпил чаша газирана вода, беше изял едно от кексчетата, беше измил лицето си и сменил дрехите си със златиста туника на лорд, която началникът беше изровил отнякъде, но я беше допълнил с офицерския си колан и кобурите на кръста.

Сега той зае мястото си на подиума. Графиня Крек седна на една малка табуретка встрани от него и малко зад креслото му. Тя седеше сякаш потънала в дълбок траур, страдаща и мълчалива.

Претъпканата зала беше изпълнена с глъчка. Изглежда бяха дошли още повече хора. Хелър тъкмо щеше да удари по масата с дръжката на оръжието си, когато изведнъж прозвучаха четири тръби и се удариха чинели. Това го стъписа. Той погледна към едно малко балконче, на което стоеше началникът. Човекът намигна! Беше наблюдавал ръката на Хелър. Хелър потисна желанието си да се изсмее. Промърмори само на себе си:

— Е, точно като Мортиай трябва да си дам сметка, че онези времена отминаха. — И той постави бластера си в кобура.

— Господа — каза той във внезапно утихналата зала, — откривам отново това заседание на офицерите. Трябва да се захванем с няколко въпроса. Ще оставя за най-накрая унищожаването на планетата Блито-3. Като за начало ми се ще да решим окончателно въпроса за Земното момиче и катамитите.

Незабавно се появи настойчиво ръмжене, вълна на омраза и злост от повече от двете хиляди човека, които се бяха събрали в залата.

Екипът от „Вътрешен обзор“ се беше хванал на работа, а екраните за обратна връзка на далечната стена на залата показваха реакцията на тълпите по улиците. По нощно осветените пътни артерии в тази част на планетата и по осветените от слънцето във всички останали, реакцията беше на незабавно изразена омраза.

— О, Боже — промърмори си Хелър. — Трябва да изиграя това много, много хладнокръвно.

Един генерал от Армията, който седеше на масата, прогърмя с обработен по парадите глас:

— Открихме, че това Земно момиче е влязло в ролята на кралица-заложница на Флистен точно тук, в Палас сити!

— Искаме незабавни действия! — извика най-старшият служител във Вътрешната Полиция.

— Убийте Земното момиче! — закрещяха хората в залата.

— Екзекутирайте катамитите! — пищяха претъпканите тълпи по улиците.

— Мадисън, Мадисън — промълви Хелър, — какво си направил! Земята тук е толкова популярна колкото и камион пълен със скунксове.

Той направи знак към мястото, където стоеше началникът: там вече стоеше друг човек, но линелите прогърмяха.

Хелър придоби много сурово изражение. Трябваше да изиграе това като по ноти. Като наруши настъпилата тишина, той каза:

— За миг се изплаших, че няма да одобрите крайно жестоката му мярка, но сега разбирам, че вероятно ще я приемете.

— Наредил е всички да бъдат екзекутирани — тръгна слухът около масата.

Хелър го чу.

— По-лошо — каза той. — Много по-лошо. Току-що подписах договор с кралицата-заложница на Флистен. Поради жестокостта му, го предлагам за вашето одобрение на това заседание на офицерите.

Всички зачакаха, жадни за отмъщение.

— Обикновената екзекуция е твърде бърза — продължи Хелър. — Необходимо е да им се даде време да страдат и да изкупят греховете си.

Главите закимаха.

— Поради това предлагам присъдата: пълно заточение на една гола скала много навътре в океана.

Започна да се усеща задоволство.

— Накарах я да предаде двореца си в Палас сити, и понеже целият ѝ домашен персонал е заразен, наредих и той да бъде изпратен в изгнание. Така и те ще страдат с нея.

— Мъдро — кимнаха главите, — мъдро.

— А онези млади грешки на природата, които са я следвали в покварата ѝ, ще бъдат подложени на тежко изгнание също! Това важи дори за синовете на някои бивши лордове, за да получите представа за огромната жестокост, която целя да приложя.

Чуха се ръкопляскания.

— А на това голо, запустяло място изпращам в изгнание и Дж. Уолтър Мадисън и сатанинския му екип.

Още ръкопляскания.

— Няма да им се разрешава никаква връзка със света. Ще ги оставим да потънат сами в покварата на собствените им злодейства!

Диви аплодисменти. Хората на масата станаха и заликуваха.

Когато всичко поутихна, Хелър извади един лист за прокламации от туниката си.

— Това е допълнение към договора с кралицата-заложница на Флистен. Ако вие, господа, добавите подписите и личните си пластинки над тези на Негово превъзходителство, можем да дадем на договора номер и въпросът ще бъде окончателно решен. Кралицата-заложница на Флистен вече го е подписала както виждате.

Той го подаде на един лакей, който започна да го подава от офицер на офицер около масата.

Ниско до себе си Хелър тайничко бутна към Крек една детска камера-играчка, която беше вдигнал от пода в двореца на Тийни.

— Наоколо нямаше екип на „Вътрешен обзор“ — прошепна той, така че трябваше да го направя сам.

Тя взе играчката. Подобни изобретения могат да снимат не повече от десет минути. На гърба им има малко екранче, което показва какво е било снимано. Нещата са силно нагъчкани, а качеството е просто ужасно. Двумерно.

Под нивото на масата Крек включи играчката, като продължаваше да се чувства много тъжна.

Очевидно Хелър я беше поставил на някаква маса и я беше включил веднага щом бяха влезли с Тийни в стаята. Тя очевидно беше

кабинетът на сенешала. Крек видя как Тийни сяда зад едно бюро. Хелър остана прав.

Той ѝ пробутваше идеята за някакъв договор. Това беше нещото, което искаше тя да направи за него. Да допълни съществуващия договор на кралицата-заложница на Флистен.

След известно време Хелър каза:

— Ще бъде най-добре, ако се откажеш от двореца си в Палас сити. Персоналът явно иска да дойде с теб, а освен това можеш да си вземеш всичките неща.

— Ами, това не представлява никакъв проблем — каза Тийни. — Съпругите на лордовете тук ме гонят до дупка — просто една банда котки. Мога ли да си изровя марихуаната от градините на двореца? Голяма част от нея е готова за бране, а има и един много ценен сорт: Панама ред.

— Ще наредя на Снелц да поеме преместването. Така че това може да стане, но няма да го вписваме черно на бяло. Имаш думата ми.

— И наистина, ама без лъжа ще си получа Мадисън?

— Абсолютно. Ще трябва да вземеш целия му екип. Ако припише градската къща на генерал Лууп на правителството, Мадисън може да си вземе багажа оттам, както и хората му техния. Всъщност цялата банда трябва да се върне в затвора, а Мадисън трябва да бъде разстрелян, така че трябва много, много да внимаваш, Тийни. Той е опасен като стършел. Там има доста зандани: знаеш ли, че на времето проучвах остров Рилакс, за да актуализирам картите? Там е имало земетресение. Целият остров е просто един кух вулканичен мехур. Една от скалите се е срутила. Мястото е доста красиво. Не си позволявай волности с Мадисън обаче: бутни го в един от занданите.

— О, точно това смятам да направя — отвърна Тийни като се усмихна щастлива.

— А сега стигаме и до Грис — каза Хелър.

— О, да, хайде най-сетне — добави Тийни като се усмихна много широко.

— Проведох процеса, но страхливецът припадна, преди да чуе цялата присъда. Ето я.

Тя я взе. Зачете на глас:

— Долупосоченият Солтан Грис е признат за виновен в държавна измяна. Окончателната му екзекуция ще бъде извършена

чрез обесване и излагане тялото му на показ в Кралския затвор, докато то изгние; преди обаче да бъде екзекутиран, той трябва да излежи доживотна присъда в затвор, определен от кралицата-зложница на Флистен.

Тийни започна да се усмихва с особена, злокобна сила. Тя прочете присъдата отново като ѝ се наслаждаваше. След това каза:

— Ти намекна, че ще ми дадеш Грис, но, братче, това си е истинска стока! Ти си един блестящ гений, гениално хлапе. О, Боже!

— Сега, искам да те предупредя нещо — каза Хелър. — Досието му ще остане във файловете на Кралския затвор, докато тази присъда не бъде изпълнена. Така че трябва да върнеш или да наредиш тялото му да бъде върнато, когато той умре. Тогава могат да извадят досието му.

— О, ще го направя, ще го направя! — обеща Тийни.

— Чуй сега, правя това, само защото ти намекна, че смяташ да го държиш в тъмница. Нямах да предложа да ти бъде предаден, ако мислех, че ще го изтезаваш. Въобще не обичам мъченията.

— О, няма — рече Тийни. — Искам само утехата да знам, че е на добро и сигурно място в някоя тъмница. Давам ти честната си дума, че няма да го пипна с пръст.

— Добре — каза Хелър. — Сега оставяме голяма част от този договор, особено по отношение на Грис, само на думи. Има обаче нещо, което трябва да е включено в него. Комуникациите с остров Рилакс трябва да бъдат прекъснати. Планетарната защита ще съблюдава това.

— О, по дяволите да върви това — каза Тийни. — На кого му е притрябвало да общува с външния свят, когато си има един Грис, когото да наблюдава и петстотин благородника, които да бибипа. Гениално хлапе, ти си истинско злато. Обичам те!

След което тя подписа договора и удари кралския си печат отгоре.

Когато тръгнаха да излизат от стаята, Хелър грабна договора, сложи го в туниката си и изключи детската камера.

Крек погледна часовника си. Десет минути? Всичко, което бяха правила, беше да разговарят!

Тя прошепна гневно на Хелър:

— Не биваше да ме караш да си мисля, че сте правили нещо друго! Ти с твоите шеги!

— Това не беше шега — каза Хелър. — Може пък на тия катамити да им дойде наум, че трябва да бъдат мъже. Не можех да уредя никакъв договор в зала с всичките онези стенания, но може би освен това поведението ми помогна да се качи цената ѝ, което да ги накара да си помислят, че тъкмо женският ѝ чар е свършил работа.

Крек изръмжа.

— Ти с твоите грижи за чувствата на другите хора!

— Прибери камерата и лентата при моите файлове — каза Хелър. — Може да ми притрябват, за да спася собствената си репутация или пък да се защитавам от твоите обвинения при някоя схватка.

— О, Джетеро, аз просто те подведох. Научила съм си урока. Вече не съм ревнива.

— О, така ли? — възкликна той на английски.

Това я накара да се разсмее.

— Джетеро, не ревността ми е това, което може да застане между нас, а ужасното ти чувство за хумор!

— Ти току-що се разсмя — обърна ѝ той внимание.

Това я победи напълно. Светът изглеждаше много по-добър.

Но това беше този свят, светът на Волтар. Съдбата на един друг свят, този на Земята, щеше да бъде решена завинаги още същата нощ!

ЧАСТ ОСЕМДЕСЕТ И ОСМА

ГЛАВА ПЪРВА

В залата на Великия съвет споразумението пътуваше обратно към Хелър, но много бавно: това беше главно поради спорове, които възникваха на всяко едно място по трийсетметровата в диаметър маса и които не се отнасяха до споразумението, а до старшинството на членовете във всеки отдел сега, когато нямаше лорд, който да отговаря за това. Два или три от отделите бяха представяни само от главен чиновник и, за разлика от военните и полицията, отделите никога не бяха имали точно установена йерархия на управлението по-надолу от чиновите на благородниците.

Докато седеше на подиума обаче, Хелър беше търпелив в изчакването на документа при обратния му път. Оставаха да се сложат само още два подписа.

— Е, сега ще мине една и ще останат пет — каза той на графиня Крек на нисък тон, без да се обръща, за да я погледне. — Все още не мога да разбера защо Мортиай ме назначи за Вицекралски председател. Той има много приятели, а също и много по-опитни от мен хора в тая работа.

— Просто постъпи много разумно — прошепна графиня Крек. — Военните се намесиха в конфликта едва в последния момент, така че лоялността му към тях не е доказана. Всичките му приятели са сред бунтовниците, а това нямаше да се хареса на част от населението. Ти винаги си бил предан на Клинг. Освен това си с много добра репутация сред населението. Мортиай те приема като брат офицер, на когото може да се довери и ако погледнем нещата право в лицето, той всъщност дължи качването си на трона на теб. Мортиай наистина е много умен мъж. А и, разбира се, моят Джетеро е много интелигентен, красив, очарователен...

— И има лошо чувство за хумор — засмя се Хелър. — Добре де, както и да е, не започнах управлението му с убийството на тълпа малки момченца. Управление, което започва с кървава баня, обикновено завършват много зле. Може би — добави той и изражението му изведнъж стана много ведро, — може би има някаква надежда по

отношение на правителството. Може би то наистина може да ръководи добре!

— Тогава е добре да се замислиш много бързо — каза графиня Крек. — Току-що каза една точка отпада и остават пет, а според бележките, които си си надраскал тук, унищожаването на Земята е последната точка в дневния ред. Мислиш ли, че ще можеш да приемеш да заповядаш и организираш смъртта на пет милиарда души?

Хелър се намръщи и погледна надолу към масата пред него.

— Познавам те, Джетеро. Мислиш си за Изи и Бум-бум, както и за всичките си приятели там. Сърцето ти е меко като гъба, въпреки суровия ти външен вид, ти сигурно ще съжаляваш и за мис Симънс! Някои от тия пет милиарда души бяха твои лични приятели.

— Може би, въпреки всичките ласкаещи ме причини, които ти току-що изреди — каза Хелър, Мортиай направи фатална грешка, като ме постави на тази длъжност. — Той се разведри. — Знам си аз. Просто му бях под ръка. Направи го като временно назначение. Нещата са много прости. Всичко, което трябва да направя, е да председателствам това заседание по въпроса за Земята и веднага щом назначи истински председател, ще предам на него работата тук като незавършена и доволен ще се върна във Флота. — Той въздъхна. — Тази мисъл ми носи облекчение.

— Трябва да ти съобщя нещо — каза графиня Крек и бутна в ръката му една Кралска прокламация. — Когато си тръгна от заседанието тази вечер, той беше толкова доволен от начина, по който ти беше подкарал нещата тук, че написа това. Помоли ме да го донеса обратно тук, за да може чиновникът да го впише в записките от заседанието.

Хелър се взираше в един подписан и подпечатан лист, който го назначаваше за първи лорд на държавата и вицекралски председател на Великия съвет. Назначението беше постоянно.

Хелър изстена.

— Това ме поставя в неприятна дилема наистина. Прекарвам една година в закърпването на една планета, а сега получавам заповед да хвърля във въздуха същата тази планета.

— При това не можеш да се измъкнеш незабелязано от това — каза графиня Крек. — Причината, поради която ти давам това, е, за да

не направиш нещо необмислено и да не се подчиниш на заповедта, та да си докараш неприятности.

— Ти имаш нещо общо с цялата работа — каза Хелър.

— Не. В този случай не. Той го измисли съвсем сам. Но трябва дати призная, че ми носи голямо удовлетворение. Имаш коефициент три над продължителността на живота на военните инженери. Сега вече имаш един хубав и безопасен пост.

— На който единственото, което мога да кажа, е: „Вдигнете във въздуха онази планета“, „Унищожете я“. Ще отложа за малко заседанието, ще отида при Мортиай и ще си подам оставката!

— Не, няма да го направиш — каза графиня Крек. — Защото ако го направиш, аз ще скъсам това. — И тя му показва още една подписана и подпечатана Кралска заповед. Там пишеше, че Крек получава обратно титлата и гражданството си, а обширните имения Крек на Майко се връщат в нейни ръце.

Той бързо постави ръка върху нейните, за да спре жеста за късане.

— Та това е страхотно! — каза Хелър. — Толкова се радвам за теб!

— Искях да ти кажа след заседанието — прекъсна го тя — да го отпразнуваме, защото си присвоих и един дворец за нас двамата. — В очите ѝ се появиха сълзи. — Не разваляй всичко, Джетеро.

Той не можеше да я гледа как плаче.

Даваше си сметка за камерите на „Вътрешен обзор“, които изведнъж се насочиха точно към тях двамата.

Точно в този момент един разсилен във виолетова униформа му поднесе споразумението и го постави на повдигната отделена част от огромната маса.

Хелър мислеше много усилено. Трябваше да скрие сълзите ѝ от камерата. Той се наведе към нея и я целуна.

Мониторите за обратна връзка из цялата зала доведоха до него внезапните радостни възгласи от тълпите, които го наблюдаваха.

Той обаче прошепна на Крек:

— Иди да намериш Хайти и Началника на Палас сити и им кажи, че искам да се видя с тях незабавно. И се махни оттук. Печелиш. Ще си свърша работата както трябва.

Малко несигурна, чувствайки се малко като Непогат Прокълнатия, който според легендата беше предал принц Кавкалсия, графиня Крек бързо изчезна надолу по задните стъпала на подиума.

Казваше си, че никой не може да попречи на разрушаването на Земята така или иначе, така че нямаше причина да позволи на тази планета да извърши някое друго престъпление и да предотврати приближаващата ѝ сватба. Освен това, въпреки че Джетеро харесваше мястото, тя винаги се беше ужасявала от примитивната западналост на тази култура и въобще не можеше да разбере как една толкова потенциално красива планета може да бъде толкова безкрайно покварена от един небрежен елит на властта.

Докато отиваше да изпълни поръчението, тя си каза:

— Няма никакъв шанс Земята да бъде спасена: целият Волтар е жаден за кръвта ѝ, не без намесата на Мадисън. По дяволите да върви Земята. Аз спасих Джетеро.

ГЛАВА ВТОРА

Хелър взе подписаното споразумение и направи едва забележим знак на мъжа на балкона. В залата проехтяха четири фанфара и ударът на чинели.

Хелър обходи с поглед множеството.

— Господа — каза той, — искам да ви благодаря за единодушните подписи под това споразумение. Приемам ги като вот на доверие към Император Мортиай и гледам на тях като на обещаващо начало на нещо, което дори най-песимистично настроеният трябва да започне да приема като едно щастливо, процъфтяващо и триумфално управление за цялата конфедерация Волтар. Да живее Мортиай Великолепни!

Фанфарите засвириха, а чинелите прогърмяха за кралски поздрав. Всички в залата станаха на крака и извикаха:

— Да живее Негово превъзходителство!

Въпреки късния час, тълпите по улиците полудяха от радостни възгласи.

На Хелър му се прииска Вантаджо — майорът-политолог от Грейшъс палмс — да е там, за да му даде някакви напътствия. Всичко това беше съвсем ново като преживяване за него. Бедният Вантаджо.

Хелър подаде споразумението на чиновника, за да го впише. Даде знак за още един салют с чинелите.

— А сега, тъй като съм упълномощен от Негово превъзходителство да направя това с пълна преданост, ще се захвана с второто от шестте действия, които ще сложат край на току-що отминалите размирици в тази страна. За да започне една наистина нова епоха, човек трябва да сложи истински край на старата.

Имаше намерение да поосвежи малко хората в залата и тези по улиците, за да ги поотдалечи от жаждата им за кръв. Той не обичаше Ломбар Хист, но и не му се щеше да види някого разкъсан на парчета от двете хиляди и повече хора в тази зала. По негово мнение пролятата досега кръв беше достатъчна.

— Сега ще се захванем със случая на един от основните причинители на Кралското убийство и правителствения упадък.

Тълпите по екраните изведнъж запазиха пълно мълчание. Залата се усмири. Хелър беше на път да доведе продукта от пазарлъка си.

— КАПИТАНЕ! ДОВЕДЕТЕ ЗАТВОРНИКА ЛОМБАР ХИСТ!

Хелър беше заповядал да изчистят Хист, за да могат да го представят пред заседанието, без да изглежда много занемарен. Общоприетото мнение обаче малко беше модифицирало нарежданията му.

Отвори се една странична врата. Издърпаха Ломбар Хист напред. Беше в червена генералска униформа на Апарата. Единствената, която очевидно бяха намерили, понеже неговата собствена беше изгоряла, беше свалена от един труп. Червеното беше променено от по-тъмните петна от кръв, които не можеха да бъдат сгрешени.

Бяха взели отнякъде — вероятно от двореца на Тийни — един електрически нашийник. Той беше на врата му. Края на веригата държеше един огромен моряк от Флота. Той дръпна веригата и Хист тръгна препъвайки се напред под блестящите светлини на „Вътрешен обзор“. Както и да го погледнеше човек, единственото, на което Хист приличаше, бе маймуна, водена с нашийник.

Надеждите на Хелър да поуспокои тълпата се изпариха от раз.

Залата закрепця от внезапна, дивашка омраза!

Мониторите за обратна връзка запращяха от ярост.

И тогава Хелър видя, че едно нещо със сигурност не беше наред. Издърпаха Хист напред, за да го накарат да застане до заседателната маса, но нещо в очите му не беше нормално. Винаги бяха животински жълти и малко замъглени, а сега блестяха и излъчваха нещо странно.

Хист спря. Той сякаш въобще не си даваше сметка за шумотевницата, която го проклинаше. Той сякаш си говореше.

Хелър помоли за тишина и чинелите трябваше да прогърмят пет пъти, преди да спрат виковете в залата.

— Ломбар Хист — започна Хелър, — докараха ви пред това заседание на офицерите, за да бъдете обвинен и да помолите за оправдаване на действията ви. Разполагам пред себе си с Кралска прокламация, на която можем да напишем съдбата ви, която, трябваща ви предупредя, че е оставена в ръцете на това заседание, мога обаче да ви изпратя и на пълен съдебен процес, ако тук кажете нещо, което да

ни убеди да направим това. Някакво смекчаващо вината обстоятелство...

Хелър спря, защото през цялото време, докато той говореше, Хист си шепнеше някакви слова. Той говореше много тихо. Хелър даде знак на капитана от Флота да донесе малък електронен усилвател и да го държи близо до устата на Хист.

Гласът на Хист беше много странен. Той говореше:

— Ангелите призовават. Моля ви, дайте ми една доза. О, чуйте какво казват ангелите. Дайте ми една доза. Ангелите призовават. Моля ви, дайте ми една доза. О, чуйте какво казват ангелите. Дайте ми една доза...

ЛОМБАР ХИСТ БЕШЕ ПОЛУДЯЛ!

ГЛАВА ТРЕТА

Залата на Великия съвет беше утихнала след едно странно прошепване.

Там, както и по улиците с помощта на „Вътрешен обзор“, хората чуваха този призрачен, ромолящ глас.

Определена реакция обаче не се появи. Хелър си пое облекчено дъх, като си помисли, че в крайна сметка всичко щеше да завърши добре. Хората изглежда бяха забравили темата за Земята. Понеже не показваха явно някаква ярост към Хист, може би бяха изразходвали голяма част от гнева си. Сега, ако можеше само да ги задържи спокойни...

— Господа — каза той към огромната маса, — мисля, че задържаният не е в никакво състояние да изслуша обвиненията и, понеже всички ние знаем за какво точно става въпрос, няма смисъл от друг публичен процес. Знаем, че той се опита да се възкачи на трона незаконно и навлече одеждите на монарх, така че хайде да си спестим по-нататъшните формалности и да го признаем за виновен по това обвинение. Съгласни ли сте?

Главите на масата кимнаха. Не се чу нито един глас на несъгласие. Хелър набра смелост.

— Предлагам — и той се обърна към чиновника, който беше сменил предишния, като му даде знак да записва много внимателно това, което имаше намерение да каже, — прокламацията да отнеме всичките му звания и постове — дадени, присвоени или каквито и да било. Ще отменим, освен това всички заповеди, назначения, присвоявания, манифести, прокламации, постановления, инструкции или правила от какъвто и да било сорт, издадени от него в писмена или устна форма, или от други заради него, но от тяхно име. Оттук насетне отменяме също така всякакво заплащане или финансови договорености, направени от, за или от името на гореспоменатото лице, включително всякакви залози и дългове, както и всякакви претенции за право на притежание, изявени от него или към него. Съгласни ли сте с всичко дотук?

Главите на масата кимнаха. Хелър просто предлагаше в разширен вариант една популярна във военния съд процедура, с която признатият за виновен в углавно престъпление офицер се освобождаваше от служба.

След това Хелър прибави и гражданската декларация, която се използваше, когато изпълнението на нечия присъда се отлагаше, без въпросният човек да е признат за невинен. Подходът вършеше добра работа, защото Хелър го беше използвал с други хора хиляди пъти за свои цели, а всъщност го беше прилагал и на графиня Крек.

— Поради което подсъдимото лице се признава за несъществуваща личност. Всичко, което направи, може да бъде обявено или считано за незаконно. Всичко, направено с него, не дава основание за съдебно преследване.

Чиновникът пишеше усилено. Хелър си помисли с повдигнат дух, че ще свърши с всичко това, без да причини още един бунт: негодуванието срещу Земята сякаш се беше поохладило.

Той каза:

— Явно той няма да е в състояние да участва в каквато и да било рутинна комуникация. Мисля, че е очевидно за всички, че той не е нормален. Съгласни ли сте, господа?

Официалните лица на масата погледнаха към Хист. Капитанът от Флота с електронното усилвателче се беше отдалечил: Хист просто си шепнеше същите думи, както и преди. Очите му бяха странни, нещо като свръхярко жълто. Господата погледнаха отново към Хелър и кимнаха.

— Поради което — продължи Хелър — затворникът се предава в Психиатричната клиника на Конфедерацията и ще остане под тяхната опека през останалата част от жи...

Изведнъж Хист се извъртя бясно. След това изръмжа със заглушителен глас:

— НА КОЛЕНЕ! НА КОЛЕНЕ, ИЗМЕТ ТАКАВА! АЗ СЪМ БОГЪТ НА ВСИЧКИ НЕБЕСА!

Той беше измъкнал веригата от ръцете на моряка! Вдигна я във въздуха пред себе си.

— ВСИЧКИ ВИ ЩЕ ПОВАЛЯ! БОГОТВОРЕТЕ МЕ! БОГОТВОРЕТЕ МЕ!

— Всяка надежда, която Хелър може да беше имал, че населението ще се отнесе по-малко емоционално по въпроса за Земята, изведнъж се изпари яко дим.

Най-напред из залата премина шепот:

— Тоя човек е луд!

След това един по-силен глас:

— Използването на Земните материали го е направило ненормален!

След това:

— Вижте какво може да направи Земята!

После писъци и викове:

— Били сме в ръцете на един човек, който е бил доведен до лудост от Земята!

Всичко започна да се събира като снежна топка, но от звуци. Най-накрая завърши с виещ крясък от хиляди гърла:

— УБИЙТЕ ГО!

Капитанът си мислеше, че е готов за подобно нещо. Но не беше. Беше накарал пет моряка да стоят около Хист.

Тълпата ги помете!

С извадени ками те се върнаха по местата си залитайки и се опитаха да преградят пътя на тълпата.

Други двацет моряка се включиха в защитата, строени в плътна фаланга, като помитаха хората пред себе си. Стигнаха до струпания кръг.

Крещящи хора се опитваха да се доберат до Хист, за да го разкъсат на парчета.

Като държаха остриетата си хоризонтално, моряците се опитваха да направят един стабилен кръг.

Някои от хората падаха, други бяха повалени и стъпквани, трети виеха от ярост и гняв и продължаваха да се опитват да си пробият път през кръга.

Фанфарите и чинелите гърмяха и трещяха, за да вдворят някакъв ред.

Капитанът от Флоте свиреше с уста, за да извика подкрепления.

Петдесет служители от Вътрешна полиция, които бяха строени отвън, нахълтаха през вратата с проблясващи жилци.

Хвърчаха бутилки с газирана вода.

Триста спейсъри от Флота, въоръжени с навити спасителни въжета, се втурнаха през вратата!

ТРОПОЛЕНЕ!

Хелър се изправи. Той извади ръчния си бластер и го нагласи на максимален шум. Стреля няколко пъти във въздуха! Никакъв резултат!

След това видя през бъркотията от светлокафяви униформи, които продължаваха да се опитват да защитават Хист, че той пълзи към близката част на залата.

Хелър прелетя над повдигнатата маса с предно салто.

Използва ръцете си сякаш се бореше с вълни.

Защитаващите моряци бяха с гръб към него.

Той посегна надолу и сграбчи Хист за нашийника.

Завлачи го след себе си.

Пропълзя под масата, като теглеше товара си отзад.

Хелър се появи отново на подиума.

Хист се извърна към него.

Хелър отново го сграбчи в парализираща хватка. Държеше го за задната част на нашийника.

— ХВАНАХ ГО! — извика Хелър с пронизителния си флотски глас. — НЕ УСПЯ ДА СЕ ИЗМЪКНЕ!

Един работник по осветлението от „Вътрешен обзор“, който стоеше на балкона, го заля с обилна светлина. Червената униформа на Хист блестеше ярко.

Погледите в залата се извърнаха от битката към подиума.

Двайсетината моряка изведнъж се подредиха пред издигнатата част на масата, за да предотвратят по-нататъшни атаки.

— БЛАГОДАРЯ НА ВСИЧКИ ЗА СЪДЕЙСТВИЕТО ВИ! — извика Хелър. — **НО ТОЙ НЕ МОЖЕ ДА ИЗБЯГА ОТНОВО!**
ХВАНАХ ГО!

Въздишка на облекчение се изтръгна от разгорещените гърла.

Бунтът беше свършил.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Един майор от Флота омота много вериги около Хист, а след това, под прошепнатите инструкции на Хелър, ги омота още малко. Майорът откара Хист на един по-горен балкон и го остави там с електрически ками насочени към гърлото му, за да го вижда тълпата, но да не може да го достигне.

През залата се движеха армейски спасителни отряди, които се грижеха за ранените и вдигаха изпадащите.

Хелър седна в креслото си. Точно зад себе си чу глас.

— Току-що стана свидетел на един пример за това какво ще стане, ако се опиташ да облекчиш съдбата на Земята. — Беше графиня Крек.

Той се обърна. Тя беше довела Хайти и Началника на Палас сити. Хелър слезе по задната стълба при тях. Той ги накара да приближат глави до неговата и им прошепна няколко спешни инструкции.

Началникът каза:

— Давайте ми прекалено малко време за подготовка!

— Добре е да се научиш да отваряш широко клапите си за ускорение — намеси се Хайти. — Имаш си работа с Джетеро Хелър. Брат ми иска това, значи ще го получи!

— НЕ съм казал, че няма да го направя? — каза съсухреният старец. — Короната и аз вече работим много добре заедно. Харесва ми.

— Така вече е по-добре! — каза Хайти. — Нямаме много време. ХАЙДЕ!

Те хукнаха заедно с графинята.

Хелър се върна в креслото си и през следващите пет минути кълнеше Мадисън, без да спира. Хората тук бяха превъзбудени на тема Земя: „истерия на тълпата“ беше дори далеч от описанието на това, което ставаше.

Той трябваше да издаде шест прокламации: още не беше завършил първите две.

Бъркотията все още продължаваше. Това беше добре. Хелър имаше нужда от време. Усети, че някой стои под повдигнатия край на

масата.

Беше Бис. Смееше се.

— За първи път разбирам, че за този пост са необходими и атлетични умения — каза той. — Да дадеш фитил за избухването на един бунт, а след това да решиш да го спреш, е най-смешният номер, който някога съм виждал. Ти си някакво чудо, Джет!

— Искаш ли да седнеш на мястото ми, Бис?

— Боже милостиви! Какво въобще може да не е наред на една такава длъжност?

— Това, че от теб се очаква да избиеш пет милиарда — души, между които имаш много приятели. Хайде, давам ти туниката си.

— А, не! Но изведнъж си давам сметка за какво говориш. Мога ли да ти помогна?

— Да. Качи се на онзи балкон и помогни на онзи майор от Флота да попречи на Хист да направи още някаква глупост. Още не сме свършили с него.

Един армейски генерал-лекар се приближи към Хелър и му подаде броя на пострадалите, все едно че не ставаше въпрос за заседание, а за битка. Понеже електрическите ками бяха нагласени да парализират, бяха причинени само припадъци и слаби наранявания. Генералът се върна обратно на масата. Хелър вдигна поглед към балкона, където държаха окования Хист, след което огледа залата. Надяваше се, че страстите са достатъчно уталожени, за да довърши втората прокламация.

Даде знак на чинелите и когато те удариха, той каза бързо:

— Ако гласувате сега по прокламацията за Хист, както беше изчетена дотук, можем да довършим тази втора...

В задната част на залата лудо се размахаха ръце, съпроводени от протестен гръм от викове. Хелър се вгледа, след което въздъхна.

— Да, благороднико Стафи — извика той. — Сега пък какво има?

Благородникът Артрит Стафи, който сега имаше бяла превръзка на главата си, още веднъж си проправи път до едно празно място на заседателната маса.

— Ваша светлост, сър — започна той, — точно преди половин час, докато се грижехме за пострадалите, получихме една чудесна новина. Тя може много да повлияе на присъдата на Ломбар Хист.

О, не, помисли си Хелър. Но каза:

— Кажете за какво става въпрос, за да можем да продължим.

— С помощта на нашите репортери и охраната на сградата на изданието ни, извадихме голям късмет и намерихме и задържахме така наречения доктор Кроуб! Довели сме го и сега е отвън. С вашето разрешение ще го вкараме в залата.

— Какво общо — каза Хелър — има това с Хист?

— Благородникът Стафи прие това за съгласие по негов сигнал шестима надзиратели вкараха Кроуб в залата. Той изглеждаше не помалко смешен от всеки друг път: твърде дългите му ръце, твърде дългите му крака, твърде дългият му нос както винаги го караха да изглежда като странна птица. Сега обаче имаше нещо още по-странно: вместо да изглежда като съсипан заложник, той вървеше така, сякаш беше собственикът на мястото. Преди някой да успее да го спре, той сграбчи един стол на масата, седна, кръстоса ръце на гърдите си и обяви:

— Аз командвам? Сваляйте си дрехите!

Публиката зяпна.

Хелър се вгледа в него по-отблизо. Същият странен поглед! Кроуб или беше силно дрогиран с нещо, или се беше побъркал — вероятно и двете!

— Проследихме този човек — каза благородникът Стафи. — На времето е бил нает от правителството като целолог и е бил арестуван за криминална злоупотреба с целологията. Бил е осъден на смърт. Обявен за несъществуваща личност. Хист го е използвал, за да създават заедно отвратителни изроди, както беше изложено по-рано. Това обаче не бил краят на кариерата му. Бил откаран с кораб на планетата Блито-3, където изучавал психиатрия и психология. Станал експерт и действащ специалист и по двете, след което бил използван от Мадисън за безумните му проекти в областта на връзките с обществеността. Доколкото сме запознати, на планетата Земя психологията, психиатрията и връзките с обществеността са неразривно свързани.

— Всичко това е много интересно — каза Хелър. — Моля ви обаче, благороднико Стафи, много ми се иска да довърша тази втора прокламация.

— На мен също — отвърна Стафи. — С благосклонността на това заседание и като влиятелен член на издателския свят, искам да предложа и Кроуб да бъде, предаден в психиатричната клиника на Конфедерацията. И тъй като е психиатър, което предполага, че е експерт в лечението на луди хора, предлагам Ломбар Хист да му, бъде даден като пациент.

Хората в залата зинаха още по-широко. След това обаче предложението започна да им харесва.

Изведнъж Хелър избухна. Винаги противник на нечовешките средства, той стана и насочи пръст право към Стафи.

— Представа си нямате какво точно предлагате! Психиатрите прилагат мъчения, за които не сте и чували! Дрогират пациентите си и пускат силни електрически импулси през мозъка им, за да разрушат нервните им реакции! И това не е всичко! Като по някаква прищявка вземат някаква стоманена сонда, пъхат я под клепачите и разбъркват всичко в предните дялове на мозъка? Те никога нямат никакво намерение да лекуват: те просто правят така, че за пациента да няма никаква вероятност да оздравее. Никога! И ТЕ ЗНАЯТ ТОВА! Психиатрите казват, че не вярват в душата, но работят упорито, за да унищожат до дупка душата на човека. И ПРИ ТОВА ЗНАЯТ КАКВО ПРАВЯТ! Няма да позволя подобно нечовешко отношение към когото и да било! Нито дори към Хист!

Изведнъж той си даде сметка, че така вреди на каузата за Земята. Той рязко спря да говори.

До ниската част на масата до себе си той чу един генерал от Вътрешната полиция да прошепва на помощника си:

— Виждаш ли, Земята е толкова ужасна, че дори един много опитен офицер не може да я понася!

Хелър се вгледа в мониторите за обратна връзка. Тълпите също стояха ужасени.

Той изпсува наум. Без да иска, беше намалил шансовете си да създаде атмосфера за по-доброто приемане на Земята.

Той обаче беше инат и си имаше свои принципи. Седна.

— Ще приема това предложение, само ако го направите по друг начин. Ломбар Хист ще бъде изпратен в клиниката, Кроуб — също. Те обаче ще бъдат поставени в прилежащи килии. Ще им бъде забранена всякаква комуникация с външния свят: никой никога няма да има

правото да говори с нито един от двамата, никога. Аз НЯМА да позволя психиатрията да си развърже пояса в клиниката на Конфедерацията!

— А Кроуб ще може ли да разговаря с Хист? — настоя Стафи.

— Да, но не и да го докосва — отвърна Хелър.

— Разбрах идеята на Ваша светлост да не позволи на психиатрията да си развърже пояса в клиниката на Конфедерацията — каза Стафи. — Това би било катастрофа. Но щом на Кроуб ще му е разрешено да „лекува“ Хист устно, аз съм напълно доволен. Просто не мога да си представя по-лоша съдба. Благодаря.

Хелър помоли масата за съгласие и го получи. Той се обърна към чиновника и му помогна да довърши втората прокламация. След това я изпрати на пътешествието ѝ за останалите подписи над този на Императора.

По негов знак една група от Вътрешната полиция се зае с Кроуб. Той стана. Изкрещя:

— Вие до един страдате от завист към пениса! — Продължаваше да крещи, докато го извеждаха навън.

Друга група от „сините бутилки“ се приближи до балкона.

Там Ломбар Хист беше паднал на колене. Той повръщаше. Сините бутилки дадоха на майора от Флота някаква разписка. Напъхаха Хист в един черен чувал, сложиха го на една носилка, след което го изнесоха.

Понеже този път беше по-ясно кой трябва да се подпише, прокламацията обиколи масата много по-бързо.

Хелър я получи обратно. Погледна я.

Две минаха, оставаха четири.

ГЛАВА ПЕТА

Хелър каза:

— Заседанието вече прокара решение за унищожаването на Апарата и разузнавателните практики, донесени от Земята. Решението обаче не беше вписано в прокламация и не беше окончателно оформено. Негово превъзходителство заяви, че не иска повече никога да чува каквото и да било за Земята. Заради това предлагам в съответствие с неговите желания и изисквания, прокламацията да гласи така: „Координираният информационен Апарат се забранява. В бъдеще не може да съществува независима държавна организация, която се занимава с разузнаване“. Но в това отношение, господа, можем много лесно да се забъркаме в безкрайни подробности за това от какво се състоят Земните разузнавателни организации, за да можем да ги забраним. И в един момент ще се окаже, че през цялото време говорим за Земята във връзка с тях. Както знаете, и Армията и Флота си имат разузнавателни служби, които са от жизненоважно значение при провеждането на война. Нито знаем, нито имаме време да разглеждаме разнообразните техники на разузнаването. Поради главната причина че на мен ми се иска да довършим тези прокламации.

Той получи кимвания от масата.

— Злоупотребата на Апарата беше двойна. Първата се състоеше в набирането на престъпници от затворите, които да служат като негов персонал. Втората се състоеше в пускането на тези покварени хора да се саморазправят с населението.

Веднага щом каза това, той си даде сметка, че е направил грешка. Беше се опитвал да смекчи гнева на заседателите и тълпите. Този анализ, въпреки че беше точен и лаконичен, т.е. достатъчно добър за един инженер, подежда като хвърлени запалени факли. Той просто върна живата картина на всичките ужаси, които населението беше принудено да изстрада.

Реговете в залата и виковете по улиците сякаш показваха, че предпочитаният курс на действие точно в този момент би бил да се

намерят и избият всички останали от персонала на Апарата. Изглеждаше така, сякаш бунтовете щяха да избухнат отново!

Вантаджо, изстена той, така ми се ще да беше тук, вместо аз да съм на прицел. Той усещаше, че е твърде неопитен, за да се справи с подобни неща.

В математиката, ако получиш някакъв неочакван резултат, понякога трябваше да го използваш. Може би математиката щеше да свърши работа. Той щеше да използва яростта.

Извади бластера си и се направи, че стреля. Извика:

— ИСКАМЕ СМЪРТТА НА АПАРАТА И ЕТО ТАКА ЩЕ Я ПОЛУЧИМ!

Това привлече вниманието.

Всички слушаха нетърпеливо.

— Прокламацията ще гласи, че се забранява използването на ЧУЖДЕСТРАННИ разузнавателни техники сред гражданите на Конфедерация Волтар! И че наказанието за това ще бъде СМЪРТ!

Това се хареса на другите.

— И за да няма въпроси за това какво се включва в нея, предлагам в самата прокламация да запишем състава на комисия от един представител от разузнаването на Армията, един от разузнаването на Флота и един от Вътрешната полиция, която да наречем Комисия против чуждестранното разузнаване, чиято задача да бъде предотвратяването на такива техники сред населението на Волтар, определянето на тези техники. Комисията да бъде на нивото на Великия съвет и да бъде председателствана от някой, който познава темата и я е изследвал достатъчно, а именно Кралски офицер Бис, който да бъде повишен до това звание за целта. Той НЕНАВИЖДА Апарата!

Избухна буря от аплодисменти както в залата, така и по улиците.

Хелър се поклони и седна. Получи необходимото съгласие, написаха прокламацията и тя тръгна на поредната обиколка.

Хелър изтри челото си с инженерската си кърпа.

Имаше много неща, които трябваше да се вземат; предвид по този държавнически въпрос. Независимо в коя част от вселената, разузнавателните служби имаха много общи черти. Ако беше оставил първоначалното предложение да победи, като с него се забранеше всичко, което е известно на Земята, да се използва на Волтар, това

можеше да осакати разузнавателните служби на Армията и Флота, защото те правеха много неща по подобен начин на този на Земята. Разузнаването си е разузнаване. Онова, което не беше наред при Апарата — и на начина, по който използваша разузнаването на Земята, беше, че той използваше разузнаването, за да репресира собствената си вътрешна обстановка, вместо враговете по време на война. И резултатът от това беше, че правителството започваше да води война с гражданите!

Три прокламации минаха, оставаха още три. Следващата щеше да е още по-трудна, а последната — най-лоша от всички!

ГЛАВА ШЕСТА

Хелър помоли за звън на линелите, за да се въдвори тишина.

— Зная — започна той, — че Негово превъзходителство иска да започне управлението си в мирна обстановка. Най-голямото му желание е поданиците му да бъдат щастливи, доволни и никога повече да не бъдат тревожени от потисничество и безредици. Поради това предлагам за тази четвърта прокламация амнистия. На първо място мисля, че трябва да включим всички народности на Калабар и всички, свързани с последния бунт. Това отменя всички бунтовнически прокламации на куп, а освен това амнистира всички хора на Калабар или пък свързаните с въстанието по всички престъпления от какъвто и да било характер, което влиза в сила според Вселенското звездно време преди два часа.

Предложението изглеждаше разумно. Вече никой не се сърдеше на Калабар. По този начин, освен това генерал Уип слизаше от бесилката, без въобще да се споменава името му.

Хелър се замисли за момент. Сега трябваше да внимава много. Щеше да се опита да получи амнистия за отрядите на Апарата: в противен случай, по разни места, на групи сред населението инциденти щяха да продължат да отнемат човешки животи. Той знаеше, че дори самото предлагане на подобна амнистия може да предизвика нова вълна на насилие, може би дори масово избиване.

Той погледна един генерал от Вътрешната полиция, който седеше на заседателната маса.

— Колко време мислите, че ще ви отнеме да съберете и осъдите всички хора, които може да са нанесли материални вреди или телесни такива в последните бунтове? Вече говоря за разбунтувалите се граждани.

Хелър усети незабавната реакция по мониторите за обратна връзка. На никого не му беше хрумвало досега, че действията му може да бъдат считани за престъпление.

Генералът от Вътрешната полиция разтри лицето си с пухкавата си ръка.

— Ами, Ваша светлост, сър, срам ме е да кажа това, но ще ни отнеме години. Нали разбирате, трябва да преустроим Вътрешната полиция. Много части от нея се присъединиха към бунтовниците. Това ще изисква голям брой арести и съдебни процеси вътре в самата полиция. Надявахме се да обсъдим въпроса за това дали можем да получим някаква подкрепа от Армията.

— Но в същото време — каза Хелър като се навъси — не сте ли планирали една генерална проверка като използвате незасегнатите части от полицията? Нещо като подкарате гражданите към общи помещения и да ги държите там седмици наред, може би да ги съдите на куп? Чудех се обаче как ще се справите да търсите къща по къща по всички градове, за да съберете всички хора, които са участвали активно в размириците.

Тълпите на мониторите мълчаха застрашително.

— Ами — каза генералът от Вътрешната полиция, като отново разтри лицето си, — ако имахме съдействието на Армията, можехме да започнем това веднага.

Тълпите започваха да ръмжат. Това заседание говореше за ТЯХ!

— Генерале — каза Хелър, — Негово превъзходителство ме увери, че любовта му към поданиците му е безгранична. Мисля, че за да отпразнуваме наследяването му на трона, трябва да проведем една амнистия за цялата Конфедерация, която да обхване всички хора, независимо от престъпленията им, която да влезе в сила преди два часа, Вселенско звездно време.

Викът започна много бавно, след което набра мощ по улиците:

— Да живее Мортиай!

Хелър усети, че е успял. Тъкмо се обръщаше да издиктува четвъртата прокламация, когато бибипаният генерал на сините бутилки развали цялата работа. Той попита втрещен:

— Искате да кажете и всички хора по затворите?

— С изключение на хората, за които вече беше взето решение, като Грис, Мадисън и екипа му, Кроуб и Хист. В нея трябва, освен това да има клауза, според която Негово превъзходителство не е ограничен да освобождава, които си поиска лордове, официални лица и офицери, които може да му се наложи да освободи, за да сформира ново правителство. Освен това трябва да забраним по-нататъшното

наказване на тези хора, тъй като последното нещо, което искаме сега, е гражданска война.

Синята бутилка си държеше на затворите.

— Но, Боже мой, това ще изпразни всичко, с което разполагаме!

— Така или иначе са препълнени — отвърна Хелър.

— Но някои от тези хора са извършили ужасни престъпления!

— Ето какво ще направим — прекъсна го Хелър. — За всеки вече осъден престъпник ще поставим условието, че трябва да приеме амнистията с обещанието, че няма повече да извършва никакви престъпления, като му се каже, а също и запише в прокламацията, че ако той или тя извърши още едно углавно престъпление, незабавната присъда е смърт. Мога да ви уверя, че голяма част от тях, ще се поправят. Амнистията няма да важи за психиатричните клиники, защото там няма и да разберат за какво става въпрос.

Синята бутилка продължаваше да гледа с широко отворени очи и Хелър щеше да продължи да го убеждава, ако не се беше намесил един друг генерал от масата.

— Това ще амнистира и целия персонал на Апарата!

Това беше искрата. Масата започна да ръмжи. Тълпите, макар и доволни до преди един момент, започнаха да крещят:

— Смърт на Апарата!

На Хелър му се прищя да му каже, абе, глупако, има още около два или три милиона хора от Апарата, които са на свобода: ще вържеш ръцете на цялата си полиция, като я пуснеш да ги преследва години наред! Ще имаме още много размирици, още много горящи сгради...

Той даде знак и фанфарите и чинелите се захванаха на работа. Мина известно време, преди той да може да заговори отново.

— Тогава предлагам — каза Хелър — всеки от бившия персонал на Апарата, който се въвлече в криминално престъпление след амнистията да бъде застрелван.

— Никога не съм чувал това. Звучи лошо!

— О, то наистина е лошо! — потвърди Хелър. — Това е един древен обичай на Флистен. Направо ще го впишем в прокламацията. Даже още по-лошо, ще прибавим и *in flagrante delicto*! Това вече е направо ужасно!

— Но аз не знам какво означават тези думи! — извика генералът.

— Можете да ги проверите по-късно — каза Хелър. — В тълпите, за които „Вътрешен обзор“ излъчва това заседание, има дами. Имате думата ми, че е ужасно. Зная, че това е много жестоко, господа.

Хората от Вътрешната полиция се бяха намръщили.

Единият от тях каза:

— Но...

— Освен това искам да добавя: „А за да се закрилят домовете на хората, Армията ще съдейства на полицията, докато тя се преустрои и настъпи обществено спокойствие.“ — каза бързо Хелър.

Представителите на Армията изглеждаха изненадани, но след това явно се решиха. Тези пък от Вътрешната полиция си даваха сметка за разбърканото ѝ състояние ѝ изведнъж придобиха много доволен вид.

Хелър знаеше, че вече е спечелил масата за каузата: това оставяше на свобода хората, които гледаха излъчването по улиците и домовете си.

Той вдигна глава. Камерите бяха насочени към него.

— Негово превъзходителство въобще не желае да започне управлението си, като създаде неприятности на когото и да било от поданиците си. За всеки ще има предостатъчно работа при реконструирането на сградите и парковете, които са били повредени. Не само това, ами аз мисля, че и самият Калабар би могъл да погълне всички безработни или пък тези, които наскоро са навлезли в свободния живот: там всеки град трябва да бъде построяван наново, като не забравяме и че на всяка друга планета от Конфедерацията ще има нужда от много нови строежи. Зная, че Негово превъзходителство желае да издигне съюза от 110 планети до благополучие, което не е било виждано досега. Всеки човек, който се възползва от тази амнистия, трябва да разбере, че дължи тази възможност на Мортиай и че всичко, което той иска от поданиците си в замяна е верността им и помощта им, за да стане нацията ни по-добра.

Тълпите по улиците започнаха да надават радостни възгласи.

Камерите вече не снимаха него. Той избърса лицето си с червената си инженерска кърпа.

Беше се движил по ръба на острието. По-късно щеше да каже на Армията и на полицията, че *in situ* означава просто „на място“, а *in*

flagrante delicto — „хванат на местопрестъплението“, ако си спомняше правилно.

Засега поне беше предотвратил по-нататъшни размирици. Ако късметът му продължаваше да работи, щеше да бъде много изгодно, а също и необходимо, дори от жизнена важност, ако успееше да направи така, че името на Земята не се появи отново поради продължителната борба с Апарата: служителите в него щяха да изпаднат в пълно отчаяние, ако разберяха, че се връщат отново в затвора.

Четири минаха, оставаха две. Следващата трябваше да бъде много изпитана. Последната щеше да означава нещо ужасно, ако нещата се проваляха.

ГЛАВА СЕДМА

Хелър чу някого зад гърба си. Беше графиня Крек. Тя прошепна:
— Хайти каза да ти предам да увърташ колкото може по-дълго.

След малко ще бъдат готови.

Той кимна. Четвъртата прокламация още не се беше върнала при него. Чудеше се как може да увърта по-дълго.

Крек каза:

— Чух последната мярка, която взехте. Защо даде зелена улица на всички престъпници?

— Грис не е бил единственият човек, който разполага с файлове за изнудване. Тази мярка ще попречи на офицерите от Апарата да се захванат с криминалния бизнес.

Тя не разбра кой знае колко от отговора му; освен това подуши някакво шикалкавене от негова страна.

— Вероятно си имал и други основания, освен това.

— Стой мирна.

— Но ти пусна сред населението няколко милиона престъпника.

Защо?

— Държавата е била корумпирана и правосъдието е правило немалко съзнателни грешки. — Той се обърна и я изгледа продължително. — Добре. Помни, че ти си го изпроси. Ти може да не си единствената Лисъс Моъм.

Тя затаи дъх. Той намекваше за това, че тя е била неправилно осъдена и обявена за несъществуваща личност до настоящия ден. В очите ѝ се появиха сълзи.

— Ти си го направил заради мен. За да отпразнуваш връщането на гражданството ми.

— Махай се. Ти не обичаш хора с меки сърца.

— Срамувам се от себе си. Обичам те, Джетеро!

— Добре де, недей да стоиш тук и при това да се държиш мекушаво. Иди да помогнеш на Хайти и така може би ще спасим приятелите си. Изгубени надежди, но кой знае.

Тя изведнъж го целуна.

— Бог да те благослови, Джетеро.

Тълпите нададоха радостни възгласи. Целувката беше излъчена по „Вътрешен обзор“. Графиня Крек изчезна.

Хелър промърмори към мониторите в другия край на залата:

— Нямаше да се радвате толкова, ако знаехте, че се опитвам да спася любимия ви враг, Земята. Е, сега всичко зависи от математиката.

Четвъртата прокламация беше пристигнала при чиновника, за да я отрази. Хелър беше протакал колкото можеше. Той стана и даде знак на фанфарите да гръмнат.

— Господа, малко по-рано приехме една формална резолюция да обявим извън закона психиатрията и психологията. Бих искал да впишем тази резолюция в петата формална прокламация, която сега ще обсъдим. Негово превъзходителство заяви, че не иска да чува повече нищо за Земята. Ако впишем тези науки в една публична прокламация, ще се наложи да споменем Земята, а това може да привлече вниманието му. Нещо повече, имената на тези науки вече са се появили в пресата. На мен ми се струва, че това може най-добре да се прикрие като задоволим изискването на издателите, които желаят да бъдат предпазени от неща като лъжливи истории и това друго изобретение на Земята — връзките с обществеността.

От заседателната зала се чу ръмжене. Седящите там бяха готови да потиснат всичко, което беше свързано по някакъв начин с тази планета.

— Поради това предлагам — продължи Хелър — да създадем поста Цензор. Подобен пост, присъединен към персонала тук, в Палас сити, може да предотврати публикуването на психиатрични и психологически текстове. Освен това би могъл да предотврати злоупотребите под прикритието на връзките с обществеността. Всъщност ми се струва, че постът в действителност се припокрива с този на Кралския историк. — Той получи кимванията на съгласие от масата. — Може ли някой да ме осведоми кой заема този пост в момента, понеже персоналът на Палас сити бе така силно разместен?

Той знаеше отговора. Просто залагаше капан. Кликата на издателите в далечния край на залата кимаше в съгласие.

Изправи се един чиновник.

— Ваша светлост, сър. Постът на Кралски историк се заемаше от един човек, който за нещастие се противопостави на нарежданията на

Ломбар Хист. Той е мъртъв. Мястото е вакантно.

— О, слава! — възкликна Хелър. — Един мъченик! Ами тогава, ние нямаме друг избор!

Всички се вторачиха в него.

— Един човек е гражданин с обществено съзнание. Той познава всички аспекти на това, за което говорим. Той вече доказва желанието си като привлече вниманието ни към този въпрос. За поста на Кралски историк, Цензор и Председател на който и да било борд на Цензорите предлагам благородника Артрит Стафи!

В далечния край на залата сред другите издатели благородникът Стафи подскочи.

— Но..., но..., ами издателската ми империя!

— О, няма нищо — отвърна Хелър, — всички ние трябва да направим по някоя малка жертва за доброто на нацията. Сигурен съм, че можете да намерите някой, който да ръководи вестника ви вместо вас. — Той се изпъна. — Държавата се нуждае от вашето съдействие, благороднико Артрит Стафи! И си помислете как ще можете да бъдете пример с вашия вестник! Помислете си как можете да издигнете и задържите чистотата на журналистическата етика! — Той понижи глас. — А и си помислете колко успешно можете да потискате всякакви усилия населението да бъде покварявано с психиатрия и психология.

Няколко от издателите се ухилиха. В „Дейли спийкър“ се бяха публикували най-много статии във възхвала на тези науки. Те избутаха Стафи към масата.

Най-накрая благородникът Стафи застана на едно свободно място.

— Ваша светлост, сър, макар и с голяма финансова жертва, аз не мога да разочаровам хората. Приемам назначението.

— Има едно условие обаче — каза сурово Хелър. — Въобще не обичам, когато цензурата прикрива държавните грешки или потиска гласовете на дисидентите, просто защото държавата е глупава. Мястото, където цензурата е най-необходима, е да закриля индивидите от потоците изфабрикувани лъжи, а обществеността — от това да бъде мамена от безпринципни насилници като Мадисън и Хист. Вашата длъжност не бива никога да включва потискането на истината. Така че **НЕДЕЙТЕ ДА ЗЛОУПОТРЕБЯВАТЕ С ТОЗИ ПОСТ!**

Чуха се радостни възгласи.

— В такъв случай приемам, че назначението е ратифицирано? — попита Хелър.

Офицерите на масата кимнаха в съгласие.

— Сега, господа, ви моля да направите място на масата за нашия нов Кралски историк и Цензор, а аз ще довърша прокламацията и можете да сложите подписите си.

Номер пет. Той беше прокарал и номер пет! Това беше ключът към решаването на уравнението.

Започна да се моли наум. Сега трябваше да подготви почвата за номер шест, фаталната прокламация, тази, която щеше да определи дали пет милиарда души, сред които бяха и приятелите му, ще живеят или не. Номер шест щеше да се заеме със съдбата на Земята!

ЧАСТ ОСЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ГЛАВА ПЪРВА

Някакъв шепот зад стола му сложи началото на последното фатално действие през онази фатална нощ.

— Хайти и Началникът ми казаха да ти предам, че вече са готови. — Беше графиня Крек, която побърза да се изниже.

Със съзнанието, че пет милиарда живота, някои от които на неговите приятели, и бъдещето на една планета — Земята, ще бъдат определени през следващите минути, Джетеро Хелър, военен инженер, който още не беше свикнал с новата си идентичност на първи лорд на държавата, се изправи пред стола си на подиума и огледа развълнуваната зала.

Тълпата в залата на Великия съвет се беше разраствала и сега наброяваше не по-малко от три хиляди души. Тълпите по улиците, както се виждаше по мониторите за обратна връзка на далечната стена на залата, не бяха намалели, а напротив — бяха станали още по-многобройни.

Както си беше обичаят новият император Мортиай беше оставил ръководството на държавните дела в ръцете на вицекралския председател на Великия съвет, който обикновено се наричаше Короната.

Хелър си пое дълбоко въздух. Сега всичко зависеше от него. Това щеше да е финалният спринт. Не биваше да разочарова Мортиай. Не биваше да разочарова и Волтар. Макар и много крехка, но той мислеше, че за Земята все още има някаква надежда: ако той се провалеше сега, планетата щеше да бъде напълно разрушена завинаги.

Той подръпна златистата си туника и даде знак за тръбенето на фанфарите. След това каза в напрегнатата тишина:

— Господа, имам удоволствието да обявя, че в близкия парк моята очарователна сестра и Началникът на Палас сити са приготвили едно малко развлечение за вас. Предлагам, а ако трябва да бъде съвсем точен, настоявам да се възползвате от тази покана и да се отправите към това място, като тук останат само ръководителите на военните и нашият нов Цензор.

Никой не се помръдна. Това беше лош знак.

От задните редици на залата се чу някакъв глас:

— Корона, Ваша светлост, сър! Мога ли да ви обърна внимание на това, че не сте решили въпроса с последната прокламация — разрушаването на отвратителната Блито-3, Земята.

Хелър се беше опасявал тъкмо от това. Всичко зависеше от това да няма свидетели, но дори и тогава не беше сигурно, че ще успее да спечели каузата.

— Вярно е — каза Хелър, — че сега ще се заемем точно с това. Но заседанието на офицерите сега ще бъде сведено до военен съвет. Освободете залата!

— Не, не! — закрещяха хората в цялата зала. — Искаме да слушаме!

Хелър се намръщи към тях и към премигващите камери.

— Нямаме никаква гаранция, че Земята няма шпиони на Волтар. Ако врагът има достъп до всеки военен съвет, можем да губим всяка война. НАПУСНЕТЕ ЗАЛАТА!

Избухнаха викове.

Какво имате намерение да правите?

— Ще планираме и заповядаме унищожението на Блито-3, Земята. Това са стратегически и тактически въпроси, военни заповеди и логистика. Подобни дискусии не са и никога няма да бъдат открити за обществеността. Но ние сме се погрижили за вашето добро настроение, докато обсъждаме и издаваме заповедите си. В парка са пригодени само хиляда и петстотин места; тук има почти три хиляди души: предлагам ви да хукнете, освен ако не предпочитате да стоите прави.

На изхода на залата настъпи истинско стълпотворение.

Хелър внимателно провери дали в залата са останали само шефовете на генералните щабове на Армията и Флота. Той махна с ръка към една врата и капитан Таре Роук, който беше пристигнал от Калабар само преди час, се промъкна и зае едно място. Хелър строго каза на Артрит Стафи да седне обратно на мястото си, когато той показа намерението си да напусне.

Режисьорът от „Вътрешен обзор“ се втурна към подиума.

— Моля ви, Ваша светлост, сър, не мога ли да оставя поне една камера тук? Това, с което ще се заемете сега, е от историческа

важност!

— Не! — отвърна Хелър.

— Да! — каза режисьорът.

— Току-що започнах да усещам навлизането в личната ми територия — каза Хелър. — Точно след десет секунди ще започна да считам, че е била нарушена. МАХНЕТЕ СЕ ОТТУК!

Режисьорът побягна като ужилен.

Хелър отпрати охраната, разсилните и чиновниците. Премина през цялата зала и сам залости вратата отвътре.

ГЛАВА ВТОРА

Единственият звук в обширната зала сега идваше от редицата монитори на „Вътрешен обзор“, която остана, за да дава кадри от обратната връзка, заснети от екипи из цялата Конфедерация. Включиха се и два нови монитора, които показваха какво става в близкия парк. Там сега беше издигната сцена. Беше оформен кръг от танкове и оръдия. Хората се трупаха по редовете с места.

Хелър се върна на огромната заседателна маса: петимата мъже там сега изглеждаха малки след множеството, което дотогава беше изпълвало залата.

Хелър сърдечно стисна ръката на капитан Роук.

— Толкова се радвам, Джет, да те видя отново жив и извън ръцете на „пияниците“. Много се изненадах, когато получих призовката ти: бях освободен от длъжност, нали знаеш.

— Капитане — каза Хелър, — добре дошъл отново на поста ти като личен астрограф на краля. Освен че се радвам да те видя отново, зная, че си най-голям авторитет в Конфедерацията по Графика за нахлуването. Сега, господа, ако нямате нищо против да се приближите малко към подиума, мисля, че няма да се чувстваме толкова загубени в това огромно помещение.

Петимата се преместиха и Хелър отново зае мястото си на подиума. Мъжете вече седяха близо до него.

— Господа — започна Хелър, — събрали сме се като военен съвет, който е по-висш от заседанието на офицерите, за да се заемем с въпроса за унищожаването на планетата Блито-3. Ние ще напишем кралската прокламация, която ще реши съдбата ѝ. Негово превъзходителство заяви, че вече не иска да чува нищо повече за нея.

— Не може да не чува за нея — каза капитан Роук. — Тя е отбелязана в Графика за нахлуването. Това чудо работи ли? — И той натисна няколко бутона под края на масата. Терминалът пред неговото място светна. Той натисна някакъв друг бутон и на повърхността на огромната маса се появи огромен дисплей с размери осемнайсет на дваайсет и седем метра.

— Тук — каза капитан Роук — виждате планираните волтариарнски нашествия, разчетени за следващите сто хиляди години. Те ще ни отведат възможно най-близко до обитаемия център на галактиката. Съжалявам, Джет, скъпо мое момче, и съм силно трогнат от това, че се сети за стария си учител и ме върна обратно на поста ми. Много ми се иска да изразя благодарността си. Но нито аз, нито който и да било друг, може да се меси в Графика за нахлуването. Нашите предци са го съставили преди много столетия, даже преди първите колонисти да напуснат старата галактика. Този график е съобразен с предполагаемото време за приобщаване на новопридобитите територии: следователно няма никаква възможност за промяна на сроковете. Ето том, съвсем близо до горната част на схемата, виждате Блито-3. Признавам, че тя не е най-важната цел в схемата: странното ѝ е това, че има само една обитаема планета в системата. От военна гледна точка, тя не би била от особено голяма полза като изходна точка за атакуването на другите цели след това, но макар и да не е от жизненоважно значение, нея все пак я има. Нахлуването... да видим... да... е след 115 години, считано от днес.

— И Графика никога досега не е бил променян? — попита Хелър.

— Не, момчето ми. Твоите и моите предшественици са били доста компетентни хора. Единствените промени, които са били правени, са били, за да се забави или ускори много малко времето. А вие искате да направите точно това сега: да ускорите времето.

— От нас се иска да я унищожим. Някога имало ли е случай, при който някоя планета просто е била хвърлена във въздуха?

— А, да — отвърна капитан Роук. — Чипо. Обаче не я взривихме ние. Стана преди около трийсет хиляди години. Ей тук ще забавя екрана. Виждате ли празното пространство? Преди нашествието, тя беше разработила термоядрени устройства в обстановка на политическа нестабилност и претърпя ядрена война, която доведе до избухване на планетните ѝ ядра. И това беше краят ѝ. На картата в момента бившата планета е само купчина останки със специални шамандури в орбитата ѝ, за да се съобразяват с това спейсърите.

Адмиралът от Флота каза:

— Ами, добре тогава. Значи все пак има прецедент, при който една планета е била взривена и премахната от Графика за нахлуването.

Значи сме спокойни в това отношение. Няма голямо значение дали тя сама се е взривила или сме го направили ние, щом една цел може да бъде отстранена.

— За мен обаче тук има един проблем — намеси се Хелър. — Главния аспект, който Негово превъзходителство имаше пред вид, беше предотвратяването на по-нататъшно заразяване с неща от тази планета. Не мога да се сетя за нито един начин да я вдигнем във въздуха, без да се приземим на нея.

— Прав сте — каза най-висшият адмирал. — Не разполагаме с никакви достатъчно мощни метателни оръжия, които просто да се запънат и да стрелят. Необходимо е да се вмъкнат заряди под вътрешната част на кората.

— Това ще изисква приземяването там на армейски сили — намеси се генералът. — С цялото ми уважение към вас, Корона, Ваша светлост, сър, като военен инженер, но сам не бихте могъл да се промъкнете там с достатъчно експлозивни и сонди, за да свършите работата. Подобно начинание изисква насилствено приземяване на армейски отряди, които да охраняват частите с инженери. На такова приземяване ще има противопоставяне, дори ако се използва прикритие по небе от страна на Флота. Битките няма да могат да бъдат избегнати и ние, както вече отбелязахте, ще бъдем изложени на зараза. Единственото разрешение, което бих могъл да предложа, са батальони-самоубийци.

Хелър не беше доволен.

— Не ги обичам батальоните-самоубийци.

— Добре, но ако искаме да избегнем заразата, не можем да приземим там отряди и после да ги върнем обратно тук. Така че трябва да са батальони-самоубийци.

— Хайде — каза Хелър — да чуем отново нарежданията на Негово превъзходителство. — И той натисна един бутон под ръба на масата и върна лентата отново до мястото с Мортиай. Чу се гласът на Мортиай. Шестимата, които присъстваха сега, чуха отново точните му нареждания.

— Не искам никога повече да чуя каквото и да било за Блито-3! НИКОГА! — а след това: — Използвай една от тези шест празни бланки, за да се отървеш от Блито-3, Земята, както намериш за добре.

Хелър изключи записа.

— Той ми даде шест, очевидно с намерение чрез тях да бъде успокоена ситуацията в момента. А тази — той я вдигна — е фаталният номер шест. Проблемът е огромен. Вие казвате батальони-самоубийци, генерале. Противопоставянето може да бъде много силно. Мисля, че Апарата беше приготвил около два милиона и половина души в изходните бази за това нахлуване. Не бихте посмели да изпратите толкова много самоубийци. Още повече че на Флота може да му се наложи да се приземи, за да подкрепи Армията и инженерите. Това си е сигурна зараза! Дилемата е много голяма!

— Обаче — каза генералът, — ако не направим нищо, ще извършим преднамерено нарушение на заповедите.

Тогава заговори благородникът Артрит Стафи.

— Мога да ви уверя, че ако не се предприемат никакви действия срещу Земята, населението веднага ще скочи за бунт! Вижте кое време на нощта е. И по огряната от слънце част на планетата, и по тъмната ѝ страна, улиците са претъпкани с хора. Разгледайте само мониторите в дъното на залата. Аз не съм военен, но проблемът ви точно в този момент не е за батальоните-самоубийци. А по-скоро възможното подновяване на размириците! Тълпите са в много неприятно настроение.

— Искрено ви благодарим за компетентното мнение — обърна се към него Хелър. Той съзнателно пропусна да спомене ролята, която Стафи беше изиграл при довеждането на тълпите до размирици. — На крайните монитори виждам, че са готови всеки момент да започнат да се наслаждават на забавлението. Хайде да го погледаме. Може пък така да ни хрумне нещо.

ГЛАВА ТРЕТА

В парка беше издигната сцена с отворен край, всъщност просто една платформа. От едната страна бяха наредени на амфитеатрални поставки хиляда и петстотин места, но откритото пространство до тях позволяваше там да стоят още хиляди.

Три огромни военни оркестъра — на Армията, на Флота и на Палас сити, които бяха сбрани без предупреждение, стояха пред и от двете страни на платформата. Точно в момента централният от тях — този на Флота — който се състоеше от повече от сто инструмента, свиреше „Към космоса, хей!“. Прожекторите блестяха по инструментите им: просветването на електрическите ръкавици на диригента трептяха в каданс, когато ги дирижираше.

След това прозвуча един дълъг тон и при настоятелния му зов на сцената се появи Хайти Хелър, а парчето продължи. Върху нея падна светлината от един прожектор, докато тя маршируваше. Носеше една много смела версия на армейска униформа, но на главата ѝ, килната на една страна, имаше униформено кепе на офицер от Флота. Хайти носеше, освен това и електрическа кама като тези, които бяха носени от моряците от Флота.

Тя премина през сцената веднъж, след което направи царствен жест. Обърна се и премина през сцената в обратна посока, а по левите странични стъпала зад нея се изкачи един хор в армейски униформи. В този момент музиката се смени с армейска бойна песен — свиреше оркестърът на Армията.

Всички заедно минаха през цялата сцена и Хайти спря отново. Тя се обърна и по десните странични стъпала се изкачи един хор, облечен като моряци от Флота. Оркестъра на Палас сити се присъедини в изпълнението на боен марш на Флота.

Хайти тръгна към средата на сцената и се спря там с лице към публиката. Оркестърът на Флота засвири отново „Към космоса, хей!“. Хайти мина напред и по стъпалата зад нея се изкачи един хор, облечен като спейсъри от Флота.

Единственото нагласено нещо бяха звездите. Проекторите върху Хайти и трите хора проблясваха в маршов ритъм. Камерите на „Вътрешен обзор“ проблясваха. Шоуто се излъчваше по претъпканите улици, митингите и домовете из цялата Конфедерация. Вярно, че моментът беше изключително важен, но и кой ли не би гледал и слушал Хайти Хелър?

Стандартните номера, изпълнявани от хоровете, които бяха долетели така бързо от студиата на „Вътрешен обзор“ в Джой сити, бяха номера, които всички изпълнители знаеха много добре. Хелър обаче беше шокиран от бързината, с която Хайти беше успяла да организира и дирижира всичко това. В него се надигна чувство на гордост от собствената му сестра: толкова много, много зависеше от нейния успех сега. Той се чудеше дали е успяла да направи почти невъзможното и да е написала песента, да е пригодила музиката, а след това да я е упражнила. Усети се, че не смее да си поеме дъх.

Тогава изведнъж трите хора направиха плътна ветрилообразна линия зад нея, застанаха с лице към публиката и започнаха да маршируват в ритъм на място. Хайти натисна един бутон на електрическата си кама, за да я нагласи на пълна мощност, и се спусна напред.

Внезапно всичките три оркестъра засвириха продължителен и застрашителен тон.

Камата полетя надолу като пръскаше около себе си искри. И тогава трите оркестъра засвириха някаква дивашка мелодия, дирижирани от огнените пръски на електрическата кама.

Изсвириха цялата мелодия един път, докато Хайти дирижираше. Тогава я обля яркочервена светлина от сценичен прожектор и тя запя заедно с раздиращата, помпозна музика:

*Ще завършим нашата инвазия
с културата на заразата.
И ще те духнем от небето,
теб, обидна нам планета!
От пушките ни топло ще ти стане,
но да се поправяш вече нямаш време
или пък да искаш обяснение!*

*Психологията твоя волята насилва,
психиатрията пък просто те убива!
И дрогите, които смърт пораждат
сами ще трябва да умрат!
Не казвай, че не си предупредена
откакто нявга някой те зачена,
нима бе сляпа за загниването свое!
Сега ще пуснем всичките си бомби
от небосвода син да те изгоним
и триковете мръсни и шпионски
да ни прилагаш вече не ще можеш!
Със тебе вече няма да се видим
зора ти нова няма да посрещнеш,
но никому не ще ти липсваш!
СБОООООО-ГООООООМ!*

С последното „Сбогом“ прогърмя мощен ГРЪМ от линелите на всички оркестри.

Това обаче въобще не постави края на песента. Всъщност програмата едва започваше.

Изведнъж първата строфа от песента се появи на фона на звездите с помощта на електронна проекция, така че цялата публика да може да я види, а също така да се появи и на екраните на „Вътрешен обзор“.

С едно замахване с камата Хайти започна да дирижира и трите хора. Те запяха, а думите — в кърваво червено — се появяваха по редове на фона на звездите. Всички изпяха отново цялата песен.

Стигнаха до последното удряне на чинелите. Хайти размаха искрящата кама, за да посочи публиката в Палас сити. След това изкрещя като за команда:

— ПЕЙТЕ С НАС, ВСИЧКИ!

Тя подхвана отново песента заедно с хоровете, а думите се появяваха на фона на небето ред по ред. Но този път тя дирижираше публиката, закриваше ухото си с длан, подканваше ги да пеят, насилваше ги да пеят, заповядваше им да пеят!

Песента отново стигна до удара на линелите. Хайти извика:

— Сега всички пред „Вътрешен обзор“! ПЕЙТЕ! ПЕЙТЕ! ПЕЙТЕ!

Тя, хоровете, публиката в парка на Палас сити, а вече и из цялата Конфедерация, макар и с известно закъснение — всички пееха тази песен.

При това я пееха с много силна нотка на ярост!

Благородникът Артрит Стафи погледна Хелър.

— Знаехте ли, че тя има намерение да прави това? Ще подлуди тълпите и веднага ще предизвика нова вълна от бунтове!

Не получи никакъв отговор от Хелър и се обърна, за да продължи да гледа с ужас това, което ставаше на екрана. В залата работеха и екраните за обратна връзка, на които се виждаха тълпите, които въодушевено пееха песента с пищяща ярост, което накара кръвта на Стафи да замръзне в жилите му. Даже лицата бяха изкривени. Размахваха се юмруци. Тълпите бяха на път да пощурят!

Отново гърмът на чинелите. А Хайти извика:

— По-силно, по-силно? Пеете за един враг, а не за някой приятел! ПЕЙТЕ! — И тя подхвана песента наново, а думите продължаваха да се появяват на небето:

Ще завършим нашата инвазия...

Ревът на множеството гласове от близкия парк, който се усили още повече, нахлу в залата на Великия съвет. Звучите от самите монитори започнаха да стават истерични.

Финалният гръм в песента.

— О! — извика Хайти — можете да се справите още по-добре! Аз съм тук, в един парк на Палас сити, Волтар. Искам да чуя гласовете ви чак от Флистен! ПЕЙТЕ! ПЕЙТЕ! ПЕЙТЕ!

— Боже мой — възкликна Стафи, — задават се още много бунтове! Усещам го! Не можете ли да я спрете?

— Да спра сестра си Хайти? — попита Хелър. — Никога не съм можел. Да не говорим пък за сега.

*Ще завършим нашата инвазия
с културата на заразата.
И ще те духнем от небето,
теб, обидна нам плането!*

От пушките ни топло ще ти стане...

И песента отново беше изпята.

След това отново.

След това отново!

Всички хора из цялата Конфедерация, които се намираха в близост до някакъв екран на „Вътрешен обзор“, пееха тази песен!

Тя се завихряше над планетите като химн на омразата!

Експерт по преценката на реакцията на публиката от сцената, Хайти караше цялата Конфедерация да пее песента отново, и отново, и отново, за да получи точно такъв резултат, какъвто искаше. Тя ги накара да освободят омразата си с помощта на тази дивашка музика, а после ги поведе отвъд гнева.

По едно време тя натисна някакво електронно копче, което беше в ръката ѝ, и думите престанаха да се появяват в небето. Всички обаче вече ги знаеха наизуст и музиката и пеенето продължиха.

На фона на звездите се появи малка точица. Хоровете застанаха с гръб към публиката и започнаха да маршируват на място, но изглеждаше така, сякаш маршируват напред.

Цялата публика усети, че се приближава към малката точица, защото тя ставаше все по-голяма.

Разрастваше ли се разрастваше точицата, докато заприлича на сфера. След това сферата се разрастваше ли разрастваше, докато заприлича на планета.

И ето че точно пред тях застана една планета, като се въртеше в нощното небе.

Хелър премигна. Крек вероятно им беше дала приближаваща снимка от файловете му. Това БЕШЕ планетата Земя! Прозрачната ѝ влага висеше като синьо-бяло червен мехур, който се въртеше, но твърде бавно, за да бъде забелязано. Снимката беше направена откъм слънчевата страна: Европа и Северна Америка се виждаха в червеникав оттенък от двете страни на обсипания с облаци океан. Дори жълтеникавата луна беше там, надничаше иззад екватора. Макар лентата да беше записана от хиляди километри височина, триизмерната илюзия сега сякаш висеше точно отвъд и над сцената.

Като я видя, на Хелър му стана малко неприятно. Тази планета беше толкова хубава: колко лошо, че хората на Земята се бяха възползвали твърде малко от наследството, което им беше оставил принц Кавкалсия — то правеше толкова неща подобни в културно отношение между Волтар и Земята. Колко лошо, че гледаха на него с толкова пренебрежение. Беше срамота, че до такава степен бяха позволили собствените им примитиви да ги корумпират и по този начин се бяха отдалечили толкова много от целта. Множеството „изми“ и омрази можеха до една да се разрешат, ако те просто си бяха дали сметка, че една шепа хора ги използват за лични облаги: политическите им убеждения бяха пълни глупости и лъжи, фабрикувани, за да ползват малцинството, макар и да претендираха, че отговарят на нуждите на мнозинството. А начинът, по който тази култура се беше съсредоточила върху материалните придобивки като единствено важни, изключваше възможността да се постигнат истинските и ценните неща в живота. В техните ценностни скали една чиния със супа — измерена в минути — беше много, много по-важна от човешката душа.

Е, ето я пред тях, огромна на фона на звездите.

Хайти даде знак. Музиката премина в бойния ритъм на своеобразна атака.

Тя извика:

— Всеки от вас ще намери на седалката си по един пистолет.
ВЗЕМЕТЕ ГИ В РЪЦЕ!

По амфитеатрално наредените седалки настъпи мигновена бъркотия. Да, там висяха пистолети. Бяха от онези, които произвеждат само искра и шум.

Хайти извади един от собствения си колан. Хоровете направиха същото. Тя го насочи към електронната илюзия на планетата. Хоровете направиха същото. Тя извика:

— **ЗАПОЧВАЙТЕ ДА СТРЕЛЯТЕ!**

В поток от огън трите хора и публиката започнаха баража!

Музиката се усили. Изстрелите започнаха да бият в каданс! Целта беше Земята на фона на звездите!

Музиката се усили още повече.

Появи се една кръгла редица от танкове, които преди това не се виждаха, но които изведнъж бяха осветени. Започнаха да стрелят с

основните си оръдия, като бълваха към планетата дим и пламъци.

След това при един категоричен сигнал, в полезрението се появи един по-външен пръстен от оръдия, които бяха обслужвани от истински стрелци. Започнаха да бълват мощни оръдейни залпове към мишената.

Музиката се усили до ярост.

Хайти даде друг знак.

С помощта на една оптическа илюзия, в небето навсякъде около планетата се появи многоброен волтариански Флот. Той прибави нов тътен от оръдейни залпове към оглушителната врява.

Под въздействието на всичките удари **ПЛАНЕТАТА ВНЕЗАПНО СЕ РАЗБИ НА ПАРЧЕТА С УЖАСЕН ТРЯСЪК!**

Чу се звук като писък на умиращ.

След това се чу шум като че нещо пада с търкаляне.

Нещо малко и овъглено сякаш падна върху сцената.

Остана там съскащо: едно малко, мъртво, сгърчено, димящо нещо.

Изведнъж музиката засвири погребален марш.

Той беше бавен и действаше ужасно.

Върху съскащото нещо падна синьо петно светлина от прожектор. Всички други светлини бяха угаснали.

И тогава, окъпани в синьо и с тържествена стъпка трийсет свещеника излязоха на преден план от тъмнината.

С движенията на изтъркана тържественост, асистирани от облечени в черно погребални помощници, които хвърлиха с мasha предмета в един гроб, свещениците извършиха целия погребален ритуал под звуците на погребалната хорова музика.

Изведнъж се появи един аленочервен дявол и изрови нещо, което приличаше на сгърчена, почерняла душа. Той се извърна и я потопа в потънал в пламъци котел.

Светлините угаснаха. Хайти беше изчезнала. Сцената остана празна и се чуваше единствено стонът на студения пустинен вятър.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Боже — по-скоро изстена, отколкото продума благородникът Артрит Стафи. Той потри челото си и се сети, че то е все още превързано. Той стисна здраво ръцете си. — О, наистина ми се струва, че това развали всичко. Никога не съм виждал населението да стига до такава трескава възбуда.

— Погледнете към мониторите за обратна връзка — каза Хелър. Всички извърнаха глави.

Тълпите по улиците намаляваха.

ХОРАТА СЕ ПРИБИРАХА ПО ДОМОВЕТЕ СИ!

— Нищо не разбирам — каза Стафи.

— Мисля, че това, което не разбираш — каза Бис, — е работата на военния инженер. Джет, направи ни тази услуга и ни кажи какво става.

— Наистина ли искате да знаете?

Генералът, адмиралът и капитан Роук кимнаха нетърпеливо. Не можеха да разберат защо тълпите се разпръсват.

Хелър въздъхна. След това каза:

— Двамата с Хайти нагласихме всичко това. А тя наистина се справи отлично. Заслугата е нейна. Единственото, което направих аз, бе да се възползвам от една поучителна теорема в символната логика за напреднали: „Външният вид на един отговор може да бъде погрешно взет за самия отговор“. Едно паралелно твърдение е, че „външният вид на резултата може да бъде погрешно взет за самия резултат“. Очевидно последното свърши работа. По-голямата част от хората в Конфедерацията сега ще възприема Земята като мъртва. Тези, които не направят това, няма да могат да намерят никой друг, толкова заинтересуван от проблема. Ако забелязахте, Хайти дори ги накара да пеят прекалено дълго. Това ги изтощи. По този начин те почти напълно изразходваха озлоблението си. Надявам се, че заместихме масовата истерия с масово споразумение, а масовото споразумение е истинската същност на действителността. Казвам ви съвсем откровено, че това е само елементарната математика на военния инженер.

— Чакайте малко — каза Стафи. — Като оставим настрана факта, че още въобще не сме решили въпроса за Земята и сега трябва да го направим, това, което направихте много прилича на моделиране на общественото мнение. Това пък много напомня за „връзките с обществеността“. Сигурен ли сте, че не става въпрос за специалитета на Мадисън?

Бис изсумтя.

— Благороднико Стафи — каза той, — военните инженери от Флота са разгромявали и превъзможвали тълпи от вражеските народи още преди расата на Мадисън да се е била научила да носи панталони от кожа. Та нали вчера Джет разгроми петдесет хиляди отряда на Апарата в същия този град, като използва оръжие за контрол на населението, съвсем сам. Как си мислиш, че завзехме това място без истински пострадали и разрушения?

Стафи зяпна.

— Не знаех това.

— Да НЕ се публикува — каза Хелър. Той отново погледна към мониторите за обратна връзка. Хората наистина се разотиваха по домовете си. Дори, докато гледаше, два от екраните останаха празни, защото снимачните екипи на „Вътрешен обзор“ в отдалечените градове бяха започнали да си събират багажа.

— Охладохме масите. Сега да се върнем на работа към шестата прокламация и да решим как точно ще се отървем от истинската Земя. За нещастие тя НЕ е електронна, илюзия, а Негово превъзходителство ни е дал нарежданията си.

ГЛАВА ПЕТА

В залата беше станало много тихо. Мониторите за обратна връзка угасваха един по един. Основната програма на канала сега се занимаваше с времето през следващия ден. На масата бяха надвиснали облаци.

Там седяха шестимата — една малка група на фона на огромното пространство. Хелър вече не седеше на подиума. Беше заел едно място на масата, за да е по-близо до тях.

Адмиралът от Флота потри челюстите си. Той наблюдаваше терминалът пред мястото си, докато сменяше дисплеите на него. Те се отнасяха до военните потенциали на планетата Блйто-3.

— Като гледам тези коефициенти, сателитите, с които разполагат и така нататък, мисля, че не ни остава никакъв избор, освен да я взривим: биха могли да развият пътуване из космоса.

— Технически биха могли — каза Хелър, — макар че ще трябва да преодолеят някои радикални грешки в науките си. От социална гледна точка обаче не биха го направили. В основата на мисленето им лежат само два мотива: единият е търговията, другият е войната. Елитът им на върха не би могъл да види никаква търговска изгода в пътуванията в космоса, а веднага щом разберат, че подобно изследване не води до вътрешно превъзходство във войните, те съкращават финансите за него. Но всъщност има един друг фактор, който ги проваля на всяка крачка и това е едно странно нещо в лидерите им. Дори едно непретенциозно проучване на историята им показва, че те боготворят и се подчиняват лидери, които убиват: Цезар, Наполеон, Бисмарк, Хитлер, Айзенхауер са само една малка част от имената. По абсолютно същия начин почитат и учените: най-големите известни имена на практика са тези, които са подпомогнали създаването на най-големите оръжия. Айнщайн например. Много примитивно отношение. Всъщност те ругаят, унижават и убиват почтените хора, които се опитват да им помогнат. Залагаш живота си на карта, ако се опиташ да направиш нещо, от което всички да имат полза. Съмнявам се, че могат да се доберат до пътешествия в космоса, преди такива слабости като

лошите лидери, социализмът, инфлацията и разни други да са ги изляли отвътре. Всъщност те са напълно неспособни да направят нещо в национален мащаб, само защото то е най-разумното нещо или пък е забавление. Във всяко нещо винаги трябва да има някаква интрига като например кой ще направи един милион от него и кой ще пострада финансово. Доста са объркани. Колкото до постигането на истинско пътуване из космоса, мисля, че няма за какво да се притеснявате.

Той обаче не беше пуснал в ход основния си коз. Адмиралът каза:

— По дяволите! Нищо чудно, че Императорът иска да се отървем от тях!

— Когато Джет беше там долу — каза капитан Роук, — се заинтересувах за тази планета и прегледах по-подробно справочниците за нея — макар че трябва да призная, че Хист държеше при себе си най-важните проучвания. Проследих пътищата до другите системи, които са в прицела ни, и не открих нито един, който да минава през Блито-3: тя е жълто джудже, но е встрани от директните транспортни артерии. Бях истински втрещен от социалната ѝ структура и макар да се изсмях в началото, когато Джет каза, че принц Кавкалсия е можел да отнесе малко от Волтарианската цивилизация там, мисля, че той все пак е прав. Тя е една смесица от примитивно и модерно, но мисленето, което прилагат при използването на модерното, е примитивно. Те ще се самоунищожат в културно отношение, преди да стигнат до етапа на истинското космическо пътуване. Така че ако се отървем от нея, това въобще няма да окаже някакво съществено влияние върху нещата, с които се занимаваме.

— Добре тогава — каза генералът, — не разбирам защо просто Флота да не транспортира няколко армейски части за биологична война до горната част на атмосферата, да поставим един бараж от микроби и обезлистители и просто да бомбардираме мястото: няма да има никакво приземяване.

— Винаги оцелява по някой — каза Хелър. — А и така планетата ще остане в Графика за нахлуването.

— Джет е прав — каза адмиралът. — Хич няма да ми се ще да водя там моряци след 115 години, ако е била използвана бактериологична война. Микробите мутират. Представа си нямаме какви болести можем да донесем на Волтар: тогава ще носим истинска

зараза. Обаче онова, което не ми харесва в цялата история, е, че се развалят плановете за оперативните ни действия: имаме работа по едно друго нахлуване — на Колипин — през следващия месец. А ако човек започне да преустройва плановете, в крайна сметка изостава с всичко. Честно да си кажа, ще ни се наложи да използваме няколко флотски части, чиито бази са тук, за каквото и да било нападение на Блито-3, а те са необходими за нормална отбрана, особено при неустановената ситуация в момента. Мога да си представя колко части от Апарата са избягали и са се захванали с пиратство, преди да са чули за амнистията. Не можем да удвоим патрулите, ако разполагаме с по-малко кораби.

— И ние сме в недостиг — каза генералът. — Подпомагането на Вътрешната полиция ще погълне наличните армейски резерви.

— Добре, хайде да видим какво е положението — намеси се Хелър. — Императорът не иска да чува нищо повече за Блито-3 и ние трябва да се отървем от нея, за да я махнем от Графика за нахлуването. Ако се приземим там, за да нападнем, рискуваме да донесем още зарази на Волтар.

— Боже мой, и това ако не е дилема — възкликна адмиралът.

— Така си е — рече генералът.

Сърцето на Хелър биеше много учестено, но той беше запазил доста спокоен израз на лицето си. Дали щеше да се справи с това? Той взе шестата прокламация.

— Е, господа — каза той като поклати тъжно глава, — единственият начин, по който можем да се измъкнем от това положение и който аз виждам, е да обявим, че Блито-3, Земята не съществува.

Думите му бяха последвани от стъписан шок.

Всички се размислиха.

Хелър изчака със стиснати зъби.

Генералът го погледна. Адмиралът го погледна. Капитан Роук го погледна. Бис го погледна. Благородникът Артрит Стафи го погледна. Очите им бяха широко отворени.

Хелър написа набързо вероятния текст:

КРАЛСКА ПРОКЛАМАЦИЯ

КОНФЕДЕРАЦИЯ ВОЛТАР
ПОВЕРИТЕЛНО

Поради това, че беше открито, че планетата Блито-3, Земята, притежава елементи на престъпност, които са враждебни на интересите и културата на Волтар;

Поради това, че приземяването на военни части там би представлявало риск от по-нататъшно заразяване на Конфедерацията;

Поради това, че съществува Кралска заповед повече никога да не чуем нищо за планетата Блито-3, Земя;

Планетата е официално обявена за несъществуваща такава.

Поради това се обявява, че горепосочената планета
**НЕ СЪЩЕСТВУВА И НЯМА ДА СЪЩЕСТВУВА
ОТ ДНЕС НАТАТЪК ЗА ВОЛТАР ЗАВИНАГИ!**

Всички я прочетоха. Това беше единственият изход. Започнаха да кимат.

Хелър беше обхванат от вълна на въодушевление.

Беше спечелил! Беше спечелил за Изи, Бум-бум, Бейб и още пет милиарда души.

Той наведе глава, за да не видят доволната му усмивка и набързо прехвърли записаното на чисто върху прокламацията.

Всички се подписаха над Кралския подпис.

Сега беше ред на неговата *сoup de grace*. ТОВА беше причината да примъкне благородника Стафи и да го назначи за Цензор.

Хелър погледна тържествено към бившия издател.

— Сега стигаме до жизненоважната ви роля в това. Благороднико Артрит Стафи, Негово превъзходителство не иска да чува повече нищо за Земята. Поради това вие трябва да изтриете всяко споменаване на последните размирици и бунтове в отдела за биографични справки на всеки вестник.

Благородникът Стафи зяпна.

— Тази прокламация трябва с ВАША помощ да влезе в сила! Вие трябва да изтриете всякакви препратки към Блито-3 във всяка книга и текст, както и на всяка карта — пълно прочистване.

— Навсякъде? — попита ококореният Стафи.

— Навсякъде — отвърна Хелър. — Ваше задължение, в което се заклетте, е да предотвратявате всяко споменаване на тази планета, където и да било. **КАТО ТОВА ВКЛЮЧВА ДОРИ И ТАЗИ ПРОКЛАМАЦИЯ!**

— О, Боже! — каза благородникът Стафи.

— И когато — продължи Хелър с твърд глас — някой ви попита какво се е случило с Блито-3, вие ще се дръпвате с тъжно изражение и ще казвате, че всичко е било толкова неописуемо, че е трябвало да бъде цензурирано и да им забранявате дори да прошепват отново името й. Разбрано?

Благородникът Артрит Стафи кимна, без да продума. От погледа на Хелър той, освен това разбра, че Хелър вероятно лично ще му счупи главата, ако не се подчини.

Така че той се подчини!

И до ден-днешен тази кралска прокламация лежи в една метална кутия в кабинета на Кралския историк и Цензор.

И ТОВА Е ПРИКРИТИЕТО!

ЕДНА ЦЯЛА ПЛАНЕТА!

Не се съмнявайте в това, което ви казвам. Видях го със собствените си очи! Кралският историк и Цензор, моят прачичо лорд Инвей, беше излязъл на обяд! Как ти се струва това, скъпи читателю? Прави ли ме то репортер-детектив на всички времена или не? Отговорът е да, да, да! Знаех си, че ще се съгласиш!

БЛИТО-3-ЗЕМЯТА-СЪЩЕСТВУВА!

А МЯСТОТО, КЪДЕТО ТЯ БИ ТРЯБВАЛО ДА СЕ НАМИРА ВЪРХУ ГРАФИКА ЗА НАХЛУВАНЕТО, Е ПРАЗНО!

Това не е ли чудовищно?

И ако не беше отстранена, нахлуването щеше да се осъществи само след няколко години, считано от сега.

ХОРАТА НА ВОЛТАР ТРЯБВА ДА ЗНАЯТ ТОВА!

ТЕ СА ЛИШЕНИ ОТ ЕДНА НАПЪЛНО ИДЕАЛНА ПЛАНЕТА ЗА НАШЕСТВИЕ!

Въпреки онова, което каза Солтан Грис за Хелър в началото на това признание, че тъкмо Хелър е героят в него, мога тържествено да ви уверя, че това не е вярно!

Действителният престъпник в цялата тази безмилостна афера е НЕ ДРУГ, АМИ ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР!

Той се спотайваше зад сцените, ПРАВЕШЕ се на герой, когато действителният, сериозен, тържествен факт е, че ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР БЕШЕ МОШЕНИК, ДВУЛИЧНИК ПРЕЗ ЦЯЛОТО ВРЕМЕ!

ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР беше човекът, който подбуди към най-голямото прикритие в ЦЯЛАТА ИСТОРИЯ НА ВОЛТАР!

Ето това го прави престъпник. Ясно ли е?

Е, каза се достатъчно. Добре е да повишите силно глас, за да поправите тази скандална грешка. Все още има време планетата да бъде завладяна по Графика!

ХОРА НА ВОЛТАР, НАСТОЯВАЙТЕ ЗА ПРИДЪРЖАНЕ КЪМ ТРАДИЦИЯТА!

НАШИТЕ ПРЕДШЕСТВЕНИЦИ СА ОПРЕДЕЛИЛИ, ЧЕ ЗЕМЯТА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ЗАВЛАДЯНА ПО ГРАФИК.

Моето послание към вас: ДРЪПНЕТЕ ВСТРАНИ ТОВА ПРИКРИТИЕ И НАХЛУВАЙТЕ!

НЕ Е КРАЙ

Написах книгата дотук и преди да я завия и да я изпратя на издателя, я прочетох цялата на Шафтър (Хаунд не искаше да слуша, защото разбра, че вътре има някаква поезия).

Когато всичко беше готово, очаквах да видя Шафтър абсолютно стъписан, но той не беше. Той остави гаечния си ключ — трябваше да вървя по петите му, докато той си върши рутинните проверки, които бяха отзад — погледна ме и каза:

— Млади ми Монте, в името на космическата любов, та ти си оставил толкова много незавързани нишки, че книгата ти прилича на инсталация, която съм те оставил човъркаш, без да те спирам. Не си споменал и думица за онова, което откри при посещението си на Манко, а също така не си споменал нищичко за всички неприятности, които имахме на остров Рилакс. Дотук книгата е добра, обаче си я оставил на три хиляди метра височина. Приземи я, момче, приземи я. Направи един изискан финал!

И така, понеже Шафтър е най-добрият ми критик — единственият, който съм имал досега — се напънах и добавих една заключителна част. Само заради теб, скъпи читателю, за да не бъдеш оставен на три хиляди метра височина, без да се вижда каквото и да е място за приземяване. Чети. Внимавай да не се разбиеш! Читателите са ценни!

ЧАСТ ДЕВЕТДЕСЕТА

ЗАКЛЮЧИТЕЛНА ЧАСТ I

I

След като ми помага две седмици да се ровя в стари книжа и дневници — но прекарвайки по-голямата част от времето си в посещения на познати места на Манко — Хайти се беше върнала на планетата Волтар, за да спази едно отдавна подписано споразумение — да се появи на бенефис в Деня на Хайти Хелър, който се честваше всяка година.

На площадката за совалки, откъдето щеше да хване суперлуксозен въздушен лайнер за Волтар, тя ме потупа по рамото, целуна ме майчински по бузата и каза:

— И не забравяй да поставиш истинското ударение върху последвалия живот на брат ми в твоята книга. Като писател трябва да се погрижиш пресата да му обърне достатъчно внимание: той е ТВЪРДЕ потаен за себе си. Засега чао-чао. Оставям те в добри ръце. Беше голямо забавление. Довиждане.

Докато совалката се издигаше нагоре, а аз махах с ръка, си мислех, че за нея може да е било просто едно забавление — за мен обаче си беше смъртно сериозна работа и щеше да продължи да е така! Бях изтъркал палеца си да прелиствам копия от дневници и документи, ушите ми ме боляха от воя при записването на вече записани ленти. И макар да бях проследил цялата история до последния фатален военен съвет за Земята (а също и прекарал много усилен седмици в това да запиша нещата, които вие прочетохте толкова бързо), още не бях завързал финалните свободни краища окончателно. Колко усилено, колко безкрайно усилено бях работил за теб, скъпи читателю!

По нареждане на Хайти шофьорът ме чакаше, за да ме откара обратно в обширните имения на Дука и Дукесата на Манко, където бяхме отседнали. Именията обхващат цяла верига девствени планини и хиляди квадратни километра плодородна равнина в близост до един

град — провинциален наистина, но три пъти по-голям от Ню Йорк — който се казваше Аталанта.

Приземихме се в Роуз парк и аз извадих късмет. Дукесата тъкмо в този момент влизаше в един салон.

Беше висока и руса и макар вече да беше почти излязла от средната възраст, и макар че имаше много деца, тя беше доста красива. Годишите до голяма степен бяха пощадили някогашната графиня Крек.

— Здравей, Монте — каза тя. — Изглеждаш доста изтощен. Хайти без проблем ли отлетя?

Кимнах. Дукесата на Манко обикновено ме караше да се чувствам до известна степен с вързан език и нескопосан: тя се движеше леко и грациозно, а сиво-сините ѝ очи имаха много силно въздействие. Днес беше облечена във велур и вероятно беше ходила навън, за да надзирава как вървят нещата из имението.

— Ваша милост — успях да изрека аз, — можете ли да ми отделите малко време, за да завържа някои краища, които висят недовършени?

Тя се усмихна.

— Добре, влизай, сядай и давай направо. Аз самата имам нужда да си поема дъх. Най-малкият ми внук ни накара всички да си изпотрошим краката след него днес. Той е вътре във всички неща, които стават наоколо! Само на седем години е, а са необходими една дузина хора, за да го предпазят от ранна смърт. Съвсем същият е като дядо си. — И тя се отприщи да ми разказва и то с доста голямо задоволство как преди малко са го измъкнали от едно напоително езеро, понеже изработената от самия него лодка се преобърнала. Очевидно майка му го беше завела у дома в града, където баща му — най-малкият син на Хелър — беше губернатор.

Дневният салон в парка беше приятен и хладен, много провинциален, целият направен от местни камъни и с истинска камина. В него можеше да се упражнява цяла рота. Стените бяха покрити с картини. Там бяха тримата синове на Джетеро, до един вече на средна възраст, но на картините още момчета: двама от тях бяха нарисувани в униформите на Кралската академия, а третият с шлема на пилот-изстребител. Там беше и дъщеря им, нарисувана в костюма си от някаква училищна пиеса: приличаше поразително на Хайти, но в

начина, по който стоеше, имаше нещо, което определено беше взела от Крек.

Дукесата нареди да донесат студени напитки и продължи да бърбори за внуците си, които засега бяха шест. Най-старият от тях, който беше на четиресет, току-що амбициозно беше поел управлението на именията Крек в северна Аталанта, понеже щеше да наследи титлата, и очевидно в момента се преборваше с някакво наводнение. Аз не слушах много внимателно. Опитвах се да отворя уста и да успея да довърша историята си.

Бях си направил едно малко списъче. Надникнах в него и казах, тоест едва продумах:

— Можете ли да ми кажете какво точно стана с мистър Калико?

Тя се засмя и изсвири тихо и остро. След около трийсет секунди една котка калико влетя в стаята и скочи на скута ѝ. Бях шокиран.

— Това мистър Калико ли е?

Тя се засмя отново, защото котаракът беше погледнал любопитно към мен, след което явно реши, че не става въпрос за същото, за което той си мислеше, продължи да лочи от чашата с газирана вода, която тя му държеше.

Тогава Дукесата малко се натъжи.

— Около десет години, след като се върнахме от Земята, Джетеро и мистър Калико се разхождали в планината. Ти си даваш сметка, че аз така и не успях да науча Джетеро да води приятен, спокоен живот, но в този случай той просто се разкършвал след едно особено дълго заседание в Палас сити. Дори не били тръгнали на лов. И тогава мистър Калико забелязал един лепъртидж! Нападнал го с главата напред! Представяш ли си да скочиш на един лепъртидж, който е един тон! Но такъв си беше мистър Калико. Преди Джетеро да успее да го спре, той претърпял поражение.

Тя въздъхна. След това посочи:

— Това е кожата на лепъртидж ей там, пред камината. Доста е опърпана за тази стая, но Джетеро никога не би ми позволил да я изхвърля. Та това се случи с мистър Калико.

Котаракът в скута ѝ отново вдигна глава при споменаването на името. Дукесата продължи:

— Обаче, оттогава насетне веднъж във всяко поколение, след като умре старият, се ражда нов котарак в котилото, който отговаря на

името мистър, Калико, без въобще някой да го е учил на това. Този е десетият!

— Знаеш ли — продължи гордо тя, — откакто доведохме тия котки на Манко, в провинцията не остана нито едно вредно насекомо. Надявам се само да не си внушат, че трябва да изтребят всички лепъртидж!

Бях приготвил следващия си въпрос.

— От Земята бяха изпратени пет кораба на Калабар. Пристигнаха ли там въобще?

— А, екипажът на Фахт бей. О, да. Работиха известно време в една сервизна база на Калабар, след което се пенсионираха и се прибраха по домовете си. Това ми напомня, че тук някъде имам една пощенска картичка, на която още не съм отговорила. Той се пенсионира като пощенски началник в някакво малко градче на Флистен и дъщеря му пое поста. Знаеш ли, тя е наполовина туркиня. Трябва да си намеря нов обществен секретар. Когато завършиш книгата си, няма да искаш повече това място, нали, Монте?

Аз се свих. Тия застаряващи хора бяха едни и същи навсякъде. До един си мислеха, че да си следовател-репортер не е сериозно занимание! Добре, щях да им дам да разберат!

— Сега — казах аз, като не обърнах никакво внимание на офертата, — когато всички онези престъпници бяха амнистирани, имаше ли някакъв обществен подем? Искам да кажа нова вълна от престъпления?

— О, какво те кара да мислиш така? Всъщност, те всички явно си мислеха, че дължат нещо на Мортиай и по-голямата част от тях се поправиха. Чакай да се сетя, че беше толкова отдавна. А, да. Само един процент от тях бяха хванати отново за престъпление и екзекутирани. Настъпи период, в който не ставаха почти никакви престъпления. Сега си спомням един случай в края на първата година. Беше нещо като моя амнистия, нали разбираш. Но оттогава насам държавата всъщност не е имала периоди с вълни на престъпления, както ги наричаш ти. Даже Слам сити се прочисти.

— Е, това е чудесно — казах аз. — Сега можеш ли да ми кажеш дали някога, по какъвто и да било повод, си чула нещо повече за човек на име Изи Епщайн?

Тя ме изгледа някак странно. След това вдигна рамене и отпрати лакея. Той се върна след малко с една метална кутия. Дукесата я отвори, извади някакви листове и остави кутията на земята. Много ми се щеше да надникна, за да видя останалата част от съдържанието на кутията, но тя ми предложи само листата, които беше извадила. После ги взе обратно със същата бързина.

— Забравих — каза тя, — че няма да можеш да четеш на английски.

Листовете бяха много, много стари и пожълтели и тя ги пипаше много внимателно. Постави ги обратно в кутията и извади къс преводаческа хартия, която не беше в много по-добро състояние. Даде ми я.

II

Незабавно снимах уводната бележка и превода, които ви предлагам в пълния им вариант:

ПОВЕРИТЕЛНО

От: Служител в цензурата

До: Дукесата на Манко, Палас сити

Ваша милост,

Когато това беше показано на Короната, Негова светлост, той нареди то да бъде изпратено на вас, напълно запечатано, тъй като щяло лично да ви заинтересува.

Беше донесено заедно с едно рутинно военно проучване, назначено от Председателя на разузнаването.

Било е намерено на един стълб в един планински конус. Пликът, както ще забележите, е адресиран само с „Мистър Джет“. Датата съвпада с десетата година от управлението на Император Мортиай.

Следва преводът:

Скъпи мистър Джет,

Изпращам това, само за да ви уведомя, че домът ви е напълно готов и ви очаква да се върнете в него.

Дрехите в килерите са в отлично състояние, макар че са малко демоде. За десет години модата се промени.

Шивачът ви се обажда от време на време, за да пита дали имате нужда от нещо ново.

Обади се мистър Стампи от пистата „Сприй-порт“ и попита дали бихте искали да се състезавате в новото американско Гранд при. Каза, че е подновил членството ви и че пази най-доброто място за вас.

„Кралицата“ Бейб Корлеоне често говори за вас. Тъкмо онзи ден, на среща на световната организация, тя каза, че ѝ липсвал „принц Очарование“ и малко си поплака. Каза, че може би в крайна сметка Джером никога не ѝ е

простил, щом не се връщал. Иначе нещата при нея вървят добре. Американската асоциация „Райфъл“ я избра за Жена на годината. Вече няма никакви други шайки, само Корлеоне.

Бейб е много популярна и името ѝ е най-отгоре, осветено, на Обединените нации, откакто им заповяда да приемат декрета за женските термоядрени права. Вантаджо е поставил портрета ви във фойето на Грейшъс палмс, но си мисля, че на вас няма да ви хареса с всичките панделки през гърдите: така изглеждате като някой известен политик, а това е опасно. Въпреки това момичетата там явно го харесват и постоянно горят оброчни свещи пред него.

Мисля, че много липсвате на Бум-бум. Той непрестанно говори за „добрите стари времена с Джет“. Направихме го генерал от армията с пет звезди, за да може да ги учи как да се тренират.

Не ми е много приятно, но трябва да ви кажа, че Бери показва истинската си същност. След като той се отърва от мис Пийс и мис Агнес, изчезна и съпругата му. За последен път била видяна, когато той я запознавал, с една анаконда в Зоопарка на Бронкс.

Може би не знаете, че съпругата на кмета беше изпратена от Бейб на заточение на остров Елба.

Да, обаче тя успяла да избяга. Съществуват доказателства, че е имала среща с Бери, също в Зоопарка. Оттогава никой не я е виждал.

Туоуи не се мярка много често. Едва успяваме да го задържим достатъчно дълго, че да подпише документите, които се отнасят до интересите на Роксентър. Купи всички свинеферми в Ню Джърси и прекарва по-голямата част от времето си там. Нарече една нова свиня-призьорка „Красивата Крекъл“, но моля да не казвате това на мис Джой, защото мисля, че няма да ѝ хареса. Той обаче реши, че това ще я зарадва и ни досажда седмици наред, за да открие къде е тя, за да ѝ покаже всички сини панделки, които спечели свинята.

Съмнявам се, че заетите вие много по-важни дела мисли се спират и на моя милост. За малко да умра миналия месец, когато ми дадоха почетна степен в Барвард, за да ознаменуват превръщането на последното правителство на Земята в корпорация. Имах нужда от вас, за да ми попречите да избягам, което признавам си със срам, направих.

Поддържам кабинета ви чист. Старата ви бейзболна шапка почти се е разпаднала там, където я оставихте върху бюрото си. Страхувам се да я докосвам.

Както и да е, мистър Джет, но когато свършите да проучвате луната в дълбочина или каквото там правите, за да не се връщате, апартаментът ви, ви чака. Градинарите поддържат градината и наоколо няма дори прах. Ходя там от време на време и лъжа, че скоро ще се върнете у дома. Това ме поуспокоява в известен смисъл. Надявам се, че нямате нищо против.

Много искрено ваш,

Изи

PS: Бих ви помолил да предадете поздравите ми на мис Джой, но тя вероятно не ме помни.

PPS: Искрено се надявам, че се наслаждава на живота си като госпожа Джетеро Хелър и като съпруга на офицер от Флота.

III

Бях СТЪПИСАН!

Погледнах Дукесата и казах:

— Той е знаел през цялото време, че неговият „мистър Джет“ е извънземен! И съвсем типично за Изи, той просто си е държал езика зад зъбите! Но КАК е разбрал? — О, вече бях намерил цаката на Хелър! Хванат на местопрестъплението при грубо нарушение на Кодекса!

— Името на Джетеро беше написано в една квитанция от Флота, залепена от вътрешната страна на часовника, който му бяха дали. А в офиса си в Емпайър Стейт Билдинг Джетеро имаше цяла библиотека на волтариански, включително и волтариано-английски речник. Изи вероятно е разчел буквите и е превел квитанцията. Обаче има още нещо: Утанч-полковник Гейлов докладва на Роксентър, че Афийон е извънземна база. Онези файлове попаднаха до един в ръцете на Изи. Вероятно е събрал парченцата от пъзела и дори когато е открил, че базата е разрушена, е предположил, че някой пак ще дойде или пък ще поддържа връзката и просто е оставил писмото.

— Невероятно! — казах аз. Върнах ѝ превода, след като бях сигурен, че съм си снимал едно копие от него. Проверих тайничко дали записващото ми устройство продължава да работи. — Сега имам още едно име в списъка си: Снелц. Какво се случи с него?

Тя започна да ме гледа много странно. Но каза:

— Снелц се пенсионира като бригаден генерал във Флота преди половин век. Умря преди двайсет години. Но слушай, млади ми Монте, току-що забелязах нещо много странно: въпросите, които задаващ, са свързани със Земята.

Тя насочи пръста си към мен. Помислих си, че са ме хванали. Но тя каза:

— Слушай сега, млади ми Монте, покажахме ти всички негови записници и документи, така че ти ТРЯБВА да отразиш цялата кариера на Джетеро. Тя е просто брилянтна! Двете с Хайти трябваше да му досаждаме дни наред, за да позволи поне на вестниците да го цитират. Не иска даже да отговаря на въпросниците на представителите на

енциклопедиите: просто им казва: „Вижте в тома от миналата година!“. Те приемат това за заповед и го публикуват като космически изстребител от младежките му години! Направо е невъзможен в това отношение! Никога не си приписва и най-малката заслуга за това, което е направил. А то е МНОГО! Земята беше само една малка, много малка част от него. Всъщност, ако бях на твое място, щях да се откажа от тази част. Твърде маловажна е. Боже мой, даже нахлуването на Колипин беше много по-интересно от нея. Даде на император Мортиай голям урок! Бяхме загубили пет ескадрона и Джет така се разстрои, че грабна разкрибуцания кораб „Възмездие“, отиде право там, спечели войната и постигна мир в рамките на една седмица. А Мортиай, който беше отишъл на обиколка из Калабар, за да види как вървят нещата, чу със закъснение всичко това и се върна на бегом у дома, като си мислеше, че ще трябва да поеме правителството, втурна се в залата на Великия съвет, а Джетеро си седеше там и Мортиай изрева:

— Какво по дяволите искаш да постигнеш като рискуваш живота си в онази проклета война?

А Джетеро се усмихна и попита:

— Каква война, Ваше превъзходителство? — и му подаде мирния договор.

Тогава дори Мортиай трябваше да избухне в смях, защото Джетеро изглеждаше толкова невинен. Но вестниците нито веднъж дори не СПОМЕНАХА за това! Ние ти позволихме достъп до бележниците и файловете, за да можеш наистина да разкажеш на хората за него.

Усмигнах се. Точно това смятах да направя. Макар и не точно така, както тя го очакваше. Знаех, че един репортер-следовател трябва да бъде много лукав, та й казах:

— На всяка цена ще последвам съвета ви, Ваша милост.

Но дали тя щеше да проследи развоя на нещата, нямаше как да знам.

В този момент котаракът каза „Мяу“, побутна я с лапа, след което, да му се не надява човек, посочи към един от горните прозорци на салона.

Дукесата се обърна и се вторачи. Забеляза нещо в небето. След това скочи на крака и каза:

— О, не! Джетеро се прибира! Идва си един ден по-рано! —
Сведе поглед към изцапаното си кожено сако. — Боже мой! Приличам
на развалина! На никого не е казано какво да се приготви за вечеря!

Тя хукна от салона към останалата част от къщата.

Котаракът полетя през вратата към мястото за кацане в Роуз
парк.

Аз последвах котката.

IV

Космическият кораб приближи с такава скорост, че бях сигурен, че ще се разбие.

Тогава той направи внезапен лупинг в последния момент и кацна на опашката си толкова меко, че дори тревата почти не се помръдна.

Когато корабът застана на едно място, аз зяпнах.

БЕШЕ ВЛЕКАЧ!

Вратата на херметическата камера се отвори, навън полетя едно спасително въже и по него се спусна грациозно един мъж. Беше облечен в бледосин цивилен костюм, без каквито и да било украси, но иначе с много скъпа кройка. Мъжът стигна до земята с лек подскок и се обърна. Някой, който беше останал в кораба, хвърли надолу едно куфарче, една кутия и един увит букет цветя, които той хвана до едно.

Със закъснение един екипаж от близкия хангар пускаше една стълба. Но вместо да се засрамят, както би трябвало, те просто му замахаха с ръка.

Аз стоях под една арка от рози до къщата. Той вървеше право към мен с лека стъпка.

БЕШЕ ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР.

Той беше доста висок, много строен, от тоя тип мъже, които дори в превала на средната си възраст се поддържат в добра форма. Макар че чертите му се бяха изострили, той все още беше много красив мъж. Фиксира сиво-сините си очи върху мен. Каза:

— Къде е Хайти?

Аз отвърнах:

— О, тя се върна на Волтар днес по обяд.

— О, по дяволите — рече той. — Надявах се да я хвана. Ти трябва да си младежът, когото чух, че водела със себе си.

— Уважаемият Монте Пенуел, Корона, Ваша светлост, сър — и щях да коленича, но той ме спря.

— Я да оставим всички тия формалности. Имам ги — предостатъчно в Палас сити. — Той се усмихна, а усмивката му беше много подкупваща. — Аз съм си у дома. Наричай ме просто Джет.

— Сър — казах аз, понеже не можех да сдържам повече любопитството си, — това не е ли Влекач Едно?

— Не, разбира се — отвърна той и леко се намръщи.

— Но това е влекач — настоях аз. — Има тъп заоблен нос с перки. Освен това размерите и формата му са същите. На долната си страна има перка, за да се освобождава по-лесно от излишния товар на главните двигатели „Бъдеще-минало“. Когато отворихте вратата на херметическата камера, видях съвсем, отчетливо сребърни парапети. Даже на носа му пише „Принц Кавкалсия“!

— Млади ми Пенуел, този кораб НЕ е Влекач Едно. Обаче като те слушам как използваш този термин, ми се струва, че си разговарял с жените в къщата. Ключакали сте.

Изпънах се. Стигах му малко над рамото.

— Не сме ключакарствали. Аз съм репортер-следовател!

Той се разсмя добродушно.

— Репортер-следовател? Не съм чувал този термин вече почти един век.

— Искам да напиша историята на живота ви — казах аз.

Той ми подаде кутията и цветята, които носеше.

— Ами, тогава заповядай в салона в парка и ще ти я разкажа цялата. Не виждам защо да те държа тук отвън на слънце.

Помъкнах се след него. Той влезе в салона. Там стоеше един лакей със студени напитки, който се усмихваше много гостоприемно. Хелър се стовари в едно кресло. Някакъв мъж в синя ливрея, който очевидно беше главен иконом, влетя в залата като продължаваше да се облича.

— Блин — обърна се Хелър към новодошлия, — отнеси тази кутия и я изпрати на Хайти. Съжалявам, че я изпуснах: очаквах с нетърпение да обменим по няколко „Спомняш ли си...?“, докато си бърбим за Аталанта. Опаковай го много внимателно, защото е от много старо стъкло: сега ще трябва да измине с кораб целия път до Пош хилс. Цветята са Нейна милост.

Блин ме освободи от товара ми. Лакеят ми поднесе едно питие. Хелър ми даде знак да седна.

— Значи това, което чух, е вярно — каза той. — Скъпата Хайти ти помага да напишеш книга. Имаш ли си издател?

— О, да, Ваша... Джет. Байографикс Паблишинг Кампъни беше очарована от идеята да издаде книга за вас. Даже подписаха договора с мен, без да искат предварителни данни за книгата. Бяха много нетърпеливи наистина. — Не го осведомих, че те бяха предположили, че го познавам много добре, а аз всъщност разбрах, че Джетеро Хелър е истинското име на невероятно популярния и много влиятелен Дук на Манко, едва когато се захванах с този проект. Бяха стъписани, когато разбраха, че за него няма нито една книга и ми бяха казали:

— Млади Пенуел, ако можеш да проследиш отвътре биографията на Короната и да я опишеш в книга, ще натрупаш състояние!

Щях да им се представя в още по-добра светлина. Каква книга бях приготвил! Изтребител!

— Ами добре, това е чудесно — каза Хелър. — Предполагам, че момичетата са ти помагали.

— О, да — отвърнах аз. — Бяха чудесни — осигуриха ми достъп до всички ваши дневници и вещи, а освен това отвориха заради мен и цялата Мемориална библиотека.

— Предполагам, че си бил много зает. Добра ли се до някакъв друг материал?

— О, да, сър — отвърнах аз. — Нещо много учудващо. Някакво земетресение вероятно е направило пукнатини около Спитиос във Великата пустиня. Онова място, дето го разрушихте, спомняте ли си? И аз извадих голям късмет, като открих всички основни архиви на Апарата.

Опитвах се да го подлъжа, за да ми направи някакви нови разкрития или коментари, които мога да използвам.

Но той само каза:

— Мога да си го представя — и сръбна от студената си напитка. — Но мога да си представя и колко е трудно това за един млад писател. Имаш ли някакви неприятности?

Стигнахме до един мазол.

— Ами — казах аз, — заради семейството ми е. Откакто се дипломирах в Кралската академия на изкуствата, те въобще не приемат насериозно моята писателска дейност. Написал съм толкова много оди, а те даже не искат да ги чуят. Никаква подкрепа от тяхна страна.

Той поклати глава и ме погледна с голямо съчувствие.

— Е, младостта си иска жертвите. Но не мога да си помисля, че те активно те възпрепятстват.

— О, напротив, правят го! — противопоставих се аз. — Всичките ми роднини до един ме подтикват и насилват да правя това или онова, за да се добера до някакъв пост.

— О, боже — каза Хелър, — това трябва да е доста неприятно.

— Така е! — казах аз натъртено. Обаче се успокоиха по този въпрос. Сега става нещо абсолютно ужасно. Майка ми е организирила някакъв заговор, за да ме ожени за лейди Корса.

— Лейди Корса? — възкликна той ококорен. — Е, ама тя е наследница на половината планета Модон!

— Обаче е ужасно атлетична, на ръст два пъти колкото мен. И при това няма никаква душа! Мисля, че писането е загуба на време.

— Но, боже мой — каза Хелър, — така ще станеш един от най-богатите мъже на Модон след половин век. Земите на тази планета са легендарни с плодородието си, а планинските части са много красиви и пълни с дивеч. Истински рай!

Аз поклатих глава.

— Провинция — казах. — Селско, колкото можете да си представите. Единственото, което правят, е да копаят напоителни канавки или пък стърчат някъде с кепета в ръце и си дърдорят за вълната на животните. Даже селската аристокрация е неграмотна и си ляга веднага след залез-слънце. Няма да мога да се добирам до ярките светлини на Волтар даже и един път в годината. О, уверявам ви, Ваша милост, това би означавало СМЪРТ!

— О, бедният, ти — каза Хелър. — Писането трябва да означава много за теб.

— О, така е, така е. Заради това, Джет, моля те, разкажи ми историята на твоя живот.

Той придоби много сериозен вид. Довърши студената си напитка и остави чашата.

— Много добре тогава. Откъде да започна?

Малко ме бяха хванали в крачка. Не очаквах, че ще стане толкова лесно.

— Ами, обикновено човек започва с това къде е роден — казах аз.

Той кимна. Настани се удобно. Аз включих касетофончето си, очаквайки с нетърпение да чуя всяка негова дума. Сега щях да се добера до дъното на всичко. С хитрото и ловко задаване на въпроси, което си мислех, че един репортер следовател би трябвало да прилага, щях да го накарам да разкрие със собствени думи същината на най-гигантското прикритие за всички времена.

— Роден съм — започна Хелър — в Тапур, провинция Аталанта, планета Манко, преди сто двайсет и седем години.

Бях напрегнат. Погледът му придоби носталгичен оттенък от спомените. Сега щях да разбера всичко.

— След това — продължи Хелър — живях досега. И ето ме тук. Усетих как стаята се завърта. Отворих уста. Затворих я.

Една детинска и невинна усмивка остана на устните на Хелър.

В коридора се чува нечий стъпки. При нас се вмъкна дукесата на Манко. Въпреки възрастта си тя беше красива. Беше облечена във вечерна рокля, която проблясваше в синьо и жълто и сякаш отразяваше цвета на косата и очите ѝ. Ако не знаех на колко години е, умението ѝ да си слага грим щеше да ме заблуди.

Той стана, за да я посрещне, и тя го целуна.

— Ти си много лошо момче, да пристигаш тук с гръм и трясък един ден по-рано и да завариш всичко в такава бъркотия. Но аз съм много доволна — и тя го целуна още веднъж много топло. След това си даде сметка за моето присъствие. Каза: — Джетеро, не се стърпях и дочух онова, което току-що каза на този млад мъж. Спести му шегите си. Той наистина полага много упорити усилия, а и освен това е време да получиш някакво признание.

— Точно така! — каза Хелър. — Признание! Тъкмо това, което искам. Признание за това, че умирам от глад. Какво има за вечеря?

И това беше ВСИЧКО, което успях да измъкна от Джетеро Хелър, вицекралски председател на Великия съвет, дук на Манко.

Виждате ли?

ТОЙ И ДОСЕГА ПОДДЪРЖА НАЙ-ГОЛЯМОТО ПРИКРИТИЕ, КОЕТО КОНФЕДЕРАЦИЯТА НЯКОГА Е ПОНЕСЛА!

Но все още има време, скъпи читателю, все още има време. Свещеният График за нахлуването все още може да бъде реставриран и изпълнен.

Както обаче ми напомня Шафтър, още не съм ти казал всичко.

V

Когато се върнах на Волтар, разбира се бях зает дълго време, докато пишех историята, която вие прочетохте. Честно да ви кажа, никога не съм работил толкова упорито през целия си живот. Изнудих Хаунд — понеже той пие — да казва на хората, че съм седнал да уча за някакъв изпит, който ще ми даде пост, но без да казвам кой от роднините беше спечелил. Освен това лейди Корса беше се върнала заедно с брат си на Модон, така че нищо и никой не ме притесняваше. О, колко пот хвърлих само.

И тогава дойде великият ден, в който си помислих, че съм свършил, а изведнъж чувам Шафтър да ми казва, че не съм си дозавързал краищата на историята.

— Добре — рекох му нетърпеливо, — добре. Но аз не разполагам с повече материал, Шафтър. Всичко е изписано!

Той въздъхна, след което каза:

— Млади ми Монте, някога давал ли си сметка колко досадно беше за мен да бърникам наоколо, докато ти си цапаше ръцете с мастило? Всичките коли, дето ги имаш, са до една в пълна изправност. И знаеш ли какво?

— Какво? — попитах аз.

— Мисля, че ти пишеш приказки.

— О, Шафтър, и ти ли си вече срещу мен?

— Не бих направил такова нещо, млади ми Монте. Но бих могъл да те предпазя от една ужасна грешка. — Той отиде до вратата на стария космически туристически кораб, който беше купил за една песен (трябва да бъда малко по-точен: не беше една от одите ми, защото тях никой не ги иска; беше го купил с неизразходваните ми аванси, натрупани докато пиша), отвори скърцащата врата и натисна един бутон на контролното табло. След това каза:

— Погледни тук.

Погледнах.

Беше включил някаква карта. Карта на Западния океан.

— Не виждам нищо — казах с изненада.

— Тъкмо това ти показвам — каза Шафтър. — Би могъл да направиш някоя ужасна грешка. Вгледай се внимателно. НИЩО!

Повярвайте, изпаднах в отвратителен шок, когато разбрах и се уверих в това, за което той говореше. Там не само, че нямаше никакъв остров Рилакс, ами **НЯМАШЕ ВЪОБЩЕ НИКАКЪВ ОСТРОВ!**

— Боже мой! — извиках. — Та това прикритие е стигнало дотам, че да се промени една планетарна карта на Волтар!

— Знаех си, че ще го приемеш като мен — каза Шафтър. — Ще помоля Хаунд да ни приготви обяд за из път и веднага тръгваме!

Полетяхме нагам веднага. Три хиляди километра. Старият туристически кораб не беше от най-бързите — вдигаше най-много петстотин километра в час — но пък си имаше много устройства и екрани.

Скупчените облаци бяха много високи и сиви, океанът — много застрашителен и зелен. Около четири часа следобед бяхме стигнали над точните координати.

— Внимавай да не се блъснеш във върха на планината — казах аз. — Забравил съм колко е висок.

— Обаче и в пилотския дневник не пише нищо. Там въобще не е споменат такъв остров. Аз обаче си имам система. Начертал съм една схемичка ѝ просто ще летим напред-назад, като се спускаме все по-ниско. Така ще проверим цялата тази част от океана.

— Недей да се блъскаш в планината! — предупредих го аз.

— Няма — отвърна Шафтър. — Защото съм напълно сигурен, че там няма нищо. Освен това съм включил всичките екрани. Отпусни се спокойно и изяж още едно кексче. Търсенето ще ни отнеме доста време.

Реехме се ли се реехме, все по-ниско и по-ниско, като прорязвахме вълмата мъгла и слънчевите петна. От време на време океанът проблясваше под нас.

Вълните започваха да изглеждат все по-застрашителни. Накрая летяхме толкова ниско, че даже видях как една риба-прилеп я преследват цяло ято риби-зъбари. Започнах да се изнервям, особено когато Шафтър избра точно този момент да отвори един вътрешен капак, за да пъхне още едно горивно блокче: надявах се, че разполагаме с достатъчно от тях.

Изведнъж слънцето ме заслепи. Блестеше под мъглата, хоризонтално. ЗАЛЕЗ!

И тогава ми хрумна една много странна мисъл.

— Кажи ми, Шафтър, някой от Планетарната охрана обаждал ли се е?

— Не — отвърна той, докато наблюдаваше вълните.

Ами тогава, за Бога, провери дали каналът ти за трафика работи. Хич не ми се иска някоя бойна глава да се забие в нас. Островът е доста далеч от разрешенния район. Провери си канала!

Той вдигна рамене и опита да осъществи връзка.

— Проба, проба — каза той в микрофона.

— О, това ли сте правили? — попита един глас от базата за Планетарна охрана. — Мислехме си, че вероятно търсите място за риболов.

Шафтър се обърна към мен и ми намигна.

— Точно така — каза той в микрофона. — Обаче внимаваме да не се блъснем в планината.

— Каква планина? — попитаха от Планетарна охрана.

— Теон — отвърна Шафтър. — Планината на остров Рилакс.

Настъпи тишина, след което се чу:

— Туристически кораб 4536729-MY7. Току-що ви издадохме призовка за проверка, заради това, че летите без карти и пилотски дневник. Моля да се явите в удобно за вас време в Пътна сигурност, за да бъдат проверени екраните и справочниците ви.

— О, чакайте малко — каза Шафтър, — нямаме нужда от това.

— Ами тогава сигурно е по-добре да получите една истинска призовка за това, че сте летели под въздействието на тап.

— Не, не — рече бързо Шафтър. — Предпочитам предупреждението, благодаря. Не е моя вината, че справочниците ви се четат толкова трудно. Мога да се закълна, че видях да се споменава Връх Теон там.

— Привиждат ви се разни неща. Ще издадем истинската призовка. Няма нито такъв остров, нито такава планина. Ще наблюдаваме на монитор връщането ви у дома. Елате в съда утре сутрин. А освен това донесете десет кредита за глобата. Край.

Шафтър се обърна към мен.

— Моля те, спри с предложенията си, млади Монте, Сега ми дай десет кредита, за да мога утре да отида в съда, преди да си станал от сън, и да платя глобата. Тук няма никаква суша, отиваме си у дома.

Бях стъписан. Това беше нещо много повече от обикновено прикритие.

Какво беше станало с кралица Тийни и Мадисън, с катамитите, с персонала на Палас сити и още около пет хиляди души?

О, Шафтър се оказа прав. Бях забравил да завържа краищата на историята си и сега те се вееха свободно във въздуха!

КАКВО СЕ БЕШЕ СЛУЧИЛО?

Островът беше образуван от един вулканичен мехур.

Дали Хелър, този архи-престъпник, не беше изпратил някой воен кораб да го взриви във водата, за да прикрие прикритието си завинаги?

VI

Прекарах една много неспокойна нощ. Крачех напред-назад. Заспах едва призори. Хаунд разтвори с трясък кепенците и пусна светлината вътре, която ме удари като чук.

— Ставаш все по-лош и по-лош — каза той. — Сега заради теб бедният Шафтър стои пред съда като най-долен углавен престъпник. Баща ти трябваше да последва съвета ми и да те изпрати на военна служба. Ако се беше изправил срещу грохота на оръдията, от теб можеше да стане мъж.

— Хаунд казах аз, — имам ли някой роднина в геоложката служба?

Той вдигна очи към тавана.

— Не, нямаш роднина в геоложката служба. А ако не се поправиш, скоро няма да имаш въобще никакви роднини. Всички ще се откажат от теб! Да поиш бедния Шафтър със силен алкохол! Трябва да се засрамиш от себе си!

— Не може да ти е казал подобно нещо.

— Не беше необходимо! Призовката беше в кутията за сутрешната поща! А виж се ти сега, проспиваш всичко до два часа следобед!

— Ти пиеш.

Но не и на обществени места, малък изнудвач такъв! Влизай в банята и ще ти измия всичко от главата!

Всъщност банята ми подейства добре. Поуспокои изтормозените ми нерви, макар че те отново се напрегнаха, когато се опитвах да се обадя по телефона, докато Хаунд ме бръснеше. Той избутваше слушалката встрани през цялото време.

Аз обаче се добрах до редактора на „Планетата“, илюстриран седмичник, който, доколкото си спомнях, имаше уклон към публикуване на исторически събития, свързани с Волтар: обичаха да отразяват свличания на планини и вулканични изригвания.

— Преди около сто или малко по-малко години — казах аз — отразявали ли сте земетресение или нещо подобно?

— Страхотно — каза редакторът. Кой се обажда? Визорът ви е изключен.

— В момента ме бръснат, а освен това не съм сресан.

— Това може да се окаже най-жизнено важното позвъняване за деня — каза редакторът. — Чуйте ме, който и да сте, на всичките сто и десет планети седмично стават приблизително около шест земетресения. Освен това ме засипахте с конкретна информация за времето и мястото на земетресението.

— Западния океан — отвърнах аз. — Волтар. Проверете за преди около осемдесет и пет, деветдесет или деветдесет и пет години.

— Слушай, който и да си ти, моят съвет е да станеш гъст с някой репортер, който има достъп до архивите на вестниците. И когато ми се обадиш следващия път, да си си сресал косата и включил визора. Побъркани — измърмори той и затвори.

Веднага ми проблесна. Знаех къде се събират репортерите.

— Хаунд — казах развълнувано, приготви ми един официален костюм, който е малко поомачкан, и една посплескана шапка.

— Ти нямаш никакви поомачкани костюми! — тросна се той. — Не започвай да обвиняваш лакеите, че не си вършат работата. Не и след това, което причини на бедния Шафтър! Носиш само неприятности!

— Слушай — примолех му се аз. — Намачкай тогава някой от тях. Отивам в Мاستиления клуб в Джой сити!

Той така забели поглед, че очните му ябълки си останаха горе! Когато се оправи, той каза:

— Сега пък имаш намерение да се забъркваш с вестникарска помия! Помни добре какво ти казвам, млади ми Монте, от теб ще стане един пропаднал пияница! Ако няхах задължения към баща ти, щях да се прибера на Флистен и да те оставя в ръцете на съдбата!

Така и не ме разреши да намачкам костюма си. Не ме остави и да си сложа сплескана шапка. Дърдореше ли дърдореше. О, през какво само минах, скъпи читателю, за да те сдобия с тази книга!

Шафтър не беше особено добре. Той непредпазливо беше изпуснал няколко думи пред съда по движението и те бяха удвоили глобата му. Дадох му и другите десет кредита, но той продължаваше да скърби за това, че вече си няма изряден шофьорски талон.

Откара ме до Джой сити и се приземи близо до Мастиления клуб. Над него има огромно електронно изображение, което имитира река от мастило, която си мени цветовете и се плиска. Човек си мисли, че стените вътре са покрити с плакати за пожари и бедствия, но не е така: целият интериор е в меко сиво, а музиката е успокояваща, като в офис на предприемач.

Беше късен следобед. Всички вестници бяха излезли. Сега беше времето за гуляи на репортерите. Мястото беше претъпкано.

Почувствах, че ужасно бия на очи с отлично изгладения си, консервативен, бледоморав официален костюм от лъскаща материя и идеално изчетканата си шапка. Така изглеждах като статуя сред парк, пълен с плевели.

Едно младо момче — очевидно разпоредител — ме видя, че се вирам в масите около себе си. Вероятно си беше помислил, че съм попаднал на неподходящо място. Попита ме:

— Търсите ли някой конкретно, сър?

— Някой репортер — отвърнах аз.

Той ме погледна и очите му се окръглиха. След това избухна в смях.

— Хей, пиленца — провикна се той, — тая клечка тук иска да се види с някой репортер. Някой от вас, издънки такива, става ли за това?

Някой го замери с една халба. Един здравеняк на една от най-нагъчканите маси се провикна към мен:

Ела, ще ти помогнем. Ела и седни, ако ще черпиш.

Ами, разбира се, че щях да черпя. Аз самият бях репортер-следовател, нали така? Сместих се на едно място, което ми направиха на масата за двацет души, и почти веднага при нас долетяха двама келнери с отрупани с напитки подноси.

— Е, какво мога да направя за теб? — попита ме здравенякът, след като опразни чашата си. — Остават два дни до заплатата, така че си направо изпратен от Бога. — Вадох банкноти от една пачка, за да плащам на келнерите. — Донеси за всички по още едно! — извика новият ми приятел. — Струва ми се, че това приятелче току-що е ограбило банка!

— Ей, от това ще излезе добра статия — намеси се друг. Мога ли да получа правата над нея? Ще те нарека Гиздъо-Докарания

Касоразбивач. А ако почерпиш още веднъж масата, ще напиша, че целуваш касиерките в банката, преди да им обереш касичките.

— Не, не — казах с достойнство. — Аз самият съм репортер. Всъщност репортер-следовател.

— Какво е това? — любопитстваха няколко от тях.

— Разследвам прикрития отвърнах аз. — В момента пиша книга.

— Всички ние пишем книги — каза приятелят ми здравеняк. Имам един цял сандък с книги. Всички на тази маса са така. Ти трябва да се справяш по-добре от нас. Келнер, донеси по още едно за масата!

— По следите съм на едно прикритие, което е толкова страховито — казах аз, — че всички ще се стъписат.

— Какво означава прикритие? — попита някой. — Човек не ги покрива. Човек СВАЛЯ покривките. Само така можеш да разбереш как изглежда едно момиче! Трябва да внимаваш в какво се забъркваш!

— Това, дето го откривам, не е момиче — казах аз. — Става въпрос за една от най-важните фигури в държавата. О, и как само ще видя името си изписано в облаците.

— Приятелю мой — каза здравенякът, — от добри намерения ти казвам, че май си пийна вече достатъчно. Това обаче няма да ни спре нас, останалите. Келнер, още по едно, обаче недей да носиш за това приятелче. Къркан е като лорд!

След като всички бяха изпили по още пет питиета, приятелят ми здравеняк стана доста любвеобилен и аз го хванах за слушател.

— Трябва да получа достъп до вестникарски архиви с давност може би деветдесет и пет години. Опитвам се да откроя едно определено бедствие.

— Приятелю — каза той, — това, което ти е нужно, е репортер. Нито един редактор няма да те пусне в архивите си. Сега, понеже си много щедър в черпнята, всеки от нас тук на масата би ти помогнал с готовност, обаче има една фатална подробност: никой не изкарва деветдесет и пет години в тоя бизнес.

— Старият Шиф е изкарал — намеси се някой от масата и посочи.

Приятелят ми здравеняк се извърна.

В края на един от плотовете в дъното на залата седеше една сивокоса стара развалина, съвсем сам, и се взираше в една празна халба.

— Ей, той може да знае. Почерпи ни по още едно, Гиздъо-Докарания Касоразбивач, и ще те представя безплатно.

Пет минути по-късно здравенякът вече говореше на Шиф, докато аз стоях до него:

— Довел съм ти един човек, който много настоява да те черпи едно питие. До скоро, Гиздъо, отбий се, когато разбиеш пак някоя касичка. — И ни напусна.

— Питиетата — каза старият Шиф — винаги струват нещо. За какво става въпрос сега?

— Опитвам се да открия всички странни събития в Западния океан, които са станали от преди около един век досега, вероятно преди около деветдесет и пет години, но може и да греша. — И дадох знак на бармана да донесе един голям тап. Барманът се поколеба, докато не размахаш една банкнота, за да му покажа, че аз плащам.

Старият Шиф гледаше как чашата пристига.

— Може би е добре да бъдете малко по-точен.

Реших да му се доверя — той изглеждаше толкова стар и мъдър. Наведох се към него и прошепнах в ухото му:

— Опитвам се да разбера какво се е случило с остров Рилакс.

Главата му се извъртя към мен. В погледа му проблесна нещо. Дали беше страх?

Тогава той направи нещо, което не беше за вярване. Бутна чашата с тап обратно към бармана!

Без да ме поглежда, Шиф каза:

— Съжалявам. Не мога да ви помогна.

О, вече бях напълно сигурен! Да, наистина е имало прикритие! Грабнах чашата и отново я сложих пред него. Той дори не я докосна.

Моментът беше инфарктен. Дадох знак на бармана да донесе една от най-големите бутилки. Той видя парите ми, вдигна една и я постави на бара пред Шиф.

— И това няма да свърши работа — каза застарелият репортер. — Млади човече, моят приятелски жест към вас е да ви кажа да забравите за това. Навлизате в цензурирана територия.

Увереността ми скочи до небето!

Зная на какъв принцип действат тези клубове. Отношението на онзи барман ясно показваше, че старият Шиф е задължнял много на

клуба. Сграбчих момчето-разпоредител и му прошепнах едно съобщение.

Само след две минути пред нас стоеше управителят със счетоводна разписка в ръка.

— Нямам представа какво искате да постигнете с това — обърна се той към Шиф. Беше предназначено за вписване на дълговете ви.

Шиф ме посочи.

— Той го поиска, не аз — каза Шиф.

Грабнах разписката. Не беше плащана от една година. Сумата надхвърляше парите, които носех със себе си. Извадих бързо личната си пластинка и подпечатах разписката.

— Не, не! — каза Шиф. — Вие ме изкушавате повече, отколкото мога да понеса!

— Чудесно! — казах аз.

— Лошо — каза Шиф. — Това е ОПАСНО!

В онзи момент бях напълно сигурен, че не само Цензорът, ами и самият Хелър стои зад прикритието, свързано с остров Рилакс!

— Дайте ми една разписка с името на този човек — обърнах се аз към управителя. — Маркирайте я за следващата година и оставете графата за сумата празна.

Управителят се ококори. Старият Шиф седеше до мен някак съсипан. Празната разписка пристигна. Подпечатах я. Обаче я задържах.

Секундите минаваха. И тогава старият Шиф бавно, бавно посегна към разписката. Стисна крайчеца ѝ и я използва, за да ме притегли към себе си.

Прошепна в ухото ми.

— За нищо на света не казвай на никого, че си го чул от мен. Иди да се срещнеш с Прация Тейл, имението Минке в Пош хилс.

VII

Понеже волтарианската година беше напреднала, имението Минке не беше в цветове. От въздуха обаче, докато се приземявахме, си дадохме сметка, че то е доста процъфтяващо. Градински алеи се виеха сред храстите, иззад които надникваха статуите на голи нимфи. Огромната къща беше мезонет на три етажа и доста по-високи фронтони. В дърветата отзад се гушеше малка болница. А под слънцето на късния следобед вдигаше пара един басейн под формата на сърце.

Приземихме се на мястото за кацане и слязохме. Нещо, което приличаше на вързоп от кожи върху, един люлеец се стол до басейна, изведнъж се размърда и каза:

— Ооооооо! Какъв красив млад мъж!

Внимателно пристъпих напред. От кожите надничаше старо лице поне на около сто и петдесет години. Обилният грим не можеше да скрие възрастта му.

— Седнете, седнете! — извика тя като посочи един градински стол до себе си. — Разкажете ми всичко за себе си!

— Казвам се Монте Пенуел — започнах аз. — С Прация Тейл ли имам честта да разговарям?

— О, божичко мили. Не само красив, ами и учтив. Да, истина е, аз съм Прация Тейл, или поне може така да се каже. А сега просто се настанете удобно.

Очевидно събитията в имението Минке се случваха много бързо, въпреки привидното му спокойствие. Прация започна да дърдори с петстотин километра в час, като разпитваше всичко за семейството ми, за което била чувала, както и за всичките ми приятели и интереси. А докато тя правеше това, един млад мъж с яркозелени очи и сламеноруса коса се приближи с поднос с чаши и кана розова газирана вода и Прация му каза: „Благодаря, синко“, без за миг да отделя погледа си от мен, а след това от къщата излезе една жена и донесе кексчета. Жената беше с яркозелени очи и сламеноруса коса, Прация каза: „Благодаря, дъще“ и продължи да ми дърдори нещо.

През главната порта влезе застаряваща важна дама, придружена от застаряващ мъж с яркозелени очи и сламеноруса коса, които минаха покрай нас на път за малката болница в задната част на двора. Почти без да спира бръщолевенето си, Прация каза: „Добър ден, лейди Тиг. Добър ден, синко“. Когато отвориха вратата на болницата, видях надписа отгоре: Целологична козметична клиника.

Едва бях прочел това, когато се приземи един много спортен бързоходен кораб, и от него слязоха двама мъже. И двамата бяха с яркозелени очи и сламеноруси коси. Когато те се приближиха, за да я целунат по бузата, тя прекрати обстрела си достатъчно дълго, за да каже:

— Момчета, да ви представя Монте Пенуел, писателя. Вие сте чували за семейството му. Монте, внуците ми Джетеро и Бис.

Те стиснаха ръката ми, след което продължиха към къщата, а аз се върнах към дърдоренето на Прация.

— Боже мили — казах аз, — всичките тези хора ВАШИ деца ли са?

— О, това са само част от тях — отвърна Прация с горда и превзета усмивка. — Повечето от тях са женени и вече практикуват. Трябва да видите внуците ми!

— Всички ли са с яркозелени очи и сламеноруси коси?

— О, да — каза Прация. — Не са ли много хубави? Вече имам даже три праправнука и те също са така! Да им се не нагледаш. Аз обаче се питах — нямате ли една леля Бит? Мисля, че когато ходех на училище...

От къщата излезе една наистина древна старица, която закуцука към нас. Намеси се в дърдоренето на Прация, без въобще да се церемони:

— Този гост ще остане ли за вечеря?

Прация отвърна:

— О, сигурна съм, че ще остане, Мийли. Искам на всяка цена да сервирам нещо стимулиращо. Освен това ще остане и за през нощта...

— Не, не — намесих се аз бързо. — Трябва да се прибера у дома за вечеря със семейството си. Но... но — обърнах се аз към старата вещица, — тя ви нарече Мийли. Да не би... да не би да сте бившата хазяйка на...

— Онзи бибипец? — попита Мийли. — Ха! — И тя закуцука обратно към къщата.

— Съжалявам, че не можете да останете за през нощта — каза Прация. — Леглото ми е толкова меко.

Това само ви показва заплахите, с които е пълен животът на репортера-следовател! Би трябвало да си впечатлен от опасностите, през които минах, докато набавях този материал за теб, скъпи читателю.

Казах бързо:

— Дойдох само, за да разбера нещичко за остров Рилакс.

Яркосините ѝ очи станаха почти кръгли. Внезапно тя беше млъкнала. Вторачи се в мен.

Обясних ѝ, без да ѝ давам много време:

— До мен стигна слухът, че вие бихте могла да ми разкажете. Разбирате ли, островът вече го няма там.

Тя отхапа малко от едно кексче. След това каза:

— На Прахд няма да му хареса много, ако ви кажа.

— Прахд? — възкликнах аз. — Прахд Битълстифендър?

— Има ли други хора на име Прахд? Той все още е личен лекар на Краля, но ръководи тази малка козметична клиника тук, когато няма много работа в Палас сити. — Изведнъж тя придоби по-ведър вид. Повиши тон и извика: — Ске?

Не след дълго от къщата излезе мъж с униформа на иконом.

— Едно от момичетата ми каза, че сте ме повикала, господарке. Не чувам много добре. На път съм да оглушея напълно.

— Ске? — казах аз. — Не е възможно вие да сте някогашния шофьор на... на...

— Онзи бибипец? — каза Ске. — Трябва да ви уведомя, че съм иконом тук, откакто старият Боч умря. Вече съм високоуважаван.

— Боч? — попитах аз. — Главният счетоводител на...

Прация ме прекъсна. Каза:

— Ске, Прахд няма да бъде тук тази вечер, нали?

Той поклати глава и замина да върши каквото там вършат икономите.

— О, слава богу! — каза Прация. — Той няма да бъде тук в клиниката, така че няма да разбере, че сте ме слушали. Мога пък да ви разкажа в крайна сметка!

Аз седнах по-напред, на ръба на стола си.

— Значи се уговорихме — каза Прация, след което не каза нищо повече.

— Е? — попитах аз. — Е?

— О, Монте — каза тя, — вие ме учудвате. Не знаете ли, че едно момиче въобще не може да издава тайни, ако не е в леглото?

Зяпнах.

— Не се дръжте като стара мома — каза тя. — Това е една много дълга история. Не бих могла по никакъв начин да ви я разкажа, ако не останете за през нощта.

Тогава аз се усмихнах. Кимнах. Знаех, че няма от какво да се страхувам с една сто и петдесет или сто и шейсет годишна жена. В края на краищата аз ТРЯБВАШЕ да науча историята.

Изпратих Шафтър с бързоходния космически кораб у дома.

Въобще не си давах сметка в какво си позволявам да се забъркам! О, Богове, през какво само минах и как само страдах, скъпи читателю, за да те снабдя с този жизненоважен разказ!

Нямах ни най-малка представа за шокиращото преживяване, което ме очакваше!

Трябваше да се досетя за него по усмивката върху устните на Прация Тейл, когато ѝ помогнах да се вдигне и да влезе в къщата за вечеря, усмивка, която остана там по време на цялата вечеря.

ЧАСТ ДЕВЕТДЕСЕТ И ПЪРВА

ЗАКЛЮЧИТЕЛНА ЧАСТ II

VIII

След като се бях наял доволно с вкусната вечеря, Прация ме отведе в една доста внушителна спалня. Столовете бяха плаващи. Леглото беше огромно и плаващо. Цялата стая беше в бяло и позлатено, по стените беше декорирана с купидончета в естествени цветове, а таванът беше покрит с облаци. Изведнъж разгледах украсата отново. Всички купидончета, независимо дали бяха сами, по двойки или на цели групи, гледаха злобно и лукаво!

Прация седна в меко и богато украсено кресло. Тя вдигна една чанта, която лежеше близо до нея. Измъкна от нея игла и няколко много дълги конци, а след това я разклати, за да изтърси купчина от малки, цветни халкички. Знаех какви са всички тези неща: дамите от класа често изработват кръгли рогозки в различни модели, като съшиват хиляди малки халкички с различни цветове. Почувствах се още по-сигурен. Понечих да седна на една кушетка.

— Не, не там — каза Прация. — На леглото!

Седнах на огромното легло: беше великолепно меко и пухкаво, но странно защо не потъваше, а държеше човек изправен.

Прация прокара игла през една халкичка.

— Ти си един наистина красив младеж — каза тя. — Така че си съблечи дрехите.

Изтръпнах.

— Няма събличане, няма история — каза Прация.

Е, тя не ме беше нападнала. С огромно нежелание свалих обувките и чорапите си, а след това съблякох сакото и ризата си.

Прация беше спряла да нанизва халкичките.

— Всичко — нареди тя.

Без никакво желание и с гръб към нея, свалих останалата част от дрехите си.

— Сега легни по гръб — каза тя. — Ако си чак толкова срамежлив, можеш да се покриеш с чаршафа.

Макар и да ме гледаше, тя все още беше в креслото. Това ми вдъхна кураж. Легнах по гръб. Придърпах чаршафа върху себе си.

Прация изпусна една въздишка. А след това каза:

— Добре, момичета, можете да влизате.

В стаята влязоха две кикотещи се девойки!

Незабавно дръпнах чаршафа до гърлото си!

— Това са двете ми праправнучки Аса и Лик — каза Прация.

Аса беше на около двацет и една. Беше доста слабичка. Беше и доста красива. Имаше зелени очи и сламено руса коса.

Лик беше на около деветнайсет. Беше по-пълничка. Беше много красива. И нейните очи бяха зелени, и нейната коса беше сламено руса.

— Момичета — каза Прация, — това е един истински, жив писател, чието име е Монте Пенуел. Не е ли хубав?

Момчетата незабавно започнаха да разсъбличат дрехите си, като ги запращаха с обезпокоителна скорост.

Аз истерично покрих главата си с чаршафа!

— Хайде сега, не се притеснявай — обърна се Прация към мен. — И двете са девствени. Не бих и посмяла да ги въвека в същински секс. Просто правя всичко възможно да ги възпитам както подобава. Ние сме много почтени хора: не бих посмяла да им разреша да се докоснат до братята им, а почти никога не разполагаме с красив млад мъж, върху когото да се упражняват.

— Не — извиках аз в паниката си, като скочих. — По-добре е да си вървя!

Върху устните на Прация отново се появи онази странна, напрегната усмивка.

— Няма упражнения, няма история — каза тя. — А историята си струва, уверявам те.

Взех се в ръце. Казах си, че съм репортер-следовател. Ако исках да остана верен на професията си, не биваше да ме спират малките камъчета по пътя. Отново легнах по гръб.

Изведнъж над мен се надвеси лицето на Аса.

— Единственото нещо, което ще направя сега, е да те целуна — каза тя. — Момчетата и момичетата се целуват през цялото време, така че няма нищо нередно в това, нали?

Поклатих глава, без всъщност да знам дали бях съгласен с нея или ѝ казвах да не го прави.

Тя постави дланите си върху страните ми и ме целуна леко и нежно. Или поне така изглеждаше. През цялото ми тяло премина електрическа тръпка.

Аса се дръпна назад. Седна на петите си до мен.

— Виждаш ли? Само една простичка, невинна целувка.

Прация беше спряла да плете. Сините ѝ очи гледаха много напрегнато. Езикът ѝ шареше по горната ѝ устна.

Аса отново се наведе над мен. Не виждах почти нищо през пелената от сламенорусата ѝ коса. Тя ме целуна по страната.

Усетих как се свиха пръстите на краката ми. Изпружих пети с подскок.

Аса седна назад, докато гледаше надолу към мен и се усмихваше.

Вдигнах глава и се огледах стъписан. Къде беше Лик?

Босите стъпала на момичето се виждаха на пода с петите нагоре от другата страна на леглото.

Усетих как очните ми ябълки се извъртат право нагоре към върха на черепа ми, когато един разтърсващ стон изпълни стаята.

Аса се изкикоти.

Прация се усмихна щастливо.

Коленичила от другата страна на леглото, Лик извади главата си изпод чаршафа.

— О, боже! — каза задъхано тя. — Това беше страхоооотно!

Прация отново започна да нанизва халкичките си.

— Държахте се отлично, Монте Пенуел. Заради това можете просто да останете да си лежите спокойно, а аз ще ви разкажа историята на остров Рилакс.

IX

— Всичко започва — каза Прация, докато си нанизваше малките халкички с иглата — около пет години, след като император Мортиай се възкачва на трона. Атмосферата в цялата Конфедерация беше много спокойна. Цареше пълен разцвет. Строителният процес бързо напредваше. На практика всички бяха забравили за Хист и, разбира се, понеже за остров Рилакс не се пишеше на първа страница, той беше най-далечното нещо за чиито и да било мисли. И тогава един ден, точно тук, пред портата се появи един рибар от крайбрежието на Западния океан. Беше стар човек, много мургав, опърпан и беден. Беше извървял пеша целия път от селцето Уейл, разстояние от около седемстотин километра. Не искаше да говори с никого, освен с мен, поради което го доведоха в лятната къща, където се намирах. Той застана пред мен като не спираше да мачка шапката си с голяма козирка и каза, че ми носи някакво съобщение. Дали съм щяла да му платя? Казах му, че зависи. Той бръкна в сламената си торба и извади една запечатана стъклена кутия. Приблужи я до очите ми, но я задържа в ръцете си. Аз погледнах през стъклото и прочетох: „Ако някой намери това послание, да го отнесе на Прация Тейл, имението Минке, Пош хилс, за което тя ще му даде двеста кредита.“ Това са много пари. Рибарят каза, че е видял кутията, докато тя се носела по вълнолома при Уейл. Любопитството ми победи. Платих му, той ми даде кутията и си замина. Разчупих печата и в ръката ми се разгърна цял свитък. Разгънах го напълно. Там пишеше:

Кажи на вестниците да пуснат тези заглавия:

НЕБИВАЛА ЧУМА ВИЛНЕЕ НА

ОСТРОВ РИЛАКС

ХОРАТА ИЗМИРАТ КАТО МУХИ

Изгнаническата колония на кралица Тийни, монарх-заложник на Флистен, не е само изложена на опасност, а обречена!

Непогребаните мъртви лежат по улиците и причиняват непоносимо зловоние.

Жалостиви стонове на пеленачета изпълват въздуха.

Смъртта вилнее от най-горната точка на връх Теон надолу до най-южната скала, простирайки разрушителните си пипала не само в телата, но и в мозъците на беззащитното и тръпнещо население.

Липсват каквито и да било медикаменти.

Ако не бъде оказана незабавна помощ, няма никаква надежда.

PS: За Бога, Прация, пусни това по вестниците!

Е, можеш да си представиш в какъв шок изпаднах! Веднага хванах видеотелефона и започнах да показвам посланието. Обаждах се на редактор след редактор, издател след издател. Появиха се и няколко репортера, на които показах посланието заедно със стъклената кутия. И знаеш ли какво стана тогава? НИЩО! На следващия ден не беше публикувана нито дума по вестниците, нито ЕДИН ред! Как само се разстроих. Ти знаеш, че по това време, Прахд нямаше кой знае колко работа, макар че беше личен лекар на императора. Мортиай беше в отлично здраве, а Прахд отдавна беше привършил с прочистването на отстранените лордове. Клинг беше още жив, но за него се грижеше специален екип от сестри. И така, за да си уплътнява времето, Прахд отвори малката болница тук като целологична козметична клиника за овдовелите и жените на Пош хилс. Прекарваше тук по три дни в седмицата, така че когато пристигна следващия път, му показах съобщението. Той се почеса по главата. Погледна датата на посланието, видя, че е писано само преди две седмици, и каза, че може още да не е късно. Обади се по видеотелефона в Палас сити, за да се опита да се свърже с онзи КРАСИВ мъж Джетеро Хелър — дук на Манко е правилното му име в момента, макар че аз винаги си мисля за него като за милия Джетеро, такъв ПРЕКРАСЕН мъж. Такава грация... Докъде бях стигнала? А, да. Та скъпият Джетеро — наистина ми се ще

някой ден да си поговоря с него. Сега трябва да го боготворя от разстояние. Ти имаш много връзки, Монте. Ще можеш ли някой ден да ме запознаеш с него?

— Възможно е — отвърнах аз, докато лежах чисто гол между двете момичета. — Но моля ви, моля ви, разкажете ми!

— О, миличко. Както и да е, милият Джетеро беше на някакво пътуване по това време надалеч, чак на другия край на Конфедерацията и никой не знаеше кога ще се върне. Великият съвет се събираше само веднъж в месеца, а следващата им среща щеше да се състои след цели три седмици. Прахд не посмя да говори с Мортиай за това, разбира се, но си има доста стабилно влияние. Така той се свърза с лорда на здравеопазването, който, пред вид това, че случаят беше спешен, уреди нещата с планетарната охрана. Прахд не искаше да отиде на острова направо с голям медицински екип, за да не причини голямо объркване, така че взе една кралска линейка и когато се записах като доброволка, той ме дегизира като някоя от неговите медицински сестри и... Какво има, Аса?

От известно време Аса беше започнала да хлипа, но аз не бях обърнал голямо внимание на това. Тя каза на пресекулки:

— Лик се позабавлява, а аз не. Цялата съм възбудена и фрустрирана и ми се струва, че ще изпадна в нервна криза. Лежа си тук до него и направо МИ Е БОЛНО!

— О, милинка — бързо отвърна Прация със съчувствие. — Давай, без да се спираш от нищо: не бих могла да понеса себе си, ако измъчвам деца.

Аса изстена нещо като благодаря.

Лик скочи и погледна надолу към лицето ми.

— И аз се чувствам ощетен. Не получих възможност да го даря с една хубава целувка.

Извърнах лицето си от нея.

— О, хайде стига, Монте Пенуел — каза Лик. — Една целувка със сигурност не може да нарани никого, особено ако я предлага девойка, която се гордее с целомъдрието си.

Прация се ухили в очакване и седна по-напред в креслото си.

Извърнах главата си като предложих на момичето страната си.

Прация беше започнала да диша тежко.

Очите ми се отвориха широко! Стоновете на Аса изпълниха стаята.

Иглата и халкичките на Прация изпращяха в треперещите ѝ ръце.

Лик ме поглади нежно по бузата.

— Видя ли? — каза тя. — Не те заболя въобще. Ти си добро момче, Монте.

— О, така си е — каза Аса задъхано.

— Прабабо, може ли да чуем останалата част от историята някой друг път? — попита Лик.

— Не, не! — прекъснах я аз. — Моля ви, моля ви. Какво се случи на острова?

Прация премигна няколко пъти, след което отново се върна към нанизването на халкичките с иглата си.

Тя въздъхна.

— И така, преминахме през планетарната охрана и се приземихме на острова. Никога не си виждал толкова мирна картинка. Цветята цъфтяха много красиво, въздухът беше много чист. Стъпалата към двореца бяха излъскани, а пътеките — пометени. А тук-там по малките кътчета се любеха катамити. Дори не бяха забелязали, че сме се приземили! Помислихме си, че е така, защото се бяхме приземили откъм задната порта на двореца и защото никой не е забелязал линейката, понеже Прахд беше карал много внимателно, и се втурнахме в двореца. Изтичахме по някакви стъпала нагоре, а после и през един коридор. Там, пред вратата на спалнята на кралица Тийни, седяха петима офицери. Командирът им ни видя и вдигна ръка намръщен.

— Не, не — каза той, — не можете да влезете. В момента сменяме караула.

От другата страна на вратата се чу шум от някаква бъркотия. Вратата се отвори и излязоха петима офицери, които оправяха униформите си.

Старшият в коридора отдаде чест на старшия, който излизаше, след което му каза:

— Тук сме, за да ви помогнем, сър. Има ли нещо, което трябва да знаем?

Офицерът, който командваше стражата, закопча до долу туниката си.

— По-топло е от обикновено. Съветът ми е да се предприеме незабавна атака.

Преди помагачият офицер да успее да отговори, Прахд го блъсна встрани и се втурнахме в стаята. Тийни лежеше в леглото си. Петте години, които бяха изминали, не я бяха променили много, а освен това продължаваше да държи косата си на конска опашка. По устните ѝ играеше красива усмивка, докато тя се изтягаше лениво в леглото. Тогава ни видя! Скочи и се втурна към нас. Много се притесни!

— Вие сте от континента! — извика. — Какво има? Освен това сте в лекарски престилки. Някой да не е болен?

Показахме ѝ посланието и тя избухна. Руга цели две минути, без да спира. След това премина в настъпление. Навлече си някакви дрехи — нещо, което наричат бикини, грабна една верига и събра около себе си петима истински стражи. Качихме се в линейката и по нейна заповед полетяхме към южния край на острова. Очевидно Мадисън и бандата, която си беше сформирал, живееха там в едно село, на много километри от двореца, на ръба на една канара. Мястото беше много живописно, къщите бяха със сламени покриви, а подовете им бяха покрити с плочки. Спряхме пред най-голямата: отгоре ѝ беше поставен надпис „Прес служба“, но всъщност там живееше Мадисън. Излезе една жена, чието име, доколкото разбрах, беше Флип. Тя се опита да падне на колене, но Тийни мина покрай нея, без да ѝ обръща никакво внимание. Мадисън си лежеше на леглото. Тийни хвърли бележката към него. Той я погледна, а след това и Тийни. Опита се да стане! ТРЯС! Тийни го удари с веригата и го бутна обратно на леглото!

— Ти, кучи сине — изкрещя му тя, — да не би да се опитваш да направиш така, че да ни евакуират от тук? — И го удари още веднъж. След това започна да удря по мебелите и почти съсипа цялата стая! Жената на име Флип стенеше нещо пред Прахд и настъпи ужасна бъркотия. И знаеш ли каква беше чумата? Мадисън беше настинал! Когато нещата се поуспокоиха малко, Прахд го прегледа, понеже така и така беше отишъл там.

— Настинката — каза той — е обикновена алергия. Алергичен сте към нещо тук.

А Мадисън се обърна към Прахд и му прошепна:

— Алергичен съм към липсата на заглавия.

Тийни го чу и отново се разфуча.

— Само за това говориш през цялото време, бибипец такъв! Сега ще ти дам едно заглавие! — и тя го прасна по главата с веригата и разцепи скалпа му на две.

Това явно ѝ беше достатъчно, защото тя излезе навън и започна да ругае хората на Мадисън, че са му позволили да създава неприятности. Мадисън се строполи и зариде.

— Целият ми гений отиде по дяволите. Откакто започнах да спя с Флип, не ме е спохождала нито една истинска идея. Започнах да прилагам връзки с обществеността на губернатора и точно когато бях успял почти напълно да го доведа до бесилото, Тийни разбра всичко и ме тикна в една тъмница за цели три ужасни седмици. Аз съм един некадърник. Не мога да подбудя дори един мъничък бунт! А тя никога няма да ми позволи да започна да издавам вестник! Прахд заши главата му, поуспокои го и дори му даде някакъв газ, който можеше да диша, за да не е толкова импотентен с Флип, и с това беше поставен краят на чумата. Но ти знаеш Прахд. А може и да не го знаеш. Та той може по всяко време да открие нещо нередно в клетките на хората. Бяхме се озовали там с една линейка, пълна догоре с медикаменти, които бяхме преценили да ни стигнат за едноседмична борба с чума, а всъщност чума нямаше. На острова обаче имаше пет хиляди човека, а може би и шест хиляди, които имаха брадавици и тем подобни неща, а лекарят им въобще не можеше да се мери с Прахд. И така те започнаха да обикалят селата, за да вкарват хората във форма. Нямаха нужда от моята помощ и аз се нанесох при Тийни, с която си прекарвахме отлично времето в клюки за отминалите времена. Тогава бях по-млада, нали се досещаш, така че наистина се забавлявах. Лягах на едното легло, а Тийни лягаше на другото и си говорехме часове наред за всичко под слънцето, луната и звездите.

Прация изпусна една дълбока въздишка, пълна със сладостна носталгия.

— Оооооо! Онези офицери!

— Чакай малко — казах аз като се надигнах между двете девойки, — Прахд не те ли ревнуваше?

— Прахд? О, Монте, колко си наивен. Прахд не ме е докосвал с пръст. Той е целолог и е против професионалната му етика да бибипа пациентките си. А аз съм му пациентка от много години!

— Но всичките ти деца са със зелени очи и сламено руси коси — запротестирах аз. — В архивите прочетох, че първото ти дете от Грис е било със зелени очи и сламено руса коса...

— А също и второто — каза Прация. — О, сега разбирам. Ти не знаеш, че аз измавих в първата си брачна нощ в кралския затвор. — Тя се усмихна на някакъв приятен спомен. — Каква нощ само! И два месеца след това вече бях бременна. Великолепно.

Аса измърмори:

— Прабабо, продължи историята докрай. Винаги ми доставя удоволствие да я слушам.

Лик си играеше с космите по гърдите ми.

— Да, продължи, прабабо. Тъкмо стигна до най-хубавата част.

— О, да — каза Прация. И така, както и да е, изведнъж забелязах, че изразходвам разрешения ми брой офицери много по-бързо от Тийни. Винаги съм вярвала в запазването на енергията и една нощ, когато си направихме почивка, за да похапнем, я попитах каква е причината за всичко това. А тя отвърна:

— От точките е.

А аз попитах:

— Какви точки?

Тя отговори:

— Точките, които докосваш.

А аз казах:

— Нищо не разбирам! Кажете ми нещо повече!

Разбрах, че тя очевидно беше обучена от жена, която наричаше „уличницата от Хонг-Конг“, професор в някакъв висш образователен институт. Тийни можеше да кара тялото си да прави най-безумни неща вътрешно, познаваше всеки нерв в тялото на другия човек, както и всички точки, които трябваше да се натискат. Показа ми и се получи нещо наистина разкошно! Никога не бях чувала за това! Тогава се поразмислих, разбрах, че горивните им блокчета са на привършване и че няма да имат нито едно след около месец-два. Нямаха никаква комуникация с външния свят, но Тийни не се притесняваше много, докато не ѝ посочих, че малките пръчки, които използваше, за да

обучава жените, няма да работят след привършване на горивото. И така двете сключихме една сделка. Щях да я снабдя с двайсет тона горивни блокчета, които щяха да ѝ стигнат поне за петдесет години, ако тя ме научи на разните трикове, които знаеше. Прахд изправяше зъби и лекуваше завити навътре нокти на крака. Той беше открил, че някои от обитателите на острова са потомци на морски хора от Теон, живели преди много векове, така че не беше кой знае колко трудно да го накарам да докладва, че чумата е под контрол, но са необходими още няколко седмици, за да бъде унищожена. Е, трябва да ти кажа, че последвалите две седмици бяха може би най-великите в живота ми. Някакъв тъпак по електрониката от екипа на Мадисън я беше снабдил с всички необходими екрани и сонди, с които тя беше обучила всичките си камериерки, така че се захвана на работа върху мен.

Прация продължи да говори. Докато я гледах обаче, не усещах нещата, които разказваше, да стигат до объркания ми мозък.

Устните ѝ се движеха.

Аса слушаше с огромно удоволствие.

Лик беше озарена от сладострастие.

Устните на Прация изричаха някакви думи.

До мен не достигаше никакъв звук!

И тогава си дадох сметка, че всъщност не съм се побъркал. Двете момичета просто бяха повдигнали двата края на възглавницата, върху която лежеше главата ми, и бяха запушили ушите ми!

Отстраних нетърпеливо пречката пред слуха ми.

— ... и след като се бях изявила толкова добре пред цялото островно население, се дипломирах като *Magna cum loud*, — Прация се отпусна назад с въздишка.

Момичетата дишаха тежко.

Накрая Прация се усмихна. Поклати глава.

— Как бързо бягат годинките. Уви, двете седмици бяха свършили.

— Сега идва ред на тъжната част — каза Аса и също въздъхна.

XI

Прация остана така, потънала в носталгия. Момичетата от двете ми страни лежаха неподвижни. Най-накрая Прация отново започна да нанизва халкичките с иглата.

— И така ние се върнахме на континента — каза Прация, — а докато потегляхме множеството на терасата на двореца ни махаше за довиждане с...

— Чакай. Задръж за малко! — прекъснах я аз. — Знам със сигурност, че Солтан Грис е бил затворен в една тъмница там. Ти въобще не спомена нито думица за него.

Прация ме погледна със сините си очи.

— Грис? — попита тя.

— Да. Тийни измъчвала ли го е до смърт или нещо такова?

Прация се засмя тихичко.

— О, Тийни можеше да се вбеси, но никога не ставаше жестока: обърни внимание, че не беше поставила дори Мадисън в тъмница. Но що се отнася до Грис, вероятно се беше изморила от писъците му, след като му бяха извадили няколко нокътя. Може би той просто не е ставал за измъчване. Възможно е да е припадал всеки път при вида на клещи и пинсети. Знаеш ли, зандавите там бяха много на дълбоко: доста под планината. Не приличат на местенце, където би отишъл за приятна разходка. Да, аз я попитах за него, но тя просто сви рамене. Вероятно жаждата ѝ за отмъщение е била задоволена. Та, както и да е, когато се върнахме обратно на континента, Прахд докладва, че без гориво островът ще стане доста нездравословно място за пребиваване. Скъпият Джетеро още не се беше върнал, така че други се подписаха под заповедта за пратката.

— И сега идва най, най-тъжната част — каза Лик.

— Прахд — продължи Прация — замина с нея, за да се увери, че е пристигнала без проблеми, и точно преди да напусне острова, Мадисън му прошепнал:

— Само почакай! Ще го поставя този остров на картата аз!

— Прахд не обърна особено внимание на думите му, но не бяха изминали и три дни, откакто се беше върнал, вкъщи, когато... ТРЯС!

Небивало земетресение! Приливни вълни! ОСТРОВ РИЛАКС БЕШЕ ПОЛЕТЯЛ ВЪВ ВЪЗДУХА! Скъпият Джетеро се върна и разпита Прахд, но той му отговори:

— Не може да е било от горивото! Всяко блокче беше затворено в отделен и изолиран контейнер!

А скъпият Джетеро каза:

— Единственият начин, по който може да е бил взривен, е да са били извадени всички блокчета от кутиите им и да са били събрани заедно на куп!

А Прахд отвърна:

— Но аз казах на всички до един в никакъв случай да НЕ правят това!

А Джетеро каза:

— Зная какво се е случило. Мадисън е казал, че ще го постави на картата: не успя. Той просто го отстрани завинаги. Островът беше само един вулканичен мехур. Предупредих Тийни. Мадисън е взривил остров Рилакс, само за да направи заглавия!

А тъжната страна на всичко това беше — каза Прация, — че така той не успя да накара вестниците да публикуват и думица за събитието. Не излезе даже некрологът му. Та това беше краят на всички тях, както и на остров Рилакс.

XII

И двете момичета започнаха да хлипат. Притиснаха се към мен, за да намерят утеха.

Прация въздъхна разтреперано, след което каза:

— Хайде, усмихнете си. Вечерта все още не е свършила. Аса, избърши си сълзите и пусни музика.

Момичето се отдели от мен и скочи от леглото. Отвори един голям бял шкаф на уредба и пхна някаква лента в отвора.

Чу се гръм, а след това и някакъв ритъм. Силата на звука направо разбиваше слуха ми. Виенето и писъците на електронните инструменти започнаха да разкъсват измъчения въздух. Никога през живота си не бях чувал подобни звуци. Удряха човек като с парен чук и по някакъв начин му действаха така, че той започваше да кърши снага.

Главозамайващ залез!

Уоо-оо! Уоо-оо!

Главозамайващ залез!

Уоо-оо! Уоо-оо!

Главозамайващ залез!

Уоо-оо! Уоо-оо!

Главозамайващ залез!

Уоо-оо! Уоо-оо!

Разтворените устни на Лик бяха почти на ухото ми.

— Не е ли божествено? — прошепна тя. — Прапрабаба е презаписала цялата фонотека на Тийни на ленти. Послушай само тоя пънк-рок!

— Лик! — извика Прация над пулсиращата врява. — Недей само да си лежиш там. Изпълни си задълженията!

Момичето скочи и като продължаваше да извива тялото си под звуците на музиката, изтича до едно бюро. Отвори някакво чекмедже, а бедрата ѝ продължаваха да се движат в такт, докато бърникаше.

Извади някакви зеленикави листа и хартии и започна да свива плътни, широки цилиндри с дължина около седем сантиметра.

Като продължаваше да се кълчи под ритъма на музиката, тя подаде един на Прация. С потрепващи пети и извиващи се бедра пъхна един и в нетърпеливите ръце на Аса. След това скочи върху мен и когато косата ѝ се развя почти под носа ми, набута края на един цилиндър в устата ми. В ръцете ѝ се появи пламък.

— Дърпай силно! — извика тя като поднесе пламъка към цилиндъра. — Всмукни го дълбоко в дробовете си и задръж дима там.

Димът едва не ме задуши.

— Какво е това? — разкашлях се аз.

— Панама ред! Най-доброто! Виждам, че ще трябва да те науча как се пуши марихуана! ДЪРПАЙ! ДЪРПАЙ! О, послушай само тоя рок!

Издишах сладникавия дим.

Като поклащаше глава в такт с гърмящата музика, Лик също си дръпна. Пое дълбоко дъх, за да отведе дима в дробовете си, и го задръжа така. След това го издиша.

— О, Божествено! — изстена тя.

Аса се беше върнала на леглото, а от устата ѝ се виеше бяла мъгла. Пъхна цигарата си между устните ми и извика:

— ДЪРПАЙ! ДЪРПАЙ! Само така ще можеш да чуеш истински музиката!

Дръпнах си и отново се закашлях. Хвърлих поглед към Прация. Седеше на мястото си с обвита в дим глава. През него надничаха живо очите ѝ.

— Добре, момичета! — извика Прация. — Вече можете да поупражните уроците си! ТОЙ Е ВАШ!

Изведнъж започнах да потъвам в чудновато и меко усещане. Чувствах, че се нося сякаш напълно откъснат от реалността.

Музиката изведнъж стана по-прекрасна, отколкото можеше да се опише с думи, а „Главозамайващ залез“ продължаваше да гърми.

Ставаше обаче и нещо друго.

С любопитни пръсти двете момичета търсеха точките ми. Пред очите ми прелитаха ръце. Съсредоточих се върху един пръст, който натискаше гърлото ми.

Започна да ме обзема невероятно голяма радост.

От тавана се усмихваха лукаво две ангелчета.

Още марихуана.

Още музика.

След много часове заспах.

ХІІІ

През долния прозорец се промъкна един хоризонтален лъч слънчева светлина и погъделичка клепачите ми.

Размърдах глава. Усетих силна болка.

Погледнах към креслото, където беше седяла Прация. Беше празно.

Погледнах надясно: до мен лежеше Аса с полуотворена уста и в дълбок сън.

Погледнах наляво: там пък беше Лик. Върху спящото ѝ лице имаше замечтана усмивка. Ръката ѝ беше праметната през гърдите ми.

Помислих си, че е най-добре, да се измъкна оттам. Гърлото ми беше пресъхнало. Бях гладен. Болеше ме всичко.

Като действах много внимателно, отстраних ръката на Лик и я поставих леко върху бедрото ѝ. Придвижвайки се сантиметър по сантиметър, много, много бавно, се измъквах от мястото си между двете към долния край на леглото. Бях сигурен, че ще успея.

Главата ми се изравни с бедрата им. Сега, само с едно последно движение на краката, щях да се изправа и да бъда свободен.

Скочих.

ООХ!

Едната от тях ме беше хванала за косата!

— Връщай се тук! — каза Лик.

— Какво ти става? Да не би да не ти харесваме? — попита Аса, като се взря в лицето ми.

— Прабаба си отиде — каза Лик. — Можем да пропуснем официалната част.

— Да бе, човече — каза Аса. — Можем веднага да се захванем със същинската работа!

— Не, не! — извиках аз. — Трябва да се прибирам у дома! Главата ми направо ще се пръсне!

Лик приближи очите си съвсем близо до моите. — Аха! — каза тя. — Очите му са много зачервени. — Има само един лек за това — каза Аса.

Лик скочи от леглото, взе една цигара и преди да успея да я спра, я напъха в устата ми. Запали я.

— Дръпни си силно и ще се почувстваш по-добре.

За голяма моя изненада, не след дълго наистина стана така. Чувствах се като изпълнен с мъхест облак.

Всяка от двете си дръпна по няколко пъти.

Седяха нащрек, за да не ме изпуснат, ако реша да офейкам, но после, като погледнаха много внимателно изражението ми, се убедиха, че в крайна сметка нямам такова намерение.

Аса стана, намери една лента и я пъхна в отвора на уредбата. Почти веднага в стаята забумтя музика, същата странна електронна музика с тежко звучене. На фона на хор, някакъв мъж пееше:

*Мама никога не ми разказа
за птички и пчелички.
Но татко неведнъж ми каза
да не приближавам момчетата мънички.
Така и не научих как
на апетита свой да туря край.
И сам сега ще вляза в крак
на секса тайничкия рай.
Затуй не се гневи, когато
аз дрехите ти късам със замах.
А ако ме спреш, ти знай,
ще те направя на пух и прах.
Та хайде пак да се обичкаме,
защото май ми се хареса.
Но хич не ми се вярва
за всички птички и пчелички,
че свършват тъй със гръм и трясък!
ДАЙ МИ ГО, БЕЙБИ!*

— Точно каквото чувствам в момента! — каза Аса и ми се нахвърли.

Щях да успея да се изплъзна, ако не се бях блъснал в Лик.

Тя ме фрасна силно през гърдите и ме събори обратно на леглото.

Тонколоните гърмяха в ушите ми с тежкия ритъм.

Викът на Аса накара долната част на пердето да излети през прозореца.

— А сега просто си попуши спокойно — каза Лик.

Хич и не се замислих над предложението ѝ.

Въздухът се изпълни с дим от марихуана.

Едно купидонче се ухили лукаво, когато чух гласът на Лик да казва:

— Мен, сега мен!

Лик изпищя и димът от марихуана заедно с пердето полетяха навън.

Фасът от цигарата гореше на пода.

Като се опитвах да се загърна в чаршафа, се отдалечих от леглото.

— О, Боже мой — казах. — Можете и двете да забременеете от мен!

Аса се загърна с някакъв халат. Засмя се.

— Хич не се притеснявай за това, Монте Пенуел. Прахд ни раздава хапчета за контрол на раждаемостта. Дрехите ми лежаха на пода и аз тръгнах към тях. Изведнъж се спрях и се вторачих в момичетата. Поклатих глава.

— Прация ми каза, че и двете сте девствени!

— Ха! — възкликна Лик. — В цялата Конфедерация няма да остане нито една девица, когато успеем да разпространим тревата на Тийни навсякъде! В момента само се учим, но почакай само да видиш какво ще стане.

Вдигнах панталона си, като продължавах да стискам чаршафа около себе си. Тогава ме споходи друга мисъл.

— А Прахд...?

— О, за Бога, не — отвърна Лик. — Как можеш въобще да си помислиш такова нещо. Прахд не пипа с пръст никого наоколо. Пък и за какво му е, когато разполага с достатъчно медицински сестри? Аса, я да го почистим това момче. Много му е мръсно подсъзнанието.

Скочиха върху мен като два лепъртиджи, готови да разкъсат жертвата си на парченца.

Хвърлиха ме под душа.
Водата потече надолу в образуваща пара каскада.
Двете скочиха с мен под душа.
Бяха толкова бързи, че не можех да разбера какво става.
Аса протегна ръка и свали от закачалката на стената на банята един вибратор. Включи го и го задържа така за малко.
Лик протегна ръка и взе калъп сапун.
От дупчиците на душа излизаше пара.
— Стой мирно! — извика Лик.
Изпищях.
Хлъзгавият сапун полетя и се блъсна в стената на банята. Аса започна да го търси на пода, докато се заливаше от смях.
— Сега аз! Нека сега аз да му го направя!
От душа заизлиза още повече пара.
Отново изпищях!
В дупката на канализацията се стичаше вода и изчезваше.
— Е, не беше ли страхотно, Монте? — попита Лик.
Увиха ме в огромна хавлия. Тресях се като листо на силен вятър.
— Знам аз какво трябва да направим — каза Аса. — Ще го подготвим като подарък за Хар.
— Кой е Хар? — изтръпнах аз.
Двете бяха облекли по една широка роба и ме накараха да седна пред една тоалетка. Имаше страшно много огледала.
Казах:
— Изглеждам УЖАСНО!
— Няма нищо по-лесно от това да ти направим едно ново лице, за да посрещнеш деня — каза Лик.
Тя напудри лицето ми с някакъв спрей.
Аса взе синя боя от една купичка. Нанесе я върху клепачите ми.
След това взе един черен молив и ми изрисува вежди и големи мигли.
Лик направи червени петна на бузите ми.
Аса боядиса устните ми с алено червено и те започнаха да изглеждат много големи.
Двете момичета се отдръпнаха малко от мен и се залюбуваха на произведението си. След това Аса взе една прозрачна пелерина и ме напъха в нея. Погледнах накъдрената яка.
— О, вече изглеждаш наистина красив — каза Лик.

— Чувствам се ужасно — отвърнах аз. — Трябва да си вървя.
— Я стига — прекъсна ме Аса. — Слънцето едва се е показало.
— И тя грабна три джоинта.

Направих немощно усилие да си тръгна, но те ме повлякоха към леглото. Аса пъхна една цигара в устата ми и я запали.

Като дърпаше от своята, Лик отиде при уредбата и сложи една лента. След малко виещият ритъм на музиката вече разтърсваше стените.

*Двама на един ще се веселим
щом като за трима нямах аз късмет.
Веселба голяма нека да завихрим
всички до един с радости безчет!
Когато дружно свършим,
вий двамата от раз ще ме довършите!
Е, ХАЙДЕ ДАВАЙ ДУШО!*

В стаята се чу някакъв нов глас!

— Та как се чувствате всички тази прекрасна сутрин?

Ококорих се. В стаята беше влязъл младеж със зелени очи и сламеноруса коса. Беше около двайсетгодишен. Изтръпнах. Дадох си сметка, че това е вероятно някой от братята им! Щеше да ме застреля, без въобще да се замисли!

Младежът носеше няколко чанти, които бяха пълни или с трева, или със слама. Той се приближи до бюрото и отвори едно от долните чекмеджета.

— Току-що събрах реколтата от Златна колумбийска във фермата — каза той.

Хвърли торбите в чекмеджето, извади няколко свити цигари от джоба си и ги подхвърли на момичетата.

— Подарък за вас — каза той — страхотна е.

— О, Хар, скъпи братко — каза Аса, — колко си добър с нас. Но и ние имаме подарък за теб.

— Името му е Монте Пенуел — каза Лик.

— И ми се струва, че той също е страхотен — каза Аса.

— В известен смисъл е девствен — рече Лик.

— Охо! — извика Хар, като се приближи.

Вторачих се в него с широко отворени очи.

Лицето му беше боядисано!

— Ако ти изглежда малко ухабен — каза Аса, — трябва да знаеш, че е само от момичета.

— Хо-хо! — извика Хар. — Искате да кажете, че никога не му е било правено по типичния Земен начин?

Лик се изкикоти и поклати глава.

Една групичка от три купидончета, които се бяха прегърнали, ме гледаха лукаво от тавана.

Опитах се да хукна, но Аса сграбчи китката ми.

Пелерината, в която ме бяха облекли, полетя към пода. Изстенах.

— Дръжте го здраво! — извика Хар.

Тонколоните гърмяха с ритъма на музиката:

... вий двамата от раз ще ме довършите!

Отново извиках, но Хар стенеше.

Едно от купидончетата сякаш се носеше из космоса със стиснати ръце и свити колене, а на лицето му беше изписан екстаз. Летеше все по-надолу и по-надолу покрай облаци, докато стаята се изпълваше със стонове и музика.

Изведнъж по мистериозен начин се превърнах в летящото надолу купидонче.

Спусках се надолу, а покрай мен прелитаха облаци.

Изведнъж изпищях, защото както се спусках надолу, експлодирах.

Стоях в банята и търках лицето си с една влажна хавлия.

Дрехите ми лежаха накуп на пода. Наведох се и ги взех.

Облечен набързо, заставах на вратата. Обърнах се и огледах стаята. Намръщих се, когато чух Аса да казва:

— О, Хар. Сега и мен, о, Хар, моля те!

До мен достигна гласът на Лик, доста неясен:

— Още не. Още не. Още не!

Поклатих глава, макар че ме болеше ужасно.

Затворих вратата след себе си и музиката заглъхна, докато се превърна в едва доловим шепот.

XIV

Наоколо нямаше никой. Намерих един видео телефон в залата. Не включих екрана. Обадох се на Шафтър да дойде да ме вземе.

Когато излязох навън, усетих хладния сутрешен въздух. Стигнах до мястото за приземяване и седнах на една пейка.

Някъде зад себе си чух шум. Обърнах се. Някакъв мъж почистваше боклуците пред вратата на болницата, като изхвърляше отпадъците в един кош. Беше облечен в стара лекарска рубашка, която беше покрита с петна. След известно време той вдигна коша и тръгна към кухненския дезинтегратор: пътят му минаваше през мястото за приземяване.

Когато се приближи, аз изведнъж го разпознах. Беше Прахд! Косата, която навремето трябва да е била сламеноруса, сега беше доста силно посивяла, но очите му си бяха по-зелени от зелени изумрудни. Крайниците му бяха дълги, а походката — подскачаща, сякаш целия беше закачен на панти.

Той стовари коша на земята и се извърна. Видя ме, че седя там.

— Кой си ти? — попита той. — Някой от безпътните приятели на децата ли? — В гласа му имаше нотка на презрение, която вероятно беше причинена от много неугледния ми външен вид. Почувствах се засегнат. Тъкмо отворих уста, за да отговоря остро, когато изведнъж, въпреки замаяността ми, ми дойде гениална идея. И точно в този момент аз доказах качествата си на истински репортер-следовател. Въпреки че бях почти разбит на парчета, въпреки последиците от марихуаната, аз продължавах да функционирам правилно. Нямам нищо против да ви кажа, че онова, което измислих, беше направо гениално! Един истински шедьовър.

— Казвам се Прай — отвърнах аз. — Студент съм по медицина.

Той се спря. Видях как в погледа му просветна интерес.

— Е, и какво правиш тук?

— На частно проучване съм — казах аз. — Просто задоволявам един свой личен интерес. Напоследък се занимавам с генетика. Попаднах на странния случай на един мъж с кафяви очи и жена със сини очи, които имаха деца само със зелени очи.

Внезапно той седна на другия край на пейката и се вгледа съсредоточено в мен.

— И как попадна на него? — попита той.

В типичния стил на един репортер-следовател аз го излъгах.

— Един от моите професори каза, че преди много време чул от някакъв свой колега, че е възможно да стане такова нещо. След което той цитира децата на Прация Тейл.

— Да не би да намекваш нещо? — попита Прахд.

— Не, не — отвърнах аз, а гениалността ми беше победила убиващото ме главоболие. — За нищо на света не бих посмял да поставя под въпрос, етиката на най-видния целолог в страната. Просто тази сутрин се промъкнах тук с надеждата да зърна някои от зеленооките наследници. Тогава със сигурност ще знам, че наистина е вярно, че един мъж с кафяви очи и една жена със сини очи могат да имат деца със зелени очи и няма да се налага повече да вярвам на генетичните аксиоми. Така или иначе ми се струват много отегчителни.

— О, я стига — каза Прахд, като усети, че сакралността на медицинските и целологичните аксиоми е застрашена. — Не можеш да стигнеш до някакъв извод на базата на един-единствен случай.

— Сигурно ще кажете — рекох аз, — че това е атавизъм, но няма да се вържа, защото изглежда е в съгласие с и потвърдено от фактите. Процентът на атавистичните явления е... забравих процентите...

— Деветнадесет — намеси се Прахд. — Обаче ти просто шикалкавиш. Това НЕ е атавизъм. Вие, студентите, сте много по-склонни да търсите изключенията, вместо да следвате традицията. Предполагам, че сега мога да разговарям с теб в рамките на професионалната дискретност.

— Абсолютно! — казах аз.

— Старият колега на твоя професор е намеквал за случая на един офицер от една разпаднала се организация, който се ожени в кралския затвор и чиято младоженка го измами през първата брачна нощ. Когато детето се роди, то трябваше да бъде регистрирано и това породил известен професионален интерес; документите обаче, които попълних по случая, вероятно са се загубили, защото това стана преди много-много години.

— Никой не спомена никакъв документ — казах аз, без да обръщам внимание на главоболието си и като продължавах да преодолявам себе си с помощта на гениалността си на един репортер-следовател.

— Тъкмо в това е проблемът — каза Прахд. — Не обучават студентите така задълбочено, както го правеха по наше време: оставят нещата на хора като мен да ги дообучават. Случаят е свързан с една далечна планета, която вече не съществува. Там бях изпратен по предназначение и същият този офицер дойде при мен ранен. Един от тестисите му беше атрофирал в пубертета, а другият беше разбит. В резултат той беше кастриран. Значи, на тази отдалечена планета имаше много малко волтарианци под ръка, а щеше да бъде гаден номер да му дам тестиси от расата там, тъй като тя е с много кратък живот. Освен това, ставаше въпрос за бърза хирургическа намеса. Единственото възможно разрешение беше да взема клетки от моите собствени тестиси и да ги накарам да произведат пълнокачествени органи в торбичките на неговите тестиси.

— Невероятно! — възкликнах аз. — На човек често ли му се налага да се справя с подобни спешни случаи?

— За щастие рядко. Случаят е съвсем уникален. Всъщност аз бях много горд от резултата. Обаче от друга страна последиците бяха странни. Този офицер беше доста безскрупулен. В една равнина в близост до болницата той накара около трийсет жени да забременеят от него, като използваше новото си оборудване. Всички потомци имаха зелени очи и сламеноруси коси, макар че в онази раса бяха доминиращи тъмните очи и тъмните коси. И не само това, ами освен това този офицер всъщност се ожени за две жени от един отдалечен град на тази планета. И двете забременяха от него, а също така още поне дузина други.

— И всички потомци имаха зелени очи и сламеноруси коси?

— До един! — отвърна Прахд.

— Добре де, ама вие как сте научили, щом като те са се родили след вашето заминаване?

Той ме погледна странно. Трябваше бързо да се справя със ситуацията, понеже марихуаната и главоболието ме бяха направили невнимателен. Мъчех се да измисля нещо, а от слънчевата светлина ме боляха очите. Казах:

— Но Прация нарича „сине“ и „дъще“ повече от двама човека. А този офицер е бил изпратен на някакъв остров, преди второто дете да... — предадох се, като се опитвах да мисля.

Точно в този момент покрай нас мина икономът Ске, който очевидно беше тръгнал за пазара, и каза:

— Добро утро, господарю Пенуел. Добре ли изкарахте нощта с лейди Прация?

Ръката на Прахд ме сграбчи за яката. Придърпа ме съвсем близо.

— Кой, по дяволите, си ти?

За нещастие на Прахд лицето ми беше вдигнато нагоре. Погледът ми се спря върху един тавански прозорец!

Изад пердетата там надничаше едно лице.

Косата беше сива и сплъстена.

Погледът беше див, доста налудничав.

Дори възрастта обаче не го беше променила много от начина, по който изглеждаше на снимките.

БЕШЕ СОЛТАН ГРИС!

Въпреки здравата хватка на гърлото ми, въпреки махмурлука ми, аз изпаднах във вдъхновение! Дори болката, която изпитах, когато Прахд ме метна на земята, не можа да намали триумфа ми.

Прация вероятно го беше получила като част от сделката за горивото!

Колко чудовищно обаче! Тук той беше заобиколен от най-големите си врагове — Ске, Мийли и даже Боч — преди да умре! Как ли го измъчваха и злорадстваха! Каква ли огромна радост ги изпълваше, че той стои заключен горе на тавана!

Взирах се в онези налудничави очи и разбирах все повече неща. Той носеше спермата на друг мъж: всеки път, когато някоя жена забременяваше от него, това не беше ставало от него, а от Прахд! Колко дяволит се беше оказал Прахд, като произвеждаше бебета навсякъде около себе си, без да причини и едно-едничко петънце върху професионалната си етика!

А ето го Грис, все още под заплахата от смъртта:

Тийни просто беше дала пълномощията на Прация! Нищо чудно, че затворническите архиви все още съществуваха! Присъдата никога не беше изпълнявана!

И през всичките тези години Прация го беше карала да бибипа до полуда, като създаваше децата на друг мъж!

ОЩЕ ЕДНО УЖАСНО, ЧУДОВИЩНО ПРИКРИТИЕ!

Налудничавите очи се отдръпнаха от таванския прозорец.

Изхилих се в лицето на Прахд.

Със или без махмурлук, в онзи момент знаех, че съм един от най-великите репортери-следователи, които бяха живели някога!

Бях намерил Солтан Грис!

XV

В продължение на три дни, след като се прибрах у дома, не ставах почти за нищо.

Сърцето ми биеше прекалено бързо, но си дадох сметка, че причината за това е, че не съм свикнал с употребата на марихуана. Очите ми продължаваха да бъдат безумно зачервени, разбира се, защото ги търках твърде често. Гърлото ми беше пресъхнало, но само в случаите, когато не пиех вода. Освен това то беше и наранено дълбоко вътре, състояние, което естествено беше причинено от хватката на Прахд. Контузиите по тялото и протритият ми бибип просто показваха, че не съм свикнал да правя секс.

Хаунд повика един лекар, който ме попита дали не ме е мачкал и дъвкал снуг, след което пожела да ми направи множество инжекции против ухапване от снуг. Отговорих му, че няма такова нещо, но Хаунд каза да, при което последиците от инжекциите бяха много по-лоши от всяка болест, която някога можеше да ме бутне на легло.

Тия хора бяха прекалено любопитни и едва на четвъртия ден усетих голямо облекчение, защото ме оставиха на мира.

Драскотините бяха станали жълтеникави. Не обръщах внимание на спуканите вени. Хванах Шафтър изкъсо и го накарах да приготви стария пътнически космически кораб. Трябваше да свърша много неща!

В джоба ми имаше бележка, която бях измъкнал чрез изнудване от Прахд. Беше на бланка на личния лекар на краля и в нея пишеше, че съм медицински инспектор. Бързо беше схванал за какво става дума, когато му казах, че прачичо ми лорд Доом, който работеше в кралския затвор, много ще иска да разбере къде се намира затворникът му Солтан Грис, а и освен това, че съседите в този заможен квартал могат да имат нещо против тълпите да опожарят имението Минке, ако разберат, че омразният им Грис е не само жив, ами се и намира в таванското помещение там. Прахд беше схванал намека ми и това беше чудесно! Не можех да не се наслаждавам на това колко бързо придобивах уменията на репортера-следовател: можех вече да ги

прилагам толкова добре, че последвалото от марихуаната замайване не ги притъпяваше.

Нито пък спуканите вени и драскотините! Бях се насочил към лудницата на Конфедерацията с надеждата доктор Кроуб и Ломбар Хист да са още живи!

Ако съществуваше прикритие за още толкова много други неща, дали не беше вероятно и тяхното ИСТИНСКО състояние да е прикрито? Може би те просто бяха станали жертва на политически опортюнизм и задкулисни интриги! Можеше да се окаже, че са ги задържали незаконно!

Какъв успешен удар щеше да бъде, ако успееш да установя ТОВА!

Лудницата на Конфедерацията е далеч, далеч на север. Там има едно необитавано пространство, което граничи с огромен океан в близост до северния полюс на Волтар, неприятно място, покрито през по-голямата част от годината с лед.

В момента беше есен и онази четвърт от годината, която покриваше севера с постоянна нощ, не беше настъпила, макар че волтарианското слънце светеше много ниско на хоризонта през кратките останали дни.

След като прекарахме една нощ по гредата на пътя в една космическа туристическа спалня, ние пристигнахме по време на зазоряването към десет часа сутринта.

Докъдето стигаше погледът, се виждаха малки хижи и сгради. Свършваха при края на една канара, на голяма височина над враждебния северен океан.

Шафтър приземи кораба на мястото обозначено като рецепция. Увит в шуба с електрическо затопляне и с лице покрито с противоснежна маска, аз излязох на виещия, леден вятър.

Един от охраната посочи при вида на писмото и набързо ме упъти към вътрешността на сградата по един дълъг коридор към кабинета на домоуправителя.

Колкото и да беше странно, служителят беше един доста жизнерадостен и умен млад човек, който притежаваше тъмни очи и много чар. На табелката пишеше, че името му е Неет.

Той направо изскочи от креслото си, когато му подадох бележката. Косата му се изправи по-бързо от самия него, но скоростта,

с която се взе в ръце, ми подсказа повече, отколкото ми беше нужно да знам: че назначението му е по-скоро политическо, отколкото с техническа цел и че той седи на това място под нечие ВЛИЯНИЕ.

Не свалих противоснежната си маска. Казах строго:

— Чуват се слухове за неправилно лечение на пациенти, отказване на медицински грижи.

За моя изненада, притеснението му не беше заменено просто от големия му чар. То направо премина в смях.

— Въобще не мога да си представя откъде може да са тръгнали те — каза той най-накрая. — Разполагаме с екип от физиолози, които нямат равни на себе си. Моля да простите привидната ми радост. Всъщност това е облекчение. Имаше критики, но от по-друго естество: че геронтоложката технология, която прилагаме върху пациентите, влияела неблагоприятно върху бюджетното ни състояние. Не, не, инспекторе, тук няма да откриете никакво неправилно лечение. За телесните болести на лудите — а те са много — се грижим необичайно добре. И мога да ви уверя, че тази задача се изпълнява въпреки множеството трудности: нали знаете, че лудите имат навика да се удрят навсякъде. Но ние ги закърпваме въпреки това. Знаете ли, законът ни забранява да си правим експерименти с нервите им или да ги нараняваме, но мога да ви уверя, че когато се разболеят или просто се одраскат, за тях веднага се полагат необходимите грижи.

— Споменахте нещо за геронтоложка технология — казах аз. — Има ли някакви злоупотреби в това отношение?

— Някой казват така — отвърна Неет. — Но аз лично се гордея с нея. Може да се спори дали се увеличават разходите по поддръжката на това място като удължаваме възрастта на пациентите. Но вие трябва да знаете, че въпреки краткия сезон за растене на реколтата тук, ние всъщност ИЗНАСЯМЕ храна за правителствените служби на север: голяма част от пациентите явно намират голямо облекчение в работата навън, защото това ги извежда от килиите им. Та какво значение има, че увеличаваме възрастта? Понякога, макар и рядко, старостта е спохождана от утешителни мисли, ако не се стигне дори до пълно оздравяване. Тъкмо оня ден изписахме един мъж, който беше стигнал до сто деветдесет и пет годишна възраст. Каза, че жена му ще е починала вече, така че нямало кой да го прави на луд, и си тръгна щастлив като малко дете.

— Въпреки това — казах аз, като продължавах да звуча сурово, — няма да се освободите от една инспекция.

Той, разбира се, се съгласи. При мисълта за призрака на отменена среща, уредена от Императора, той се превърна в самата любезност.

Последва един цял час на ходене от барака в барака, от хижа в хижа. Минах през шарадата на опитите си да говоря с този или онзи пациент. Те се вторачваха в мен с празен поглед или пък ме вземаха за облак, а един от тях дори ми даде грижливо подпечатана разписка за теглене на два милиарда кредита — макар че въпреки движенията му той не държеше нито лична пластинка, нито разписка. Един от тях пък буташе количка на едно колело през двора. Количката беше обърната с главата надолу; попитах го защо не я обърне както трябва и той ми отвърна, че ако го направел, някой щял да постави нещо в нея.

Макар че стените бяха олющени, хижите и бараките бяха добре поддържани. Макар че пациентите бяха странни, никой от тях не беше физически наранен или болен. Диспансерът и болницата бяха чисти и функциониращи и там също не можеше да се открие никаква нередност.

Най-накрая се обърнах към Неет. Щях да имам огромна нужда от уменията си на репортер-следовател. Казах:

— Тук не виждам никакви хора на особено преклонна възраст. Много се съмнявам, че използвате геронтоложка технология, за да ги държите живи. Честно да си кажа, започвам да подозирам, че избивате най-възрастните!

Това проби любезното му, чернооко обаяние.

— О, това съвсем не е така! — извика той. Помисли известно време, след което каза: — Елате с мен!

Поведе ме към архивния отдел. Там се намираха огромни редици с терминали. Разчисти пътя си от едно ято подмазващи се чиновници и седна пред един от терминалите, като зашари с пръсти по клавиатурата. Започна да извиква на екрана досието на случаи според възрастта на пациентите.

През цялото време изстрелваше някакви коментари.

— Виждате ли! Сто деветдесет и една. Двеста и три. Сто осемдесет и девет. Сто деветдесет и две... — Той продължи да коментира всички подред. Просветна ми, че на това място има поне

половин милион пациенти. Минаването през всичките случаи щеше да отнеме целия ден!

Аз обаче проявих остър ум. Казах с кисел тон:

— Виждам, че избягвате да покажете политическите затворници.

Това го накара да спре. Забрави напълно за обаянието си и зяпна.

— Тук нямаме никакви политически затворници!

— Напротив, имате! — казах с най-смъртоносния глас, който можех да докарам. — Или може би това означава, че сте имали, докато не сте ги избили.

— Но моля ви се — каза той. — Разговорът започна да става много брутален. Целият персонал щеше да бъде уволнен, ако се беше случило нещо подобно!

— Точно така — рекох. — Случайно знам, че има истина в твърдението ми. Вие СТЕ имали политически затворници. Зная имената на двама от тях.

Той поклати глава объркан. След това каза:

— Тук никога не е имало такива хора. Дали са ви погрешна информация, инспекторе.

— Вкарайте — прекъснах го аз — имената на доктор Кроуб и Ломбар Хист!

Той се отпусна на момента. Даже успя да се усмихне.

— О, тези ли! — възкликна. Те не са политически затворници. Те са по-объркани от когото и да било.

— Въведете имената им — наредих строго аз.

Той се подчини.

И ЕТО ЧЕ ТЕ СЕ ПОЯВИХА!

Неет се опита да ми обясни, че причината, поради която имената им не се бяха появили на този герентоложки терминал, е, че Хист е само на сто и седемдесет години, а Кроуб на сто и осемдесет. Не му вярвах.

— Политически затворници — казах. — Трябва да ги инспектирам!

Той поклати глава. Посочи бележката в досието на Хист: „ИЗОЛИРАН. Може да говори само с Кроуб.“. А след това и към досието на Кроуб: „ИЗОЛИРАН. Може да говори само с Хист.“. — Не им е разрешено да разговарят с никого! Никой никога не отива да ги види! — каза Неет. — Това и кралска заповед!

— Аха! — казах аз. — От някое друго управление! А какво ме води мен насам, ако не кралска заповед? Обвинението е доказано. Вие НАИСТИНА имате политически затворници тук, които не са ненормални от вас или мен. Е, благодаря, Неет. Сега ще се върна и ще докладвам, че лудницата на Конфедерацията...

Обаянието му беше изчезнало напълно.

— Моля ви! — изстена той. — Тези двамата са напълно побъркани!

— Това може да бъде доказано само с подробно интервю с двамата поотделно. И БЕЗ вас и екипът ви да ги направлява или да ги дупчи с игли! Тъй като ми харесвате, Неет, и понеже НЕ искам да ви създавам неприятности, ще ви направя тази услуга!

— О, благодаря ви — каза той с глух глас и махна с ръка на един от охраната доста настойчиво.

Бях обзет от въодушевление. Уменията на репортер-следовател вършеха направо фантастична работа!

Задаваше се следващият ми голям удар!

ЧАСТ ДЕВЕТДЕСЕТ И ВТОРА

ЗАКЛЮЧИТЕЛНА ЧАСТ III

XVI

Хижата беше изолирана. Беше построена на едно място, което я караше да изглежда като вирнат пръст над скалите, надвесени над морето. На шестстотин метра отдолу по права линия ревеше северният океан, който разбиваше тежката си зеленикава ярост в базалтовата барикада, като използваше за оръдия огромни носещи се острови от бял лед.

Трябваше да преминем през една заключена порта, преди да влезем в самото място. Пазачът задвижи заключващите лостове с помощта на една пластинка.

— Минава обяд — каза той. — Почистващият персонал вероятно току-що е минал и си е отишъл, така че ще ги намерите в общо взето прилично състояние. Това е добре: обикновено тази хижа може да се подуши право оттук.

Минахме по една пътека между двете отвесни скали. Вятърът, идещ от северния полюс, виеше застрашително. Снежна виелица блъскаше по маската ми. Мястото беше доста неприятно — като си помисли човек, че може да бъде оставен в плен тук за почти един век!

След като повървахме около един километър, пристигнахме в хижата. Беше четвъртата, построена от тежки изолационни блокове, както и всички останали хижи, приличаше на крепост, която стои самичка в зъбите на ледените ветрове. На страната откъм брега имаше две врати.

— Пазачът се приближи към лявата врата.

— Първо ще ви пусна да видите номер 69 000 000 201. — Той погледна в списъка си. — Да, това е някой, който на времето се е казвал Кроуб. Сега трябва да бъдете много внимателни, защото тия и двамата са много побъркани. Бил съм понякога тук, когато е трябвало да охранявам почистването, докато те работят, за да съблюдавам никой да не си говори с тях.

— Някога нападали ли са някого? — попитах аз.

— Аз поне не си спомням такава нещo.

Вече бях напълно убеден, че става въпрос за това, за което си бях помислил — политическа изгода. Пазачът беше добре подучен от Неет — това беше очевидно.

— Вие няма да влезете с мен — казах аз. — Интервюто ми е с чисто техническо предназначение, но в него може да има държавни тайни. Така че ме пуснете да вляза и стойте на почетно разстояние от вратата.

Пазачът се почувства малко неудобно. След това загърна шинела си плътно около себе си, смъкна пушката си от рамото и я взе в ръка, постави пластинката си на вратата и я блъсна. Той погледна в стаята и след като ме изгледа още веднъж и сви рамене, се отдалечи на около десет метра.

Потиснах въодушевлението, което ме беше обзело. След малко щях да се срещна с прословутия доктор Кроуб!

Влязох.

Очите ми привикнаха с внезапния мрак.

— Цялата хижа се състоеше само от една продълговата стая; по средата беше разделена на две с плетеница от вертикална решетка.

Проучих мястото, в което бях влязъл. Стаята беше доста просторна. Имаше даже мебелировка, а също и лавици с книги.

Някой се беше навел над някаква ваничка. Обърна се.

БЕШЕ КРОУБ!

Имаше прекалено дълъг нос; същото се отнасяше и за брадичката му. Ръцете му приличаха повече на птичи крака. Не му беше останала никаква коса. Беше облечен в някакво палто, но дори и почистващият персонал да му беше дал чисто, то вече беше изцапано.

— Идваш тъкмо на време — каза той, сякаш посещениято ми беше нещо, което се случва всеки ден. — Ферментацията привърши и току-що включих ваничката. Нека да покапе още известно време в чашата и ще можеш да го опиташ. Мисля, че е най-доброто, което съм правил някога.

— Какво е това? — попитах го аз.

— Домашно приготвено пиво. Запазвам половината от вечерята си и я потапям в тази ваничка. Така ферментира доста добре. — Видях, че е поставил капак на ваничката, от центъра, на който излизаше

някакво маркуче, правеше няколко завойчета на спирала и от края му капеше прозрачна течност.

Кроуб махна чашата, в която се събираше течността, като бързо постави друга на нейно място.

— А сега — каза той — седни на това удобно канапе и опитай това.

Бях стъписан. Този човек не беше луд. Той дори се усмихваше приятно. Седнах на посоченото канапе, а той ми подаде чашата като направи знак, че трябва да си сръбна.

Действах предпазливо. Свалих противоснежната си маска, но само се направих, че пия.

— О, небеса, давай смело — каза Кроуб. — Няма въобще да ме ощетиш! Имам си много литри от това. — И той посочи един рафт с кани на отсрещната стена.

Е, нямаше да умра, я. Ударих една глътка.

ЧИСТ ОГЪН!

Прогори гърлото ми като киселина! Не можех да говоря!

Той ме наблюдаваше внимателно. След това каза:

— Аха, няма конвулсии. Което означава, че фузеловото масло се е дестилирало. Можеш ли все още да виждаш?

Изкашлях се.

— Разбира се, че виждам. Боже мой! Какво е това?

— Най-добрият бърбън от Кентъки или може да е някакъв бял хибрид. Един от многото дарове за небесата от планетата Земя. Научих се как да го правя от един професор на Земята, който работеше в един висш образователен институт, наречен „Белевю“.

Имах чувството, че стомахът ми излъчва светлина. Напрежението ми изчезна. Всъщност, изведнъж се почувствах много добре. Огледах се наоколо. Казах:

— Виждам, че освен това си имаш и много книги.

Той се усмихна към лавицата.

— Страниците им вече са с доста подгънати краища, но преди много години благородникът Стафи настоя да ми бъдат донесени от градската къща. Явно си мислеше, че може да са ми необходими.

Вгледах се в заглавията. Буквите не означаваха нищо за мен.

— Психология, психиатрия — каза Кроуб, — както и всички трудове на Зигмунд Фройд. Всички основни текстове по психотерапия

на Земята. Не ми позволяват обаче да я използвам тук. Много са необразовани и изостанали. Можех да опразня цялата лудница, за да им направя услуга, но всеки ден ми запушват устата, преди да пуснат почистващия персонал. Аз обаче си имам много приятели, като теб например, които се отбиват тук през цялото време. Ще удариш ли още една глътка?

Наля ми от една кана, след което взе и за себе си. Потреперя докато поглъщаше питието. Каза:

— Божове! — и след секунда: — Обаче е добро. — След това въздъхна. — Ще ми се да ме снабдят с няколко колби, защото без тях не мога да правя ЛСД. Така че трябва да се задоволиш с това. Пий.

Глътнах и второто питие. Гърлото ми изтръпна както при първото. Не след дълго обаче стаята започна да изглежда доста розовичка.

— Е, загубихме доста време — каза Кроуб като погледна към китката си, на която нямаше часовник. — Имам и други пациенти, така че ще трябва малко да се поразбързаш. Сега лягай на кушетката и почвай да говориш.

Излегнах се. Попитах:

— За какво да говоря?

— Какво значение има? — каза той. — Ще започнем със свободни асоциации. Остави всичко на мен. Просто казвай всичко, което ти мине през главата.

Ами, разбира се, първото нещо, което ми мина през главата, беше постоянното заговорничене на родата ми да се намесват в живота ми. Казах:

— Ако книгата ми се окаже провал, с мен е напълно свършено. Чичовците ми ще ме наврат на някаква ужасна длъжност, ще трябва да се ожения за онази ужасна лейди Корса и да прекарам останалата част от живота си също като теб в една културна пустиня — Модон — като изгнаник.

— Аха — каза той, — проблеми с майката!

— Как разбра това? — попитах го аз.

— Очевидно е — отвърна той. — Зигмунд Фройд го е дал много завоалирано. Едипов комплекс! Мога веднага да стигна до дъното на твоя случай. Той е един класически пример за психопатология. Значи, има анална пасивна, следвана от анална еротична. След това е

оралната пасивна, следвана от оралната еротична. Има и генитална фаза, но никой не може да стигне до нея. Това са ВСИЧКИТЕ душевни етапи, които съществуват. В основата на всичко лежи сексът. Сексът е единствената мотивация на цялото поведение. Та за това става въпрос при теб.

Помислих си, че може би е от така наречения от Кроуб бял хибрид.

— Не разбирам почти нищо.

— Това е, защото все още ти предстои да прозреш състоянието си — отвърна Кроуб. — За мен обаче е съвсем ПРОСТО. Майка ти не ти е разрешавала да си играеш със зърната ѝ, когато си бил бебе. Вярно ли е?

— Не мисля така — отвърнах.

— Виждаш ли? И това е потиснало естествените ти сексуални прояви! ВСИЧКИТЕ ти неприятности с родата ти идват от това. То ще те лиши от свободата да се изразяваш и да се придвижваш. Лечението е много просто. Просто приеми факта, а ти ТРЯБВА да го приемеш — че имаш фиксация в орално-еротичната фаза. Симптомите ти няма НИКОГА да отслабнат, ако не прегазиш потискането си, не се превърнеш в един здрав млад човек и не практикуваш постоянно фелацио.

Вторачих се в него.

— Виждам, че боравя с прекалено много професионални термини, за да ме разбере един лаик. Давам ти Фройд в чист вид. Лудостта ти може да бъде излекувана, само ако посветиш живота си на това да се любиш с малки момченца и мъже — орално, разбира се. Сега съжалявам — и той погледна китката си без часовник, — но уговорката ни за днес приключи. Ти обаче вече си излекуван, така че няма смисъл да идваш отново. Графикът ми е препълнен.

XVII

Станах от кушетката.

— Аз наистина ти благодаря много за терапията — казах. — Освен това си давам сметка колко си ангажиран, но имаш ли нещо против да те помоля за професионалното ти мнение?

— По отношение на какво? — попита Кроуб.

Извадих няколко пуфкала — бях започнал да ги използвам, след като видях, че всички репортери в Мاستиления клуб го правят. Предложих едно на Кроуб и тъкмо щях да му го запала, когато той го изяде. Не знаех, че стават и за това. Моето обаче си го запалих.

— Доктор Кроуб — казах, — много е възможно да са ви затворили тук незаконно.

— И аз това разправям през цялото време — отвърна той. — Тия варвари не могат да оценят професионалните умения.

— Познавате ли човека, който ви е вкарал тук?

— Разбира се, че го познавам. Видях го като издаваше заповедта. Щях да избягам веднага, както би трябвало да направя, но ме задържаха.

— Значи знаете, че е бил Джетеро Хелър.

Той потрепна, а след това се огледа наоколо. Все още бяхме сами. Той кимна.

— Какво е професионалното ви мнение за този човек?

Кроуб седна. Потърка предългия си нос. Поглади предългата си брадичка. Най-накрая каза:

— Ти можеш да оцениш факта, че съм направил много подробно проучване на Джетеро Хелър. Връзката ни на лекар и пациент датира от много дълго време. Той пренебрегна първите ми съвети към него и поради тази причина разбираш, че не мога да нося отговорност за душевното му състояние. Ако ми беше позволено да му окажа истинска професионална помощ — неговата физиодушевна структура беше напълно неподходяща за Мисия Земя — нямаше да се случи нищо от онова, което последва.

Той въздъхна, след което покри с ръка горната част на радиото си.

— Аз, разбира се, проследих кариерата му след това, но всичко, което съм чувал за него оттогава, просто потвърждава първия ми спонтанен анализ. — Той поклати тъжно глава. След това се подкрепи с една дълга глътка бял хибрид, след което се отпусна назад на стола си и се вторачи в пространството.

— За какво ставаше въпрос в този анализ? — подканих го аз.

Кроуб дойде на себе си.

— На какво? — попита той.

— На Джетеро Хелър — подканих го нетърпеливо.

— А, за него. Ами, мога да ти разкажа, но трябва да ми напомняш да ти обяснявам от време на време, ако заговорят твърде професионално, за да може да ме разбере един аматьор. Случаят му е много труден, а на някои места не е добре покрит от текстовете в учебниците. Можем да започнем с това, че той обича височините. Това е много сериозно, защото е отклонение от нормалната алто-фобия. Поради което стигнах до извода, че той страда от алто-либидо.

Ококорих се.

— Да, много е сериозно — продължи Кроуб. — Но това въобще не е всичко. Той обича да пътува много бързо. Това е състояние на велоситивно либидо. Следващият симптом е не по-малко странен. За никого не е тайна, че хората са просто една измет. Въпреки това — и аз бях свидетел, когато в началото той беше мой пациент — той се отнася добре с хората. Това показва, че има урбанистично-популярно либидо. Много лошо. Освен това си е издигнал една фасада, като се прави, че е честен спрямо другите — пълна измама, но много хора се връзват, защото всъщност си е фиксация. Едно напълно малодушно настояване за справедливост за останалите. Това означава, че той страда и от правосъдно либидо. Досието му — макар че въпросът е много конфиденциален, той вече не е мой пациент и мога да го разкрия пред теб — показва, че той е много атлетичен. Тича, скача, прави упражнения и въобще се занимава много със спорт. Това разкрива едно дълбинно похотливо либидо, което грубо преведено от професионален език означава любов към спорта. Истинско проклятие. „Либидо“ означава желание, копнеж или любов към нещо. В случая на Хелър обаче е отклонение, защото при него то НЕ се свежда до секса. Понеже думата либидо се използва постоянно от Фройд, за да опише най-сериозните душевни състояния, можеш вече да започнеш да схващаш

накъде ни водят тези разсъждения по отношение на Хелър. Ако сега трябва да спрем дотук, вероятно можем да класифицираме този човек като изключително невротичен. За жалост обаче не можем. Едно резюме на кариерата му показва, че той е настоятелен до момента, в който работата е приключена. Това ни поставя в много опасни води. Според най-професионалните текстове, това означава — и той направи пауза и се намръщи, — че Хелър е „ориентиран към постижения“! Но и това не е всичко: за разлика от всеки нормален човек, той не се обърква или разколебава много лесно. Според най-прецизните авторитети в областта на психологията, това е също толкова лошо. Хелър е ЦЕЛЕНАСОЧЕН!

Кроуб се отпусна назад и тъжно загледа пода.

— Много ми е неприятно да ти кажа последното и най-лошо нещо, защото то е толкова ужасно.

— О, трябва да го направите — настоях аз.

— Става въпрос за нещо много специфично — каза Кроуб. — Макар че е просто стандартна Земна психология, може да надвишава способността ти да разбереш. Сега ще се опитам да ти обясня думата „шизо“: Тя означава двойствен или разделен на две части от едно цяло. Дотук разбираш ли?

Отвърнах, че разбирам.

— Много добре — продължи Кроуб. — Тогава трябва да си даваш сметка, че шизофренията е много ужасна психоза. Шизофреникът е луд човек, както ще ти каже всеки психолог или психиатър на Земята. Та, за да се върнем към случая, за когото говорим, ти знаеш, че навремето той се наричаше Джетеро Хелър.

— Точно така — отвърнах аз.

— Но СЕГА — каза Кроуб и ме погледна хитряшки — той се нарича дук на Манко! ДВЕ ИМЕНА! ДВЕ ИДЕНТИЧНОСТИ! ШИЗОФРЕНИЯ!

Той се отпусна назад и поклати глава.

— Това ни принуждава да стигнем до заключението, че въпросната личност е изцяло, напълно и крайно побъркана! ТОЙ би трябвало да е тук. А не аз!

Остана така известно време, потънал в размисъл. След това каза:

— Не бива обаче да прахосвам ценното си време в обсъждане на този случай с един аматьор. Това е въпрос, който може да бъде изцяло

разбран в ужасния му мащаб, само от напълно обучени Земни професионалисти. Сега моля да ме извиниш. Трябва да се захващам с производството на още бял хибрид.

Той понечи да стане от стола си.

XVIII

Попречих му да стане.

— Почакайте! — казах. — Още не съм свършил работата си. — Посочих решетката, която разделяше стаята.

Другата половина беше много тъмна и не бях успял да видя нищо там.

Върху кушетката имаше една въртяща се светлинна пластинка. Обърнах я така, че светлината да мине през решетката и да освети мрака.

Там седеше някаква сянка, нещо като малка купчина на пода. Брадичката се вдигна и светлината попадна върху жълтите очи.

ЛОМБАР ХИСТ!

Косата му беше изцяло посивяла. Кожата му беше така дълбоко набръчкана, че по нея сякаш имаше пропасти. Лицето беше безизразно.

— О, него ли — каза Кроуб. — От около деветдесет и няколко години му прилагам психоанализа, но от петдесет години отказва да говори. Всъщност случаят му е психиатричен и се нуждае от експертизата на неврохирург. Значи, предният дял на мозъка е станал прекалено силно свързан с теменния и по този начин се е стигнало до неизбежната биологична обратна връзка, за която беше предположил великолепният Земен учен Снорберт Вийнер в труда си „Стибернетика“, базиран на постоянната му работа с прасета в Масачусетския повреждачен институт. Повярвай ми, Вийнер би загрухтял от ярост като луд и би замахал с опашката си, ако разбере, че постижението на живота му не се прилага. Е, карай, силните на деня често остават в забвение. По стечение на обстоятелствата аз съм упълномощен не от кой да е, а от достопочтената Американска бърникарска асоциация — обединението, което се е отдало на това да прави всички пари достъпни за лекарите, независимо по какъв начин — да направя тази проста операция. Прави се по учебник и се прилага ежедневно на Земята. На практика е задължителна! Но тия необразовани варвари тук отказват да ме снабдят с необходимите инструменти. Всъщност се нуждая само от един инструмент. Той е

стандартен и се използва от всички психиатри по света за тази елементарна и жизненоважна операция. Нарича се шиш за лед и въобще не е скъп: може да бъде купен във всеки железарски магазин. Единственото, което един психиатър трябва да направи — той, разбира се, трябва да е квалифициран, но това се постига много лесно, просто се поставя един лист хартия на стената — е да вкара шиша за лед под левия клепач, да го мушне навътре докъдето може и да го придвижи отляво надясно. След това го пъха и под десния клепач и прави същото. Това почти стопроцентово разделя нервите на челния дял. И е толкова просто. Ето например, един ден, докато бях в „Белевю“, помолих да наблюдавам демонстрация на такава операция от водещия неврохирург там и той просто изтича в приемната, каза ми „Гледай!“ и за нула време беше оперирал над петдесет човека: бяха бедни чернокожи и бяха дошли на благотворително лечение. Само един малък процент, не повече от седемдесет души, умряха на място. Останалите петнайсет повече никога не причиниха никакви неприятности на никого. При това икономично, защото умряха няколко години след това. Спестява парите на държавата! Ако може да се каже нещо сигурно за Земната психиатрия, то е, че тя е практична. Психиатрите там ме обучиха много добре!

Той изпи още една чаша от белия хибрид, след което въздъхна дълбоко:

— Ей го на, седи си там, лишен от истинска професионална помощ.

— Добре де, а психоанализата не можа ли да го направи нормален? — попитах аз.

— Напротив, в това отношение имах пълен успех — отговори Кроуб. — Просто не ще да говори. Не казва нито думица, дори когато идват всяка сутрин и го вдигат от пода, за да почистят изпражненията и урината под него. Съвсем си е нормален. Само дето е инат.

Погледнах през вертикалната решетка, но Хист просто си седеше на пода, а жълтите му очи проблясваха на слабата светлина. Той наистина изглеждаше голям инат.

Усетих, че пия още една чаша с бял хибрид. Изведнъж усетих прилив на увереност. Бях готов да дам какво ли не, за да накарам Ломбар Хист да проговори. Бях сигурен, че просто очаква при него да

дойде някой репортер-следовател, за да може да разкаже на него цялата истина за ролята си в Мисия Земя.

Оставих чашата, но не улучих масата. Протегнах ръка, за да махна за довиждане, но за лош късмет бутнах една кана с бял хибрид. Тя си остана да лежи така, докато течността се изливаше, но Кроуб разглеждаше дланта ми и си мърмореше, че е много важно, че по нея няма косми.

— Благодаря за времето, което ми отделихте, доктор Кроуб — казах аз. — Вече трябва да тръгвам.

— Платете на рецепцията — каза Кроуб, — но ако бибипате администраторката, ще трябва да доплатите. Аз лично не ви съветвам да правите това. Не защото повечето администраторки в „Белевио“ имат сифилис, понеже си имат работа с психолози, а защото така ще пренебрегнете професионалния ми Земен психиатричен съвет. Давайте ли сметка, че Хелър стигна до това положение, просто защото не последва лекарското ми предписание и отказа да му бъдат скъсени крайниците. Така че не тръгвайте по разрушителния му път. Вие сте определено орално еротичен тип, случай от учебниците по Фройд, и единственият ви шанс да се възстановите душевно, е, както би удостоверил всеки Земен психиатър, в това да си намерите някое момче с добър външен вид и да го правите постоянно. Приятен ден. Следващият, моля!

XIX

Пазачът сякаш се изненада, когато ме видя. Пристъпи напред и заключи вратата на Кроуб.

— Добре е, че се измъкнахте жив оттук — каза той.

Направих знак към другата врата.

— Отворете я! — наредих аз.

— Да не би да искате да влезете в стаята на пациент 69 000 000 202? В документите му пише, че е склонен към насилие. Вижте, точно тук, на гърба на картоната пише: „Внимание: веднъж за малко да убие човек от почистващия персонал.“

Погледнах датата. Това беше станало преди повече от седемдесет години.

— Оттогава досега — казах аз високомерно — той е преминал през няколко десетилетия на стандартна психоанализа.

— Каква е тази странна миризма? — попита пазачът. — О, от дъха ви е. Надявам се, че не сте пил нищо, което той ви е дал, така ли е? Може би е по-добре да ви отведе бързо в болницата, за да ви промият стомаха!

— Хич не си мисли, че един кралски инспектор не си знае работата казах аз надменно. — Отвори другата врата!

Той сви рамене, приложи пластинката за отваряне и аз влязох. Обърнах се и изгледах пазача, защото той стоеше на вратата с готово за стрелба оръжие. Поклати глава, но след като остави вратата откритата, се отдалечи на трийсетина стъпки.

Обърнах поглед към стаята. Беше доста тъмна. Изпаренията от разляната кана се промъкваха през вертикалната решетка и усмърдяваха цялата стая. Кроуб просто се беше отпуснал там и пиеше от една чаша още бял хибрид.

Ломбар Хист седеше съвсем неподвижно. Не си бях дал сметка колко едър мъж бе той: макар че беше седнал на пода, когато се приближих, видях, че жълтеникавите му очи са на нивото на раменете ми. Застанах на пътя на погледа му.

Изведнъж той се взря право в мен.

След това ме попита с напълно нормален глас:

— Мога ли да получа едно от онези пуфкала?

Зарадван от времето, което това ми даваше да формулирам първите си въпроси, аз услужливо бръкнах в джоба си и извадих една кутия. Протегнах я към него.

Той си взе едно пуфкало, като продължи да си седи по доста вежлив начин. Сложи го в устата си.

— Мога ли да получа огънче? — попита той.

Аз отново бръкнах в джоба си и извадих една кибритена клечка.

Драснах я.

Появи се пламък.

Протегнах го близо до крайчеца на пуфкалото на Хист.

ИЗВЕДНЪЖ ТОЙ СГРАБЧИ КИТКАТА МИ!

Силата му беше достатъчна да натроши костите ми!

С другата си ръка той хвана, стъблото на падащата клечка.

С рев, който много наподобяваше този на лепъртидж, той скочи на крака!

Отхвърли ме един замах, сякаш бях някаква кукла, право към отсрещната стена!

Още не се бях фраснал, когато той сграбчи една завивка от леглото.

Поднесе горящата клечка към нея и тя избухна в пламък!

Плесна с одеялото, сякаш то беше камшик, и го запрати към решетката!

Започна да крещи, докато плющеше с огъня през решетката:

— Ще те изпратя в АДА, чуваш ли? Ще те изпратя право в ДЕВЕТИЯ КРЪГ, ДИРЕКТНО!

Той удряше по решетката с горящото одеяло!

От него отскачаха потоци искри и се разпръсваха в стаята на Кроуб.

— Ти и твоята психоанализа! — пищеше Хист. — От десетилетия чакам този момент!

Кроуб беше скочил с притисната до кокалестия гръден кош кана с бял хибрид. Неговите крясъци също се присъединиха към врявата.

— Дръж си проклетите ангели от твоята страна на решетката!

По пода на Кроуб вече пълзеше едно огнено змийче, което изяждаше петната от разлян бял хибрид и показваше сини езици.

— Не, не! — изкрещя Кроуб. — Цял ме покри с ангели!

Ломбар продължаваше да пръска искри през решетката.
Аз овладях нозете си и хукнах към вратата.
Пазачът тичаше към мен. Когато излязох, се блъснах в него.
Оръжието му полетя в една снежна преспа.
В бъркотия от ръце и крака двамата с пазача се търкулнахме като топка по пътеката, която отвеждаше от хижата.

Ломбар изскочи навън.

Започна да увива пламтящото одеяло около себе си.

От вратата до него пълзяха сини езици.

Изведнъж се чу ужасен тътен!

Каните с бял хибрид бяха избухнали!

Целият покрив на хижата се разтвори и оттам заизлизаха сини и червени гейзери.

И ето че се появи Кроуб, който полетя нагоре към небето!

Точно, когато ревът от експлозията беше заглъхнал, чух гласа на Кроуб. С екзалтирани тонове той крещеше:

— Вижте, аз летя! Летя! ЗНАЧИ ВСЕ ПАК СЪМ БИЛ АНГЕЛ!

Когато вече беше много високо във въздуха, понеже носеше със себе си бомбата от бял хибрид, той изведнъж избухна с оглушително ТРЯС!

Обгърнат в пламтящото одеяло, Ломбар Хист търчеше към далечната страна на скалата.

Стигна до ръба. Продължаваше да тича. Опита се да скочи във въздуха.

Той мучеше:

— АЗ СЪМ БОГ! АЗ СЪМ ИСТИНСКИЯТ БОГ! ДРЪПНИ СЕ, БИБИПЕЦ ТАКЪВ, ЗА ДА МОГА ДА УПРАВЛЯВАМ ВСЕЛЕНАТА!

Той започна да пада като една огнена топка от шестстотин метра височина в грандиозна парабола.

Уцели едно парче плаващ лед, като произведе последен пламък!

Плъзна се по леда, за да бъде след това разбит от гърмящия прилив в скалата, едно овъглено и опечено нищо, смляно на кайма в леденото зелено море.

Кроуб и Ломбар Хист бяха напълно, напълно мъртви.

XX

Обещах на Неет да потуля случилото се.

Не съм му казвал, че няма да пиша за него в тази книга. Аз съм репортер-следовател. Бързо развих уменията на професията. Лъжите, за да получиш достъп до някъде, са ключова техника в тази професия — малко измама тук-там и известно послъгване като се представяш. Защото какво означават лъжите, спрямо измета, когато мога да доведа истината до теб, скъпи читателю? Трябва да си ми много благодарен, че останах толкова верен на избраната от мен професия. Уверявам те, че и Боб Хуудуърд не би могъл да напредне толкова.

И така аз полетях на юг под управлението на Шафтър. Щях да направя една последна визита на Хаити Хелър: трябваше да проверя нещо много съществено за тези разкрития.

С една нощувка в един северен мотел, където можех да се възстановя от някакво странно главоболие и петна пред очите, и където можех на следващата сутрин да сменя опърлените си дрехи за сняг с нещо по-подходящо, най-сетне пристигнахме на мястото за приземяване в дома на Хайти Хелър в Пош хилс.

Не изчаках да се появи прислужник. Вече познавах мястото и просто влязох.

Почти веднага видях един иконом, огромен мъж, да седи в една зала и да излъсква сребро. Казах:

— Доложете на Хайти, че е дошъл Монте Пенуел, който иска да говори с нея.

Той се отдалечи и тогава аз се разтършувах. Търсех нещо като стая за кореспонденция, където тя вероятно държеше писмата си: само няколко минути насаме с архивите ѝ можеха да се окажат много плодотворни.

Вратата към художествената зала беше отворена. През нея видях още една врата, която водеше към някаква стая: това можеше да е стаята за кореспонденция. Един репортер-следовател не бива дори да знае значението на думата лична територия. Погледнах през рамото си. Никой не ме наблюдаваше. Тръгнах да пресичам художествената зала.

Тук Хайти Хелър държеше голяма част от подаръците си. Хората ѝ ги изпращаха от всички краища на Конфедерацията, дори по това време. Залата беше нещо като музей, но аз не се интересувах от него.

Тъкмо минавах покрай една маса в средата на обширната зала, когато погледът ми случайно падна върху написаното върху една картичка. Заковах се на място!

Някой беше развил междупланетната пощенска опаковка. На картичката пишеше:

ЧЕСТИТ ДЕН НА ХАЙТИ ХЕЛЪР
С много любов

Джетеро

БЕШЕ В СЪЩАТА КУТИЯ, КОЯТО ГО БЯХ ВИДЯЛ ДА НОСИ
НА МАНКО!

Очевидно доставката от онази планета се беше забавила.

Огледах се нетърпеливо наоколо. Струваше си да се проучи всяка следа. Не се виждаше никой. Пристъпих към масата.

Очевидно някой лакей я беше приготвил така, че единственото, което Хайти трябваше да направи, бе да махне панделката и капака, за да е максимално улеснена при приемането и разглеждането на онова; което беше получила.

Самата кутия беше доста голяма: беше увита в накъдрена златиста хартия, подобна, на която не бях виждал никога преди това. Панделката беше широка пет сантиметра и завършваше с огромна розетка. Много чуждестранно на външен вид.

Само за една секунда успях да отстраня панделката и да отворя капака.

Извадих част от амбалажната хартия вътре и в следващия момент не знаех какво стои пред очите ми. Имаше хоризонтално разположен пръстен, който беше задържан на десет сантиметра над по-широката основа. От пръстена висяха една дузина статуетки, по всяка вероятност стъклени, всяка от които беше увита поотделно в хартия.

В центъра на основата се намираше зелена правоъгълна кутия, но останалата част от основата беше синя и напълно прозрачна. На дъното на основата беше залепена някаква хартийка, която се виждаше

само отчасти. Хартийката беше напечатана, имаше нещо изписано и приличаше на квитанция от магазин.

БУКВИТЕ!

Не бях ли ги виждал преди?

О, всяка насочваща следа беше добре дошла.

ТРЯБВАШЕ ДА ПРИТЕЖАВАМ ХАРТИЙКАТА!

За да се добера до нея, трябваше да извадя странния уред от кутията.

Повдигнах го. Бях подценил тежестта му, като бях видял с каква лекота го носи Хелър.

Трябваше доста да се напъна, за да го извадя. През цялото време той се захващаше за опаковката. Най-сетне се преборих с него и го пренесох на масата, като междуременно съборих опаковката и кутията на земята. Но поне го бях извадил.

Не исках да се занимавам със странното устройство. Задачата ми сега беше да повдигна дъното му и да се добера до залепената хартийка.

По ръба му имаше няколко лостчета. Когато съм го повдигал, вероятно бях натиснал някое от тях. Устройството каза ЦЪК!

Опитах се да взема хартийката — какво странно нещо, прозрачно и лепливо. Трябваше да използвам нокътя си.

АХА! БЯХ ВЗЕЛ ХАРТИЙКАТА!

Крайт на основата падна с трясък на масата, когато го пуснах.

Пръстенът започна да се върти!

УСТРОЙСТВОТО ЗАПОЧНА ДА СВИРИ НЯКАКВА МЕЛОДИЯ!

Изпаднах в паника, че някой можеше да чуе шума.

Вторачих се в устройството. Тогаво грабнах едно от лостчетата по ръба и го натиснах.

МУЗИКАТА ЗАСВИРИ ОЩЕ ПО-СИЛНО!

Пръстенът се завъртя по-бързо!

Хартиите, в които бяха загърнати статуетките, отлетяха. Показаха се стъклени балерини!

Сега се въртяха в кръг и танцуваха на фона на музиката.

ЛЕЛЕ, БОЖЕ, СВИРЕШЕ НАИСТИНА СИЛНО!

Започнах да бутам лостчетата надолу-нагоре като побъркан!

КАКВО ЛИ НЕ ОПИТАХ, ЗА ДА ГО СПРА!

ТО СЕ ЗАВЪРТЯ ОЩЕ ПО-БЪРЗО!

Танцърките вече се въртяха като побъркани.

Стъклените им пръсти на краката, които бяха звучали като звънчета, сега приличаха повече на високочестотни гонгове!

Ударих още веднъж по лостовете.

Това вече беше прекалено.

Статуетките изведнъж полетяха във всички посоки, откъснали се от пръстена.

Понесоха се из въздуха.

Разбиха се с леко дрънчене на пода!

Цялото устройство нададе едно вибриращо ТРЯС!

От вътрешността му изскочи някаква жълта пружина и ме удари по лицето!

Глас!

Икономът!

— КАКВО ПО ДЯВОЛИТЕ СТЕ НАМИСЛИЛ?

Той ме сграбчи за яката!

Повлече ме към вратата.

Подхвърли ме със задника напред към мястото за приземяване!

Приземих се на седалището си като продължих да се плъзгам, вдигайки облак от прах.

Гласът на иконома отново. Мъжът стоеше на вратата и бършеше ръцете си.

— Монте Пенуел, никога повече не се приземявайте тук! — каза той.

Всъщност се бях подвел: бях повярвал, че там няма никаква охрана. Ама на кого му беше притрябвала, щом си има такъв иконом!

Не знаех дали беше действал по нареждане на Хайти. Но нямаше значение, какъвто си бях неуморен репортер-следовател, се бях сдобил с това, за което бях дошъл!

Можех даже да пренебрегна стъписания поглед на Шафтър.

XXI

Веднага полетяхме към Кралския етнографски институт. Втурнах се в Отдела за незавладени планети.

Извадих късмет: един от младшите асистенти там беше чувал фамилията ми. Обещах му издигане, което много добре знаех, че не мога въобще да подпомогна, ако преведе листчето. Той беше достатъчно наивен, за да приеме.

В този институт разполагат с машини и речници, както и с всякакви видове устройства за дешифриране на различни азбуки и значения, на всичко, без директни военни кодове.

Трябваха му само два дни и сега аз си седя в кабинета в кулата с превода пред себе си. Там пише:

МАГАЗИН НА ТИФАНИ

ПЕТО АВЕНЮ

Ню Йорк

Купувач: Генерал Джеров Терънс Уистър

(пенсиониран) от армейския запас на САЩ

Адрес: Западен централен парк 5606 Сметката е в:

Банка „Грaб-Манхатън“ под ръководството на Израел
Епщайн III, президент

1 антична стъклена музикална кутия с движещи се
балерини

18-ти век, венецианска

21 000 долара

Забележка: Не е необходима кредитна карта.

И датата е САМО ОТПРЕДИ ТРИ СЕДМИЦИ! ОЩЕ ЕДНО
ЧУДОВИЩНО ПРИКРИТИЕ!

С едно обаждане по видеотелефона, което проведох преди десет минути със Строителната компания за космически влекачи „Рилайъбъл“, научих, че десет години, след като се бил върнал от

Земята и една седмица след получаването на писмото от Изи Епщайн, Хелър поръчал построяването на едно точно копие на Влекач Едно, като трябвало да бъде копирана дори оптичката измама за дуелиращ се човек в гимнастическия салон на влекача. Платил от собствените си пари — а и колко лесно е било това, при условие че като дук на Манко е получавал един процент от годишните приходи на планетата, обичайното възнаграждение на един дук, но и съвсем достатъчно, за да си купува по десет такива влекача на месец. По думите на стария главен инженер на „Рилайъбъл“, който вече се беше пенсионирил и беше много бърлив като всички стари хора (и който се чувстваше много горд от това, което бяха постигнали с влекача — „целият в злато, сребро и скъпоценни камъни и работи като часовник“), били построили влекача за три месеца (истински рекорд), натоварили го с изкопни дезинтеграторни средства (обърнете внимание на това), направили му едно пробно летене и едва тогава Хелър „го взел за едно импровизирано пътуване, което продължи цели три седмици“. Оттогава влекачът станал гордостта на компанията, защото е почти неразрушим и не е излизал от строя до ден-днешен.

— Той го използва, за да обикаля планетите на Конфедерацията: един мъж с неговата власт и положение трябва да може да се придвижва до много места бързо и макар че на мнозина им се струва доста ексцентрично да се използват подобни „Бъдеще-минало“ главни мотори, просто за да се върнеш от Волтар на Манко за уикенда, те все пак си вършат работата.

Какво ли знае той!

Вероятно сега на Хелър му беше мъчно за „бедния Изи“ и неговите приятели и поради това за него беше жизненоважно да отиде и да изкопае някоя нова Земя база, вероятно в някой от хълмовете в близост до крайпътното ханче в Кънектикът, на по-малко от един час средно бързо шофиране от Емпайърстейт билдинг или апартамента. Сигурно е накарал потомците на частните шерифи Ралф и Джордж в Кънектикът да продължават да си мислят, че са част от флотата на Мейзабонго и да теглят подкупената отплата на бащите си, докато се грижат за старото контрабандно ханче вместо него.

Досега вероятно е посетил погребенията на всичките си приятели от едно време, подал е ръка на потомците им, за да се издигнат до високи постове и по всяка вероятност го знаят под името

„чичо Джет“, човекът, за когото трябва да подправят архивите на „обществена сигурност“ и армията, за да не разбере никой, че той е на сто двацет и седем години, една напълно преклонна възраст за краткия живот на хората на онази планета. Вероятно на всеки десет години му дават само по една, за да не прехвърли никога шейсет и пет. Но на тях вероятно им изглежда като петдесет годишен. Може би си напудря слепоочията с нещо бяло, за да направи измамата пълна.

О, вие можете да извините това, като си представите някой разговор между него и лорд Бис, шефа на Комитета за комбинирана разузнавателна служба: Двамата с Бис сигурно са на едно мнение, че е било добре за Хелър да запази статута си на генерал с пет звезди от американската армия, макар че е само от запаса и никога не влиза в действие. Докато присъстваше някъде там в сянката, биха знаели и двамата за всяко космическо военно начинание от страна на Земята много преди да бъде предприето. Но понеже на Земята вярват неотклонно, че нищо не се движи по-бързо, от светлината, един курс за снабдяване с припаси за евентуална атака на Земята спрямо Волтар, който трае повече от двацет и две светлинни години, би направил всяка атака напълно невъзможна. Така че би трябвало да третирате един подобен разговор като пълна преструвка и да го приемете в истинския му вид, който е:

ИЗВИНЕНИЕ ЗА ТОВА ЧУДОВИЩНО ФИНАЛНО ПРИКРИТИЕ!

XXII

А какво е това последно, най-голямо прикритие?

Е, скъпи читателю, ей сега ще ти кажа.

Вече знаем, че той крие съществуването на една цяла планета.

Сега обаче, въпросът става МНОГО по-сериозен!

Джетеро Хелър, дук на Манко ЛИШАВА ВОЛТАР ОТ НЯКОИ ОТ НАЙ-ВЕЛИКИТЕ ОТКРИТИЯ, ДО КОИТО НЯКОГА СЕ Е СТИГАЛО В ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА!

Нека сега да ги разгледам едно по едно и скоро ще успея да ви убедя.

ВРЪЗКИТЕ С ОБЩЕСТВЕННОСТТА: Уменията, научени от връзките с обществеността, дори в малката степен, в която успях да ги използвам, спасиха живота ми. Те ме издигат от пълна, преследвана и потискана анонимност до положение, в което името ми ще се изпише на небето. Хората вече няма да могат да ме бутат в една или друга посока и да не обръщат никакво внимание на писанията ми. Като използвах само една малка част от онова, на което са способни връзките с обществеността, аз изкорених ИСТИНАТА. И след това ще има само „Да, благороднико Пенуел“ и „Не, благороднико Пенуел“ и „Разтреперват ми се краката само като си помисля, че можете да ми се намръщите за нещо, мистър Пенуел!“. Човек в никакъв случай не може да пренебрегне огромната стойност на тази технология, която сега е позната само на Земята и не може да се намери никъде другаде!

РАЗУЗНАВАТЕЛНИТЕ СЛУЖБИ: Ако не можеш да шпионираш собственото си население, на практика не можеш и да ги държиш в подчинение. Папачта ще се разюздае и ще стане нахална — даже ще въстане — ако не са внедрени шпиони и въоръжени шпионски сили на всеки уличен ъгъл. По какъв друг начин може да се справи правителството с онези индивиди, които не са му по вкуса? По какъв друг начин, освен да ги провокира да извършват престъпления и след това да ги арестува за тях? Ако не предизвикваш индивидуални неприятности за гражданите и не ги караш през цялото време да се държат един друг за гушата, те могат да се обединят и да съборят правителството като една пищяща вълна! На Земята тези умения са

развити до степен на съвършенство и се практикуват във всички държави. Само там може да се научи нашият елит на властта как се прави това!

АЛКОХОЛНИТЕ НАПИТКИ: Когато си помислиш какво наричаме ние силно питие, направо ти става смешно. Тап и разновидностите на газирана вода са абсолютно нищо. Те просто те успокояват и освежават. **НИТО ЕДНА ОТ НАШИТЕ НАПИТКИ НЕ Е НАИСТИНА ЕФИКАСНА!** За да влезеш наистина в зоната на „Пет пари не давам“ ти е необходим бял хибрид. Нито една от нашите напитки не те кара да отхвърлиш задръжките си — дори не правят така, че някой да ти изглежда двоен. Какъв мощен порив можеш да намериш в Земните алкохолни напитки. Знам го. Усетил съм го на гърба си. Обаче как се правят те е нещо, което се знае напълно само на Земята!

МУЗИКАТА: Трябва да изпиташ изгарящия ритъм на пънк-рока, за да можеш да оцениш истински какво може да направи Земята за цялата артистична вселена. Кълна се, че никога преди никой не е слушал подобно нещо, никъде по света. Дивата ѝ необузданост даже не е необходимо да е в някакво съзвучие! Освен това чувствата въобще не се крият! Подобна музика може да се развие само на Земята. Само Земята може да ни научи как да я свирим правилно и по този начин да отстрани твърде меките ни и сложни мелодии и акорди. Пънк-рокът може идеално да свърши тая работа! Той направо ти спуква тъпанчетата!

НАРКОТИЦИТЕ: Това е само интриги и пропаганда. Използвал съм марихуана, най-силния от тези наркотици, и честно да си призная хич не ме беше еня какво става! Просто се оставих другите да правят с мен каквото си пожелаят и му се наслаждавах. **НАРКОТИЦИ, ЗА КОИТО НИКОГА НЕ СИ И ЧУВАЛ, МОГАТ ДА СЕ НАМЕРЯТ НА ЗЕМЯТА! ТЯ Е ЕДИНСТВЕНИЯТ ИЗТОЧНИК НА ВСИЧКИ ТРЪПКИ, КОИТО МОЖЕШ ДА ПРЕЖИВЕЕШ!**

ПСИХОЛОГИЯ и ПСИХИАТРИЯ: Очевидно това са двете най-напреднали техники за контрол на населението, за които някой някога е чувал. Представи си едно правителство, което разполага с един лекарски корпус, когото може да използва, за да убива всички, които не му харесват, при това, без да се задават излишни въпроси! Това се вика **ВЛАСТ!** Представи си благодатта на един държавен монопол върху

изкривяването на съзнанието на децата, като ги прави такива каквито той си пожелае, дори и животни, които просто си преживят в полето!

Вече трябва да ти е станало съвсем ясно, драги читателю, защото аз разчитам на твоята интелигентност, че единствената причина, поради която Ломбар Хист беше останал ненормален, лежеше в това, че на сръчния и добре обучен доктор Кроуб му беше ЗАБРАНЕНО да използва необходимите му инструменти. Ако му беше дадена възможност да лекува Ломбар Хист както подобава, всичко щеше да свърши добре! А тази технология принадлежи само на Земята.

СЕКСЪТ: О, секс, и секс, и секс. Преди Земята да хвърли божествената си светлина по този въпрос, кой знаеше въобще нещичко за секса? Всички ние сме толкова необразовани, така ужасно страдаме от задръжки в това отношение, че направо да ти се доплаче. Тийни беше специалист по този въпрос, една неземна богиня, изпратена ни от Земята, за да ни изведе от тъмнината. Днес можехме да разполагаме с безброй разновидности на секса, само ако бяхме получили всичките познания на Земята по този въпрос. Можехме да си имаме орален и анален секс, които да се практикуват на всяко място. Можехме да си имаме масови оргии. Освен това кръвосмешението щеше да се е превърнало в начин на живот. На Земята хората знаят как да правят това. Прация не споделя божествената си мъдрост: тя я крие, защото вече е само една воайорка. Тя даже не позволява това прозрение да излиза извън границите на собственото ѝ семейство, а и много се съмнявам, че го преподава правилно, защото умът ѝ много блуждае. Мястото, от, където може да се набави ИСТИНСКАТА информация, е ЗЕМЯТА! Тя е раят на въргалящият се, безразборен секс и перверзните! Великолепно!

КАТАМИТИТЕ: Целият глупав шум, който се вдигна около катамитите, си е също прикритие.

Ще си позволя да те осведомя, че когато доктор Кроуб ме психоанализира, бях ВПЕЧАТЛЕН! За мен беше стъписващо откровение, когато разбрах защо животът ми е толкова измъчен и сив.

Никога преди това не бях подозирал, че аз просто спадам към орално еротичния тип. Неспособността да разбере това беше почти напълно съсипала живота ми!

Веднага щом тази книга излезе от печат, ще намеря Хар и ще му извадя душата, направо ще го изнудвам или ще направя нещо друго, за

да го накарам да ми позволи да му го правя всеки ден.

И, о, аз съм сигурен, че в живота ми ще настъпят много промени.

Така че ще дължа личната си нормалност на Земята, единственото място, откъдето иде подобна мъдрост!

Та, след като вече обясних, можеш да разбереш огромните измерения на това последно прикритие.

ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР лишава цялата Конфедерация Волтар, или ако щеш останалата част от вселената, от тези колосални постижения!

Но ЗАЩО го прави е най-големият въпрос.

Сега ще трябва да си спомниш какво каза образцовият доктор Кроуб за двете идентичности. Добре!

Погледни Хелър!

Само на Волтар той си има ДВЕ.

На Земята е известен като Уистър, а може би и под други имена!

Така че си дръж шапката, защото стигаме до най-ужасното прикритие:

ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР има ПОВЕЧЕ от ДВЕ идентичности. Това го прави шизо-шизофреник!

Той не само е истинският престъпник във всичко това.

ТОЙ Е И ЛУД!

ЦЯЛАТА ВОЛТАРИАНСКА КОНФЕДЕРАЦИЯ СЕ УПРАВЛЯВА ПОВЕЧЕ ОТ ВЕК ОТ ЧОВЕК, КОЙТО Е НАПЪЛНО И ИЗЦЯЛО ПОБЪРКАН!

О, нека забравим за момент възможните успехи на Конфедерацията през този период, защото те едва ли са негова заслуга. Това, че Волтар не е загубил нито една война, откакто той пое короната, е просто заслуга на армията и Флота, а освен това не забравяй, че войните не са били много! А и нека спрем да повтаряме, че Волтар никога в историята си не е бил толкова вътрешно процъфтяващ: когато всички си имат работа и си я вършат с усмивка на уста, не може да не се стигне до разцвет. Известността на Хелър не се брои, защото се базира на факта, че името му никога не се споменава в новините и не се намират репортери-следователи, които да кажат на хората ИСТИНАТА!

Самото съществуване на множество идентичности на Джетеро Хелър доказва, че той е ненормален. Съществува обаче едно ГОЛЯМО

ИСТИНСКО ДОКАЗАТЕЛСТВО, КОЕТО НЕ БИВА ДА ПРЕНЕБРЕГВАШ!

Като е прикрил съществуването на Земята, ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР Е ОТНЕЛ НА ВОЛТАР НЕВЕРОЯТНАТА ИЗГОДА, КОЯТО БИХМЕ МОГЛИ ДА ИМАМЕ ОТ ЗЕМЯТА!

Вече изброих по-горе за какво става въпрос. Вече би трябвало да ти е ясно, скъпи читателю, че само един побъркан човек може да си позволи да ощети Волтар по такъв начин! Един долен и мръсен номер, който ни е бил изигран на всички нас!

И ТАКА!

Това място на графиците за завладяване е празно.

Мястото на планетата Земя е там.

Тези графици са СВЕЩЕНИ!

Моментът за нахлуването на Земята е все още няколко години напред!

Все още има ПРЕДОСТАТЪЧНО време да се премахне това отвратително, психотично прикритие, дело на един ненормалник!

И аз ти давам бойния вик, който е жизненоважен за нас:

ВЪРНЕТЕ ЗЕМЯТА В ГРАФИКА ЗА НАХЛУВАНЕТО И Я ЗАВЛАДЕЙТЕ!

Ще се опитам да ти втъпя това в главата по възможно най-добрия начин. Прочети това, волтарианецо, и то ще накара сърцето ти да ИЗТРЪПНЕ от въодушевление!

ОДА ЗА ЗЕМЯТА

*О, Земьо, Земьо, сладък глобус,
как мамшиш ме със тайните си ценности.
Въртиш се, и усещам глад за твоя ребус,
за златото ти съм готов на мерзости.
Живота ми спаси със твоите връзки
с обществеността,
сега аз правя квот си ща, без да ми страда
личността!
На разузнаването твое, техниките са велики
и могат да развалят дори дни честити.*

А кой не те би възвеличил,
щом тайните на твоите псих и псих е усвоил.
И кой не ще зареже някой тукашен бутик,
ако му предложат малко Земен наркотик?
Кой ще отрече, че всеки мъж би пуснал лиги,
от белия хибрид щом му предложат литри?
На музиканта никои няма да се сърди,
щом с пънк-рок може той ушите да изпълни.
И кой, кажи ми ти, ще се извърне,
към всякаква перверзия щом може да се върне?
И, Земьо, какви ли йоц богатства пазии,
девойките в бибички щом със секс ти правиш.
О, секс ли казах? Да, той побеждава!
Умееш ли го, много радост той ти дава!
Не знам дали с такова телесно охолство,
аз някога съм бил даряван с подобно задоволство!
Вселената си няма друго място,
където всеки знае, че от секса няма бягство!
Благодарим на боговете, че си толкоз слаба,
та тъй на лидерите свои даваш хляба.
До небесата величаем вътрешните ти проблеми,
така ще дойдем простичко и всичко ще ти вземем!
Ах, колко хубаво е, че да се обединиш не можеш,
защото тъй и съпротива ти не ще окажеш.
Ний толкоз благодарни сме за всичките ти схизми,
които са продукт на социалните ти ИЗМИ.
И въпреки богатствата несметни,
със гнетове се храниш ти, приятно смлени.
Водачите ти слагат те на ешафода,
за тях да те насилват, е последна мода!
И тъй по гръб ще те принудим ний да паднеш,
в пролуките ти ний ще влезем и ти хич няма да
въстанеш.
Ще изнасилваме, докато смъкнем цялата ти дерма,
до гърлото ще те напълним с нашта сперма!
И когато мъртвите ти улиците застелят,
ще те нападнем срок, докато ушите ти прогърмят,

ще оберем до шушка сладкото имане
от мъдрост, страст и всичко, що ни мами.
Последната ти капка ще изсмучем!
Ти нашта жажда ще запратиш в урва
със капещата кръв на всяка курва!
Когато в края се превърнеш в някаква си люспа;
за мен ще си кат благовонен мускус.
А ние на Волтар ще отведем
девица всяка като за харем.
И ще си имаме на родната земя
нещата всички, с които се ти гордя!
Докато това се случи, аз ще продължавам да се
боря,
да се умилквам, плача и се моля,
докато ти, робе, не попаднеш във окова
от сладкия ти мозък, за да извадим ний изгода.
И най-накрая, ще посеем тук
културното ти лустро ще се гордеем до полуда,
сред наште хора оттук до края на света,
за да премине семето им като река луда
между краката ти, а ти да си останеш във почуда!
Защото с твоята култура ще задоволим
една очакваща вселена, която ще пленим.
А от утробата ти утрешният ден ще се роди,
докат с разкъсани крила лежиш и стенеш ти.
Така че трепери от страх, Земя, ний вече сме на
път,
и ние ще дадем сигнал за твоята смърт
и на телата паднали на твоята гръд,
които са умрели във агония и скръб.
Сега за милост ти не се моли,
във тоз фатален миг в мен клетва ромоли:
ний ще погълнем цялото ти знание,
живота ти със кръв ще вземем без всякво колебание!
Да се предадеш, уви, е твърде късно.
Плачи си просто, докато войниците ти правят
мръсно.

*А гробът ти високо над главата,
ще бъде скоро на Волтар във небесата.
Но не тъгувай много, Земьо! Знай
душата щом от тялото отлитне,
на Волтар ще наиде тя неземеи рай.
И твоятта мъдрост като от надгробен камък,
при нас ще доиде и ще стане наш пламък!
Така че просто оголи гръдта си сладка
и нека смучем я дори в предсмъртна схватка!*

**ВОЛТАР! НЕ ИСКАЙ ПОВЕЧЕ ДА ТЕ УБЕЖДАВАМ!
ЗАПОЧВАЙ НАПАДЕНИЕТО НА ЗЕМЯТА, ДОКАТО НЕ Е
СТАНАЛО КЪСНО!**

(ТЪРЖЕСТВУВАЩ) КРАЙ!

(Да се публикува веднага след тържествуващия край)

ПИСМО ОТ МОНТЕ ПЕНУЕЛ
ДО ИЗДАТЕЛИТЕ МУ
ДО: БАЙОГРАФИКС ПАБЛИШИНГ КАМПЪНИ
ТЪРГОВСКО ГРАДЧЕ
ПЛАНЕТА ВОЛТАР

ГОСПОДА (макар че съм сигурен, че при вас няма нито един истински такъв!):

Току-що получих екземпляра от моята книга с нанесените поправки, които трябва да одобря.

НАПРАВО СЪМ ВБЕСЕН!

Толкова съм ядосан, колкото никога преди не съм бил!

Дори не се досещам как да започна да ви се карам!

Променили сте имената на всички лордове до един в книгата! Настоявам да използвате истинските, които съм използвал и аз!

Вие, блискащи мастило дилетанти и измамници!

Променили сте името, което Джетеро Хелър е използвал за американската армия, докато е бил на Земята. Не е било Уистър! Нали ви дадох **ИСТИНСКОТО** име!

И понеже това не ви се е сторило достатъчно нагло, **СТЕ ПРОМЕНИЛИ И МОЕТО ИМЕ КАТО АВТОР НА КНИГАТА!** „Монте Пенуел“, значи! **ТОВА НЕ Е МОЕТО ИМЕ!** Моята фамилия е една от най-почтените и уважавани в цялата Конфедерация и **АЗ НАСТОЯВАМ ДА ИЗПОЛЗВАТЕ ТОЧНО НЕЯ!**

Безкрайно съм изненадан, че не сте променили имената на Ню Йорк и Турция!

ТОВА Е МЕРЗОСТ!

ЩЕ ПОИСКАМ ГЛАВИТЕ ВИ!

ВИЕ ПОДПИСАХТЕ ДОГОВОР!

Знам си правата!

Ако ПОСМЕЕТЕ да се подигравате с мен, ще ви заведа ПРАВО ПРЕД СЪДА и ще ви съдя ЗА МИЛИАРДИ КРЕДИТИ!

В тази книга се говори за корупцията в правителството. Въобще не ме е грижа, че е насочена против лидерите на държавата! ИДИОТИ ТАКИВА! Нали затова я пиша!

Имало е едно ЧУДОВИЩНО ПРИКРИТИЕ! Тази книга просто цели да го ИЗВАДИ на показ!

Хората на Волтар са били превърнати в ЖЕРТВИ? Било им е отнето правото да притежават една планета, която ПРИТЕЖАВА МНОГО МЪДРОСТ!

През цялото време ги е подвеждал и манипулирал един архи-негодник, КОЙТО Е НЕНОРМАЛЕН!

Трябва да пусна мълвата, за да СЕ ВДИГНАТ КАТО ЕДИН и ДА ИЗКРЕЩЯТ ГНЕВА СИ по повод на тази ИЗМАМА!

Земята е право пред нас и направо умира от желание да бъде РАЗБИТА НА ПАРЧЕТА!

Бихме могли да ВДИГНЕМ НЕБИВАЛ ПИР на нея!

ПОДЛИЗУРКОВЦИ ТАКИВА!

Вие, МИНЪОНКИ в ръцете на един ДОЛЕН и ПОКВАРЕН НЕНОРМАЛНИК!

КАК СЕ ОСМЕЛЯВАТЕ ДА ОБОЗНАЧИТЕ ТАЗИ КНИГА КАТО ХУДОЖЕСТВЕНА ЛИТЕРАТУРА!

Как се осмелявате да вкарате въведение, което ОПРОВЕРГАВА ВСИЧКО!

Как смееете да заключавате, че аз съм просто един АВТОР С ВЪОБРАЖЕНИЕ?

О, послушайте ме, ще си имате ИСТИНСКИ НЕПРИЯТНОСТИ!

Разполагам с ДОКАЗАТЕЛСТВА!

Имам стотици килограми СЪДЕБНИ АРХИВИ! Разполагам с ЦЯЛА ЕДНА КРЕПОСТ, ПЪЛНА С ДОКУМЕНТИ! Разполагам и с всичките си копия и

записки от дневниците и архивите на Манко. Имам и записи на всички интервюта, които съм направил! Разполагам даже с лентите на Грис за всяка крачка, която Хелър е направил!

Въоръжен съм като някоя армия, но с ФАКТИ!

Никой няма да посмее да ме пипне с пръст!

Аз крещя в духа на един велик кръстоносен поход! Завладейте Земята НА ВСЯКА ЦЕНА! Не можем да си позволим ДА НЕ ГО НАПРАВИМ!

За момент ще озаптя гнева си и ще се унижа, като се опитам да се позова на здравия ви разум, макар че е доста очевидна липсата на подобно нещо у вас!

Не бива да се оставите ПОДЛИЯТ дук на Манко да ви насили да се откажете от ОГРОМНАТА изгода, която ще имате, ако нападнете Земята.

Вижте какво направи тази планета за мен досега! Тя ме превърна в МЪЖ? Веднага щом тази книга излезе от печат, ще нападна къщата на Хар и ще си върша Земната работа с него, докато не се оправя напълно! Бях убеден от един велик Земен авторитет и психиатър, че това ще реши и всичките ми семейни проблеми. А АЗ ТРЯБВА ДА СЕ СПРАВЯ С ТЯХ! ТЕ СА НЕПОНОСИМИ!

Роднините ми ме преследват да си намеря еди-каква си работа и даже ми предлагат НАЙ-БЕЗУМНОТО: да се ожена за онази УЖАСНА лейди Корса на онзи УЖАСЕН селски Модон. Ще се ПОБЪРКАМ напълно!

Тази книга трябва да се окаже небивал успех! ХИЧ НЕ СИ ПРАВЕТЕ ШЕГИ С НЕЯ! Самата ми душа, не, даже НОРМАЛНОСТТА ми напълно зависят от нея!

Вие ще се ПОДЧИНИТЕ на условията в договора.

Вие ще ИЗДАДЕТЕ ТАЗИ КНИГА!

В ПРОТИВЕН СЛУЧАЙ ЩЕ ВИ СЪСИПЯ ЖИВОТА!

АКО НЕ Я ИЗДАДЕТЕ, ЩЕ ЗАВЕДА ДЕЛО!

А ВОЛТАР ТРЯБВА ДА НАПАДНЕ ЗЕМЯТА, ЗАЩОТО ИНАЧЕ ЩЕ ВНЕСА ПЪЛЕН ХАОС В ТОВА ПРАВИТЕЛСТВО С ВСИЧКО, КОЕТО ЗНАМ!

Ето, срещу такова нещо сте се изправили!
ВНИМАВАЙТЕ!

Предполагам, че ще ме заплашите, като кажете, че ще публикувате това писмо.

ВИЕ СТЕ ЕДНА ТВЪРДЕ РАЗТРЕПЕРАНА
ПАСМИНА СТРАХЛИВЦИ, ЗА ДА СЕ ОСМЕЛИТЕ.
ПРЕДИЗВИКВАМ ВИ ДА ГО ПУБЛИКУВАТЕ!

ДОЛУ ТИРАНИЯТА!

ДОЛУ ВСИЧКИ ОПИТИ ДА БЪДЕМ ЛИШЕНИ ОТ
БЛАГАТА НА ЗЕМЯТА!

ДОЛУ ЗА ВАС И САТАНИНСКИЯ ВИ ГОСПОДАР
ХЕЛЪР!

Трябва да спра да пиша, защото листът ще се
ОВЪГЛИ от силата на моя ГНЯВ!

Изпращам ви обратно ръкописа. Нямам намерение да
работя ДНИ НАРЕД, за да върна променените имена в
истинските им еквиваленти. Вече съм изтощен от това да
се потя за СВОБОДАТА ДА НЕ БЪДЕМ ЛИШЕНИ ОТ
ЗЕМЯТА!

Бибипкави!

АВТОРЪТ!

Байографикс паблишинг кампъни

Търговско градче

планета Волтар

Скъпи ми, мистър Монте Пенуел,

Днес получихме обратно ръкописа на вашата книга.

Съжаляваме, но трябва да ви съобщим, че заради
много натрупана работа в редакторския отдел, промените,
които сме направили, ще трябва да си останат така, което
ще рече както ги променихме в началото.

За нас беше много странно защо искате да развалите
репутацията на собствените си непосредствени
предшественици и роднини, някои от които по онова време
са били във Великия съвет. Поради тази причина сме

махнали списъка на онези лордове от текста, без да ги променяме.

Вероятно ще ви е приятно да разберете, че нашата компания вече е доста процъфтяваща и влиятелна и че в нея са направени някои административни промени. Няколко членове на вашата фамилия изведнъж показаха огромен интерес към издателската дейност, изтеглиха средствата си и купиха компанията. Редакторите, с които се бяхте свързали в началото и срещу които така се разгневихте, вече не работят при нас. Така че можем да очакваме някои много плодотворни взаимоотношения, сигурен съм в това.

Съжаляваме, че се налага да ви дадем писателския псевдоним Монте Пенуел, но ако прочетете написаното с дребен шрифт в договора, който сте подписал, там пише, че издателят не само си запазва правото да внася редакторски промени, ами и че може да променя имената на главните герои, както и че той сам решава какво име да бъде използвано за автора.

Ние обаче ще публикуваме в края на книгата вашето писмо, за да знаят читателите, че са правени промени. Това би трябвало да ви поуспокои.

Освен това би трябвало да се зарадвате, като разберете, че книгата ЩЕ бъде издадена, но за това ще говорим по-късно.

Сега, вие повдигате въпроса за това дали тази книга трябва да бъде издадена като документална или като художествена измислица. И ние имаме огромното удоволствие да решим този въпрос.

Съществува, обаче, една трудност. Вие говорите за доказателства. Преди да се захване с документална книга, човек обикновено ангажира някого, който да потвърди данните. Ние така и направихме — ангажирахме една МНОГО надеждна фирма. Положихме всички възможни усилия да подкрепим вашите твърдения. А сега бихме искали да ви предложим доклада на фирмата:

НАРКОТИЦИ В РАНЧОТО НА ТЕЙЛ: Един неотдавнашен пожар в имението е опустошил растителността и не съществуват никакви посеви. Отглеждането на марихуана там не може да се докаже.

МЪЖ НА ТАВАНА В ИМЕНИЕТО ТЕЙЛ: Личният лекар на краля е дал незабавен достъп на удостоверяващото лице до тавана, за да го инспектира. В момента мястото се пребоядисвало. Няма никакви доказателства за присъствие на какъвто и да било затворник там.

СВИДЕТЕЛИ: Прация Тейл, внуците и правнуците ѝ са напуснали имението неотдавна заедно с персонала и са се нанесли в някакво имение на Южния континент, което очевидно Прация притежавала. Мястото е в дивата джунгла и е недостъпно за съдебни служители, приносители на призовки или такива, които могат да направят обиск. Личният лекар на краля заяви, че става въпрос за обичайна годишна ваканция. Така или иначе тези и други свидетели, които могат да се появят по жалбата явно не могат да бъдат намерени. Както дукесата на Манко, така и Хайти Хелър затръшнаха видеотелефоните си доста ядосани, когато представителят на проверяващата фирма споменал името ви и ми се струва, че те няма да имат кой знае какво желание да изложат никакви доказателства.

ЗАПИСИТЕ НА ГРИС: Представителят се обадил в кралския затвор и разбрал, че там разполагат с твърдение, направено в присъствието на свидетел, според което всеки материал, свързан с признанията на Солтан Грис и всички съдебни процеси, е унищожен по канален ред. Името на свидетеля било Хаунд, но нямаме никакви основания да мислим, че става въпрос за вашия камериер, тъй като това име е много популярно сред жълтите хора. Единственият екземпляр от признанията е този, който вие сте издиктувал. Няма никакви доказателства.

СОЛТАН ГРИС: Той не е жив, както твърдите вие. В кралския затвор има едно тяло, което е окачено, за да изгние. Наскоро е било прясно намазано със смола: правят

това, за да забавят гниенето. Представителят на проверяващата фирма обаче е успял да вземе отпечатъци от смолата и те се оказали наистина тези на Солтан Грис. Надзирателят му казал, че подобни тела траят дълго време, така че не можело да се каже кога точно е бил екзекутиран, а съдията явно е отстранил случая от архивите.

КРОУБ и ХИСТ: Управителят на лудницата на Конфедерацията Неет оказал огромна помощ на проверяващата фирма. Казал, че там нямало никакви политически затворници. В архивите им там нямало никакви сведения за някой си Кроуб или някой си Хист. На нашия представител му било показано място като това, което вие описвате, но той каза, че обгорената площ била такава, защото там горели отпадъците.

ВАШИТЕ ЛИЧНИ БЕЛЕЖКИ: Твърдите, че сте направил дубликати на дневници и тем подобни на Манко, а също и че разполагате със записи на гласовете по време на вашите интервюта. Шофьорът ви Шафтър, този, който е пуснат условно на свобода заради шофиране в пияно състояние, е бил интервюиран. Той си спомня, че е имало някакъв пакет като част от оригиналния ръкопис, но когато ни го носил, излязла внезапна буря и пакетът изпаднал от космическия камион право в Западния океан. Той не можеше да се закълне какво е имало в пакета.

ОСТРОВ РИЛАКС: По този въпрос бяха разпитани синовете на някои местни издатели: много се разгневили на нашия представител и въобще не можели да потвърдят, че островът въобще е съществувал някога.

СПИТИОС и АПАРАТА: Лейди Корса ни оказа много голяма помощ. Старата купчина от черни скали във Великата пустиня продължава да съществува. Вие очевидно сте я скастрил и тя развела представителят ни из цялото място: опитвали се да се преборят с ерозията на почвата. Тя дори се изказала във ваша защита, като казала, че не е ваша вината, че имате странни хрумвания и че онова, от което сте имал най-голяма нужда, било повече свеж въздух, физическо натоварване и някой със здрава

ръка. Тя се разсмяла много изненадано, когато я попитали дали е възможно мястото да е пълно с документи. Обяснила, че пресните следи от голям камион били направени при някаква доставка на торове, което мисля ще се съгласите, че беше много удачно от нейна страна, защото можехте бързо да бъдете арестуван за това, че не сте докладвал за подобно откриване на правителствени документи.

Казано накратко, прикритие няма. Просто не може да е имало, разбирате ли, защото няма доказателства да е останало нещо, което да трябва да бъде прикрито.

Поради тази причина книгата ви, разбира се, спада към художествената литература и аз съм сигурен, че в това отношение вече сте се съгласил с нас.

Честно да си призная, сигурен съм, че предишната администрация на компанията е очаквала от вас съвсем различен тип ръкопис. Няма да правим игра на думи, за да кажем, че нарочно сте представил предварително книгата в малко по-различна светлина, за да можете да сключите задоволителен договор, но при уволняването им те очевидно бяха на това мнение. Направо им беше изписано на лицата.

Трябва да ви кажа, че както ги осведомиха някои експерти по издателската дейност, за дука на Манко се знае много малко в обществото, освен това, че всичко върви както трябва, когато той се намесва. Обществеността знае само, че когато Мортиай Великолепни се оттеглил на Калабар преди шейсет години, а на трона се възкачил синът му Уули, последният получил подобаващото прозвище Уули Мъдри, защото никога не си позволявал да направи каквото и да било, без да се посъветва преди това с дука на Манко.

Този велик мъж даже не искал да дава сведения в енциклопедиите, поради което те трябвало да разчитат на онова, което е известно за младежките му години като Джетеро Хелър.

Така че книга от рода на „Животът и делата на дука на Манко“ (което трябва да припомним, че казахте на всички, че ще пишете) щеше да се продава като газирана вода в пустинята. Тя вероятно щеше да ви донесе славата и парите, за — които явно жадувате.

Тия абсолютни глупости за това, че сте репортер-следовател, са задръстили мозъка ви, ако за момент си позволим и ние да си развържем перото. Не че не сте постигнали нищо: смъртта на трима човека не е нищо. За вас е много добре, че двамата са били луди, а третият — прословут предател: в противен случай, като награда за вашето проучване в стил връзки с обществеността, щяхте да излежавате присъда в затвора за преднамереното им и предумишлено докарване до смъртта, което попада под ударите на законите против насилието и нарушаването на личната територия на личността, които бяха приети през този век. Бихме могли да забравим, че сте изпратили в изгнание една ексцентрична стара жена и потомците ѝ, а и може да сте достатъчно глупав да си мислите, че предателството спрямо дукесата на Манко и Хайти Хелър, която е почти обожествена, е нещо, което можете да потулите. Ние обаче сме на мнение, че това внезапно възприемане на „технологията на връзките с обществеността“ и необяснимото използване от ваша страна на подобна долна злонамереност може да ви причини неприятности и за ваше добро ви предупреждаваме да се откажете от тези неща навреме.

Каквото и да си мислите или предполагате, не обвинявайте дука на Манко в нещо, което си мислите, че става в момента. Много изненадващо, но той ви съжалява.

Ние му показахме този ръкопис, той го прочете по неговия си бърз начин, след което просто въздъхна и каза:

— Бедният човечец. Станало му е нещо.

Твърдението му беше много загадъчно и ние го помолихме за съвет по отношение на плана за издаването на книгата. Но той просто се усмихна и каза:

— Давайте. Това може да ги пробуди.

Много странен човек.

А сега да поговорим по въпроса за договора: вярно е, че такъв имаше, подписан както си му е редът, и валиден. Да говорите обаче за съдебно дело за милиарди кредити е пълна глупост. На първо място сумата е абсурдна и такава, за която никога не се е чувало в съдебните анали. На второ място от страна на издателя не е имало никакво нарушаване на договора.

А ето я и добрата новина, която така очаквахте. Компанията ни ще издаде книгата, а всяка клауза от този договор — който би трябвало да сте прочел — ще бъде взета под внимание. Така че на това място можете да се усмихнете.

Сега, в договора пише, че тази ваша книга ще бъде издадена, но там НЕ пише къде и кога ще стане това.

Посъветвахме се с най-различни правни експерти, но те не можаха да стигнат до никакво решение. Оставихме въпроса на лорд Бис — един ваш далечен роднина между другото и който бил чул за книгата, докато разговарял с кралския историк — още един член на вашата фамилия.

Лорд Бис прегледа проекта — всъщност той прочете ръкописа — и стигна до едно много добро решение, за което му се възхищавам и което надявам се ще приемете. От позицията си на председател на разузнавателния комитет, той отбеляза, че нахлуването на Земята — едно празно петно върху картите за нахлуването, по разписание трябвало да стане само след няколко години.

Този гениален човек ни каза, че единственото, което трябва да направим, е да задържим издаването на книгата, докато тази неизползвана дата за нахлуване не отmine напълно и безвъзвратно, за да не може да се върнем към нея: тогава тя щяла да бъде в твърде далечното минало.

Когато това станело, посъветва ни лорд Бис, сме можели да изпратим книгата с някой от обичайните ни изследователски екипи на планетата Земя и с помощта на издателските ни връзки там да издадем книгата единствено и само на планетата Земя. А за да се изпълнят

задълженията ни по договора, въобще не е необходимо да я издаваме на Волтар!

Той изкоментира, че населението там щяло да я приеме само като художествена измислица и че тя нямало да ги накара да укрепят защитните си средства, тъй като, както каза той, планетата е „в голям безпорядък“, както се изрази.

Гениалността на това решение става съвсем очевидна, когато си дадем сметка, както каза той, че няма нарушение на Кодекса: планетата Земя не съществува, така че е извън ограниченията на Космическия кодекс!

Така че в крайна сметка книгата ви ще бъде издадена. Сигурен съм, че ще приемете това за страхотна новина. Освен това няма и ни най-малка вероятност за каквото и да било нарушаване на договора. Вашите издатели се грижат за вас по всички правила и закони.

Съжаляваме, че нямаме ни най-малка представа за това как ще изплатим хонорара ви. А това е много лошо. Защото разбрахме, че майка ви направо побесняла, когато прочела какво е казал за нея Кроуб и за това, че възнамерявате да станете фея или катамит, след което отрязала всичките ви полагаеми се суми, освободила камериера и шофьора ви, че не ви държали изкъсо и продала всичките ви превозни средства.

Поради тази причина си мисля, че е добре, че имате такива грижовни и скъпи приятели като стария доктор Прахд Битълстифендър. Той беше човекът, който ни информира, че Негово Превъзходителство е издал кралска заповед за вас. Не се случва често един млад и издигащ се младоженец да стане обект на заповед за брак.

Поздравявам ви от все сърце за предстоящия ви брак с лейди Корса. Вадите голям късмет, че това ще стане с кралска заповед, защото така се спестява досадата от чакането.

Разбрах, че братът на лейди Корса и двама от ловните му приятели са дошли от Модон със семейната им космическа яхта, като са донесли няколко мрежи за

лепъртиджи, за да са сигурни, че ще пристигнете в безопасност за сватбата, а след това и на Модон, което според мен е един много любезен и роднински жест. Всъщност, когато получите това писмо, вероятно ще сте вече под тяхната опека.

Вашата годеница е една чудесна и силна жена, много патриотично настроена и готова да направи всичко за страната си, както и да прави определени жертви в името на издигането на социалния статус и връзките на фамилията си, като я сродява с нашата. Една истинска жена-титан! Така че аз съм сигурен, че тя ще се грижи за вас много добре, като например ви дава пари да си купувате обувки за планинско катерене, едно физическо натоварване, което тя много обича. То ще ви даде много време за размисъл.

И, кой знае, след петдесет години може да се върнете от Модон на Волтар за някоя кратка визита, макар че ви съветвам дори тогава да използвате дегизировка.

Значи се споразумяхме? Чудесно. Ще се видим на сватбата ви утре.

Вашият прачичо

Куут

Нов управителен директор

Байографикс павлишинг кампъни

ИСТИНСКИ И ОКОНЧАТЕЛЕН КРАЙ НА МИСИЯ ЗЕМЯ

Издание:

Автор: Л. Рон Хабърд

Заглавие: Обречена планета

Преводач: Мария Думбалакова

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Вузев“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: ф. „Бреза“

Редактор: Емилия Димитрова

ISBN: 954-422-045-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1893>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.